

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စာရေးဆရာကြီး

ချစ်ရိပ်ခေတ္တ

အိမ်အိမ်နီးထိုက်

သွေးပျက်ရည်သံယောဇဉ်

BURMESE
CLASSIC
COM

စ/ဆံး လုံးခင်း

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် စာရေးဆရာကြီး

BURMESE
CLASSIC

2007

သူရိန်ဆွေ

ဝင်းရီနန်းထိုက်နှင့်

သွေးမျက်ရည်သံယောဇဉ်

လုံးချင်း ၈/ဆုံး

အသစ် ဝက်စက်

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် စုံထောက်ဝတ္ထု

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၃၀၇/၂၀၀၁(၁၁)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၉၇၁/၂၀၀၁(၁၂)

ပထမအကြိမ်
၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊
တန်ဖိုး ၃၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ ၅၀၀

အတွင်းနှင့်အဖုံး ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် (၀၅၄၄၉)
တယ်ာပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁/၁၂၅ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေသူ
ဦးခင်မောင်သိန်းဆွေ (၀၇၄၇) သလ္လာဝတီစာပေ၊
တိုက် ၂၄၀၊ အခန်း ၃၊ ဇေယျံသုခလမ်း၊
၂၅ ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

နို့ တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မြို့ကူးရေး မြို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မြို့ကူးရေး မြို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ နိုင်ငံရေး မြို့အရေး

.....
စည်းကမ်းလိုက်နာ တေးကင်းကွာ။
စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ တေးကင်းသည်။

.....
နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသောတာဝန် ဖြစ်သည်။

မြည်သူ ခပ်တော့ခေရေး

- ပြည်ပအားကိုးမဆိုင်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံ များ အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရှင်အဖြစ် အပြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေး
နှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်
လာရေး။

ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ
ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်
တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများ
ကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
ကျေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြုစွဲအဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ
ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်
ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်း
အားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဖိတ်ခေါ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ
ခြင့်မားရေး။

အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ဖွဲ့စည်းမှုအဖွဲ့
အနှင်းများ၊ အမျိုးသားရေးသက္ကဏာများ မခပျောက်
ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် မှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်
မြင့်မားရေး။

အခန်း (၀)

နှင်းမှုန်ဖွဲ့ဖွဲ့ သွေးရွဲရွဲ

နှင်းမှုန်များက ခေတ်ထွက်ရှိနေ၏။
မြင်ကွင်းများမှာ နှင်းစက်နှင်းမှုန်များကြောင့် မှန်မိုင်း
ခေတ်လျက် ရှိနေလေ၏။

အရာရာသည် ပပီပိုးတဝါးနိုင်လှသော အခါမယဟု ဆို
လောက်ပါလေ၏။

ထမ်းမီးအချို့ မပြမ်းရသေးသည့်အတွက် နှင်းတန်လှူကာ
ကို ဖောက်ထွင်းကာ မှန်တီးဝါးမြင်နေရသေး၏။

နံနက်ခင်း၏ မြောက်လေသည် တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လျက်
ရှိရာ လှူစွာအေးမြနေပေ၏။

၇၂ သူရိန်ဆွေ

ကန်တော်ကြီးရေပြင်မှာအခွေ တထောင်းထောင်းထလျက်
ရှိနေရာ ကြည်လင်သော ရေပြင်ကို မမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ
တော့၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ကောင့်တင်ကြီးခိုင်၍ တင့်တယ်သည့်ဥပမိရုပ်
နဲ့သောလူရွယ်တစ်ယောက်သည်အားကစားအင်္ကျီ၊ဘောင်းဘီ
တို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ ခွေးများရွှါလျက် ကန်တော်ကြီးပတ်လမ်း
အတိုင်း ခပ်မှန်မှန် ခြေလှမ်းနေ၏။

သူ၏ ရှည်လျားတုတ်ခိုင်သော ပေါင်တံများမှာစည်းချက်
ကျကျ လှုပ်လိုက်သည့် ခြေလှမ်းဖျားကြောင့် ကြွက်သား
ကြီးများ ဖုန်လျက် လွန်စွာပင်ကြည့်ရ၍ကောင်းလှပေတော့
သည်။

လူရွယ်သည် ခြေခနရင်းမှ အခင်းအင်္ကျီ ကြည့်ညှိဖွယ်မြင်
တွေ့နေရသည့် ရွှေထိဂုံတော်တော်ကို လက်အုပ်ချီ၍ကန်ဝတံ
လိုက်၏။

သူ့ရဲ့အတွင်း အခြားရပ်ခြင်းမရှိဘဲ နှုတ်မှလည်း တစ်စုံတစ်ရာ
ရွတ်ဆိုချသောင်းသွားပြန်သေး၏။

မကြာမီ သူသည် ခရစ်ယာန်ဆယ့်နှစ်နှစ်အနီးသို့ရောက်လာခဲ့
လေ၏။

ထိုအခိုက် သူ၏နောက်ဘက်မှ ခော်တော်တော် တစ်စီး
မောင်းလာနေသလို ကြားရ၏။

ဝူး...ဝူး

စိုင်းအိုနန်းထိုက်နှင့် သွေးမျက်ရည်သံယောဇဉ်

နှင်းထုကို ဒောက်ထွင်း ထွက်ပေါ်လာသည့် ကားမီး
ပျံသည် လူရွယ်၏နောက်ကျောကို ထင်းခနဲ ထိုးသားမိလိုက်
သည်။

သူ့အတွက် လူရွယ်က သူ၏ခြေထောက်များကို လမ်းခဏား
ပဲ့ရွေ့လျားလိုက်၏။ သို့ပါသော်လည်း သို့ဒဏ်မှပင် ကား
ပျံ၍ ရုတ်တရက်အမှိုက်ပြင်းသွားပြီးနောက်လူရွယ်နဲ့သူ့တို့
ဝပ်လာတော့သည်။

ဝူး...ဝူး

ဟိုက်....

လူရွယ်မှာ လွန်စွာအံ့ဩသွားပြီးလျှင်အသွင်အမြန်ပင်တေး
ပျက် နေထွက်လိုက်၏။

ဂျိုနန်း

ဂဇာ...ဂဇာ

အား....

သူ့ရဲ့အတွင်းကား၏လျှင်မြန်ခြင်းကိုလိုက်မိခိုင်သောကြောင့်
ကား၏ ဒီဇာန်တိုက်ပတ်တိုက်ခြင်းကို ခံရကာ လွင့်စဉ်မြော
ကပ်သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် ကန်တော်ကြီးခရစ်သို့ ကျရောက်ခဲ့
သွားတော့သည်။

ဟား...ဟား...ဟား။ မှတ်မိပြီလားကွာကဲခါခါခင်းအတွက်
ကန်ခန်းစာပဲ ကျော်မလ၊ တပလွန်ရောက်တာတောင် ဝါ
ပယ်သူ့ထဲဆိုတာ ပင်းသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟား...ဟား...
ဟား...

ဟား...

ဟား...

ဝူး...ဝူး...

ကားပေါ်မှ ဆူညံစွာပြောဆိုသွားသံကို ကြားလိုက်ရပြီး
လျှင် ကားလေးမှာ နှင်းမှုန်များကြားမှ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်း
ထွက်သွားတော့၏။
ရေစပ်မှ လူငယ်ကား မလှုပ်မယှက်ရှိနေရှာလေသတည်း။

ကြီးမား
သည့်
လူ
ပေးနေ
လိုက်
သို့ရာ
ရွတ်ဆို
မ
လေ

အခန်း (၂)

စုံထောက်သုံးဦး၏ အထွေထွေဗဟုသုတများ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုရေးသားရန်စာရေးစားပွဲ၌
ပိုင်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ထိုင်မိသော်လည်း စိတ်ကူးမရခြင်းကြောင့်စိတ်ရှုပ်ရှုပ်
နှင့် ဦးခေါင်းမှ အခင်များကိုသာတပြင်းပြင်းနှင့် ကုတ်ဖွနေမိ
တော့၏။

ထိုသို့ရှိစဉ် ကားလေးတစ်စီးသည် ကျွန်ုပ်၏ခြံဝင်းအတွင်း
သို့ ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင် အိုင်အိုင်နှင့်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်ုပ်တို့သား
နှင့်အတူ ရိက္ခာခေတ်ရရာဝတ် ဝန်ဗောင်းဖြစ်စုံထောက်

၆ သူရိန်ဆွေ

ကြီး ဦးကောင်စင်တို့ သုံးဦးလားသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားလျက် ကြိုဆို မိလိုက် တော့သည်။

‘အိုင်ခေးကိုနန်းထိုက်... လာကြဗျား၊ ကျွန်တော်လဲ ပျား နေအား အတော်ပဲ ခင်ဗျားထိုအားလုံးကို ကြိုဆိုပါကယ်၊ ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

ထိုအခါ အိုင်ဗိုနန်းထိုက်က ပြုံးပြပြီး လျှင်ကျွန်ုပ်အား... ‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... ခါဆိုရင် လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပေစေ၊ ကိုဦးမောင်၊ ပြီးရင် လေကန်ကြတာပေါ့’

ဟု ပြောလေ၏။
‘ရပါတယ်ဗျာ’

ကျွန်ုပ်လည်း ခပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထကာ ကာကာ ကုလားပင် အရှုံးပေးရလောက်သည့် လက်ဖက်ရည်ပျစ်ပျစ် ကောင်းကောင်း လေးခွက်ကို ဖျော်လေ၏။

ထိုအခိုက် ဂျပေဓါမူးသားက ကျွန်ုပ်အား ကြည့်လိုက်ပြီး သျှို ကတ်ကြေး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ ဖွာချိုက်နေရာမှ... ‘စာရေးဆရာကြီး၊ ဇာတ်လမ်းရေးသားဖို့ စီစဉ်ရာမှာ

စိတ်ကူးတည်ပို့ မရတာနဲ့ ဦးနှောက် ကြောက်နေတုန်း ကျွန်းတော်တို့ ရောက်လာတာ အတော်ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ဟု ဆိုလေ၏။
‘ဟိုက်...’

အိုင်ဗိုနန်းထိုက်နှင့် သွေးမုက်ရည်သံယောဇဉ် ၇

ကျွန်ုပ်မှာ ပြီးခဲ့သည့်အချိန်ပိုင်းအား မြေးကြည့်သကဲ့သို့ မွန်ကန်လွန်းလှသည့် ဂျပေဓါမူးသား၏ စကားကြောင့် လန့် ဖျပ်သွားရလေ၏။

သို့သော် စုံထောက်သုံးဦးက ကျွန်ုပ်အံ့ကြခြင်းကို ရယ် မော့၍ ကြည့်နေကြပြီးလျှင် ဂျပေဓါမူးသားက...

‘ဘာများအံ့ကြပါလဲ ရှိလဲ စာရေးဆရာကြီး၊ အလွယ်လေး ပါဗျား၊ ဟိုစားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်ကို အစစဖျက်နှာလွန် ထားပြီး မောင်တီဒီအဖိုးဖွင့်လျက် တင်ထားတယ်၊ ခါဟာ ဘာဟိုပြနေသလဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဝတ္ထုရေးဖို့ စိတ်ကူးနေ ထယ်ဆိုတာကို ပြဆိုနေတာပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’
ဟု ကျွန်ုပ် ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

ထိုနှောက် ဂျပေဓါမူးသားကပင် ဆက်လက် ပြောဆိုပြန် သည်။

‘ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေ ပူရောင်းရောင်း နဲ့ ဘုတ်သိုက်ဖြစနေတဲ့ကိစ္စ’

‘ခါနဲ့ဘေးဆိုင်လို့လဲ စုံထောက်ကြီးနဲ့’
ဟု ကျွန်ုပ်က မကျေနပ် မေးလိုက်မိ၏။

ထိုအခါကျမှ ဂျပေဓါမူးသားက...
‘ဆိုင်ပါသေးကေဗျာ’ လူးတူးတူး ဖမ်းစုံတစ်ရာစိတ်က

တေည့်သော်လည်းကောင်း၊ ခါမှားတုတ် စိတ်ညစ်ရင်သွား လည်းကောင်း၊ အကြံရကျင်ရင်သော် လည်းကောင်း၊ ဦး ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို တုတ်ဖုလေ နို့တဓမ္မအပေါ့’

၈ သူရိန်လေး

ကြော်...ကြော်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ကူးမတည့်
ကားကိုး၊ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရှင်းပြေးတုလဲ အလွယ်လေး
ပါလား၊ ဂျပဒါကြီးရဲ့အဲ...ဟဲ'

ဟု ကျွန်ုပ်က အရှက်ပြေ ရယ်မောလိုက်ရဲ့ဗျာ...
ဤတွင် စုံထောက်ကြီး၊ မေဂျာအောင်ဒင်္ဂါက ဆေးပြင်း
လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွားရှိုက်ရင်းမှ...

'ဒါဟာ စုံထောက်ကောင်းတစ်ဦးအတွက် အဓိကအခြေ
ခံကျသော ဝါသနာရပ်လို့ ခေါ်ရမယ်ဗျာ၊ ကိုဦးမောင်'

ဟု ဆိုလေ၏၊
ဦးလျှင် ဆက်လက် ပြောဆိုပြန်သည်မှာ...

'ဝါသနာပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ပထမဦးစွာ စူးစမ်းလေ့
လာရမယ်လေ့'

ဟု ဆို၏၊
မှန်ပါတယ် ဦးအောင်ဒင်္ဂါ'

ဟု ကျွန်ုပ်ကလည်း ခဏလှည့်ခံလိုက်သည်။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စုံထောက်ကောင်းကမ်း

ယောက်တွင် ရှိရမည့် အချက်အခြေအကြောင်းကို အကျယ်
တဝင့် ဆွေးနွေးလျက် လက်ဖက်ရည်ကို ဇာမ်ဘွဲ့သောက်နေ
ကြ၏။

ထိုအခိုက် အိုင်အိုနန်းထိုက်က...
လူသက်မှချိုးရိုးဆိုရင်တော့ ရရှိတဲ့သင်္ချာအတွက်လူသတ်

သမား ဘယ်သူဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ဘယ်ကြောင်းမှတတ်တစ်
ကြောင်း ညွှန်ပြနိုင်ကြပါတယ်၊ ညှိပေမယ့် ကူးဆန်းတဲ့လူသတ်

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သွေးမျက်ရည်သံယောဇဉ် ၉

ပူမျိုးကြတော့ ရရှိတဲ့သံလွန်စေတော့အပေါ်မှာ အမှီသဟဲပြုရခြင်း
ထက် စုံထောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေက ပိုပြီး
လိရောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ် ကိုဦးမောင်'

ဟု ဆို၏၊
'ဟုတ်လား... ဥပမာကလေး ဝိုင်ဝိုင်ပြေးမေးပါ ကိုနန်းထိုက်

ဗျာ...
ဟု ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်ရ၏၊

ထို့အတွက် အိုင်အိုနန်းထိုက်က...
'ခင်ဗျားလဲ သိမှာပေါ့၊ ဂျော့ကီဘသာ ဂတ်မူမှာတုန်း

က စီးနေကျ မြင်းဟာ ချောက်ထဲကိုလှီးကျပြီး သူ သေဆုံး
သွားတာလေ'

'အို...ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအမှုဟာ သာမန်အက်ဆီးန့်ဖြစ်ပြီး
သေဆုံးရမှုလို့ ယူဆရတော့မယ့်ဆဲဆဲ ကိုနန်းထိုက်ရဲ့ စူးစမ်း
ထောက်လှမ်းမှုကြောင့်လူသတ်သမားတွေရိန်နာအောင်မောင်း
ကို ဖမ်းဆီးပြီး ရုံးတင်နိုင်ခဲ့တာလေ'

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏၊
'မှန်တယ် ကိုဦးမောင်၊ အဲဒီအမှုမှာ

ကျွန်တော်ကလေးကလေးက မြင်းရဲ့ရောဇာဝင်ပဲဗျာ'
'အင်း...အင်း'

'မြင်းကြီးဟာ နာမည်ကျော်ပိုင်မြင်းကြီးဖြစ်ပြီး လာရဲ့
အပတ်မှာ ပြိုင်ပွဲဝင်မယ် မြင်းကြီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိ
ရတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့...'

၁၀ နန္ဒရီနှင့်ဆွေ

ခင်ဗျား မှတ်ပီဒီးမှာပါ။ ကျွန်တော် မြင်းကြီးကို ကျွန်တော်
တစ်ပတ် စီးကြည့်တာလေ။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်မှတ်ခိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဆယ်ပန်းရိုးနားထပ်ပေးဖို့မှာ ခင်ဗျားက
မြင်းစီးကတော်ကျွန်တော်တို့အတွက် အကဲအမတ် ခိုက်ထားပြီး
ဖေဖေကအောင်ခပ်နဲ့ ဂျပန်ဗူးသားတို့ထံသွားကြပါကတော့ ပိုမို
မောင်။

ကျွန်တော်လဲ တစ်ခါက ခင်ဗျားပြောပြတာလို့ သိဦး
သားပါ။ ကိုနန်းထိုက်။

ဟုတ်ပြီဆက်ပြောပြဖယ်။ အခြားလူတွေအပြိုင်မှာတယ်လို့
မှမထူးခြားပေမယ့် ကျွန်တော်အတွက်တော့ အဲဒီလိုမြင်းစီး
ကြည့်ရတာ အထွန်းထွန်ဖို့ကျိတ်အခွင့်အမ်းတစ်ခုကို ချွတ်လိုက်
ရတယ်လို့။

ဟု ဆို၏။

တယ်လိုတန်ပိုးပို့တဲ့အခွင့်အမ်းလဲဟဲ့... လုပ်ခမ်းပိုဦး
ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။
ခဲလိုလေး မြင်းရဲ့ ခြံကတော့ အခြား ဆာအဲဒါတွေဖြစ်နေတဲ့
အချက်ပဲ ကိုဦးမောင်။

ဟု ဆိုပြန်သည်။

အဲဒါက တယ်လိုလဲ။

ထိုအခါ အိုင်ဒီဂိုနန်းထိုက်က ကျွန်တော့ လယ်ကား ပြု
လိုက်ပြီ...။

အိုင်ထိုနန်းထိုက်နှင့် ဆွေးမျက်ရည်သံယောဇဉ် ၁၁

ဟိုး...ဆရာကြီး ဆက် နားထောင်ပါဦး။ ပြီးတော့မှ
ပြောပါလေ။

ဟု ဆို၏။

ဦးမောင် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

နောက်ထပ်ခါ မြင်းပောင်းမှာ တွေ့ရတဲ့ညိုလွန်စတင်စု
လေ။ ဟိုခင်း...ထပ်လွန်သက်မြက်တဲ့ခားကစ်ချောင်းပေါ့။

ဆက်ပါဦး။

ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်ဒီဂိုနန်းထိုက်တို့ နှစ်ဦး ပြောဆို နေသည့်
အခါကတည်းက အား ဂျပန်ဗူးသားနှင့် စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်
ခင်တို့က အညွှန်ပေးလိုက်ပြီးမှာရင်း စိတ်ဝင်စားလွှာနားထောင်
လျက်ရှိနေကြသည်။

အဲဒီ အခါမှာ ကန်တင်အဖြစ် ဆောင်ပို့ကောင်းတဲ့ ဓား
တစ်လက် အပူထဲထွေးကျပြိုလဲမောင်။ ဓါဆိုရင် ဘာပြစ်နိုင်လဲ
လို့ဆက်ပြီး စဉ်းစားတဲ့ ဓားခါမှာ အလွန် နူးညံ့ သိပ်မို့မို့တဲ့
ခွဲစိပ်မှုတစ်ခု လုပ်ပို့ဆိုတာ သွားပြီး စဉ်းစားလို့ ပြောတယ်။

၁၂ သူရိန်ဆွေ

‘မုန်ပါ့ဗျာ’

‘ဒီမှာတင် ကျွန်တော်လဲမြင်းကြီးရဲ့ ညာတက်ဘင်းပါးဆွဲ နားက အရာထင်နေတာကို သွားပြီး လတိပြု ကြည့်မိလိုက် တယ်’

‘အင်း...အင်း’

‘အဆုံးတော့ဗျာ...မြင်းရဲ့တင်ပါးဆွဲနားက အကြောလေး တစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရင် အရာမထင်ဘဲနဲ့ အကြောဟာ ပြတ်သွား ပြီးမြင်းခြေဟာဆာဘာတာဖြစ်သွားတယ်၊ မေ့ပြေးနိုင်တော့ဘူး’

‘အင်မတန် ဗဟုသုတဖြစ်ပါပေဗျာ’

‘ဟု ကျွန်ုပ်က ချီးကျူးလိုက်မိ၏။’

‘ထိုခနာက် အိုင်အိုနန်းထိုက်ကပင်...’

‘ခါကို သတိမပြုမိလိုက်တဲ့ ဂျော်ကီဘသားဟာ သူ့မြင်းကြီး ကိုအလျင် အတိုင်းပဲထင်ပြီး ချောက်ကမ်းပါးစေးက ကပ်မီး မိတော့ မြင်းကြီးဟာတို့ဆိုင်းပြီး တိုဘသားလဲ ထိုးကျွန်ဆုံး သွားတော့တာပေါ့’

‘အေးဗျာ၊ အတော်ပီရိတဲ့လူသတ်မူပဲနော်’

‘ကျန်တာတော့ ခင်ဗျားသိတဲ့အလိုင်းပဲ ကိုငြိမ်းမောင်း၊ အဲဒီအခြေအကြောင်းအချက် ခိုင်လုံသွားအားနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မြင်းဇောင်းရဲ့ အစောင့်ကောင်လေး ခရိုင်အင်ကိုစောင့်ကြည့် ရာမြင်းကို ခွဲစိတ်ပြီးအကြောဖြတ်တဲ့ ကနူးခံထရိုနီနာအောင် မောင်းကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တာပါပဲ။ ခါကြောင့် အမှုတစ်ခုမှာ သိလွန်စသင်ပက စုံထောက်ရဲ့အခွင့်အလမ်း အထူးမြင်မှုလဲ အထူးလိုအပ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတာပေါ့’

ဟု ဆိုကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကမောသွားဟန်ဖြင့်လက်ဖက် ရှည်တစ်ကျိုက် ကျိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဂျပမဒါးသားကလည်း....

‘ကျွန်တော် စကော့တလန်ယာခိမှာ သင်တန်းသွားတက် တုန်း သူတို့ အင်္ဂလန်မှာ ငှားဆန်းတဲ့ အမှုတစ်ခုဖြစ်ပွားတယ် ဗျာ...’

ဟု ဆို၏။

‘ဟုတ်လားဘာအမှုများပါလိမ့်’

ဟု သိချင်စောဖြင့် ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သည်။

‘လူတွေဟာ ဝက်ဝံလက်သည်းရာနဲ့ သေဆုံးရတဲ့ အမှုပဲ၊ စုစုပေါင်းလူဆယ်ယောက်သိတိရှိတယ်’

ဟု ဆိုလေသည်။

‘အလိုလေး... များလှချင်လား၊ အဖြစ် အပျက်ကို စုံစုံ

၁၈ စေ ပြောပြပါလား ဂျပမဒါးကြီး’

ဟု ကျွန်ုပ်က လောအော်လိုက်သည်။

‘သို့အဘက်ဂျပမဒါးသားက အောက်ပါအတိုင်းပြောပြလေ တော့၏။’

‘အထပ်ပေါင်း များစွာရှိတဲ့ တိုက်ခန်းတွေမှာ လူအချို့ ဟာဝက်ဝံ လက်သည်းရာအဖွဲ့နဲ့ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့သဆုံး ကြရတာပါပဲ။ အဲ...ခြေရာကလဲ ဝက်ဝံခြေပျ’

ဟု ဆိုသည်။

‘အိုး...ဝက်ဝံက အဲဒီတိုက်တွေပေါ် အထိ တက်နိုင်ပါ

မလားဗျ’

ဟု ဆိုသည်။

ဂျပမဒါမူးသကာ ပြုံးပြီး....

သူတို့ တိုင်းပြည်ဘဝမှာက မဖြစ်နိုင်ဘဲအစွဲလို သိမ်းချိကြ
ဘူး၊ ကိုဦးမောင်ရဲ့ ဘာဝံ့ရှိ စုံမယ်က အမှုကမ်းတွေ
ထပ်မြင်ချက်ပေးကြရာမှာ တစ်ချို့က ဆက်ကပ် ဆရာကြီးတစ်
ယောက်က ညွှန်ကြားမှုမှာ လူ့သတ်တော်ကို ကားပေါ်
ထင်စားပြီး သူ့သတ်ချင်သူတွေကို အခွင့်ပေး သတ်ခိုင်းတယ်
ပေါ့။

ဟု ကျွန်ုပ်ကလည်း ထပ်မြင်ချက် ပေးလိုက်သည်။

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဝက်သံကို လူ့ဘေး နားလည်အောင်
လုပ်ပြီး သတ်ခိုင်းချင်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်ဘူး။ ကိုဦး
မောင်

ဟု ဂျပမဒါမူးသကာပြောသည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ’

‘တစ်ခွဲစုံစုံသောက်တော့က လူမနေတဲ့ အဆောက်အအုံ
တစ်ခုခုမှာ တောထဲက ဝင်လာတဲ့ အချိမ်းအစိမ်း လူဝတ်စုံ
ကောင်းစားက အပစ်မှား ခြိတ် ခိုးတွေက တစ်ဆင့်အပေါ်
ကို တွယ်ဘက်ပြီး သတ်ဖြတ်တာလို ထပ်မြင်ချက် ပေးကြပြန်
တယ်’

‘ခါလဲဖြစ်နိုင်ဘာပဲ မဟုတ်လား’

ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်မြင်ချက်ပေးပြန်လေ၏။

‘မှန်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိအမှုကိုစိတ်ဝင်
စားလွန်းလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လိုက်ရာမှာ နောက်ဆုံးတော့
ကိစ္စက ဘာပဲအကဲ သွားတော့ရတယ် ကိုပြုံးမောင်’

ဟု ဆိုလေ၏။

‘အလို... ထဲဒီတော့ လူ့သတ်ကောင်းက ဘယ်သူ ဖြစ်နေ
လဲဗျာ၊ ပြောပါဦး’

ဟု ကျွန်ုပ်ကသိလိုအောင်ဖြင့် အုယားဖားရှားမေးလိုက်လေ
သည်။

‘ဂျပမဒါမူးသကာ ပြုံးရင်းမှ ကယ်ကြေး စီးကရက်ကို
ခနဲလေရာကျွန်ုပ်မှာ အောင်အည်း သည်းခံ၍ စောင့်ဆိုင်း
နေရပေ၏။’

ပြီးမှ ဂျပမဒါမူးသကာ....

‘လူ့သတ်ကောင်းဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ရှိုးရိုးလူကယောက်တော့
မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ စိတ္တဇသမား တစ်ယောက်ပဲ၊ သူဟာ လူသတ်
ဝါဒီကျရင် အသင့်ရှာဖွေထားတဲ့ လူသတ်သည်းကို လက်မှား
ပေါ့၊ လူဝံ့ခြေသောက်အံ့ကိုခြေမှာစွပ်ပြီးမှ သွားသတ်လေ
ပြီးတော့ စုံထောက်တွေ အားလုံး မျက်စိ လည်ကုန် ကြတာ
ပေါ့’

ဟု ပြောလေ၏။

‘ဆန်းပါဗျာ’

ဟု ကျွန်ုပ်ကလည်း မှတ်ချက်ချကာ လက်ဖက်ရည်ကို
ပက်စသတ်တိုက်မော့သည်။

လိမ္မော်စုံသောက်ပြီး ဦးအောင်အင်းက....

'အေး...တဲ့ဒီအမှုကိုလဲ ကြားလို့ကံတယ်၊ မင်းအတွက်ဘုရင် မကြီးရဲ့ ဂုဏ်ပွဲမျိုးကျူးလွှာတောင် ဖုံးထောက်မင်းကြီးဆီက ကစ်ဆင့် ငါ့ကိုယ်တိုင် ပေးလိုက်တာမဟုတ်လား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

ဟု ဂျပေါ မှူးသာကပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မြန်မာပြည်မှာသာမ... အင်္ဂလန်ရှိ မျက်နှာပြု စုံထောက်များကြားတွင်ပါ ပြောခံမြောက်... အမှုထမ်းနိုင် သည့် ဂျပေါမှူးသာအတွက်အထူးပင် ဂုဏ်ယူ ဖိလေတော့၏။ ပြီးလျှင် စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ခပ်က ဆက်ယက်ပြော ကြားပြန်၏။

မုန့်တယ်ကွ၊ ဟေ့... လူသတ်သမားတွေဟာ စုံထောက်တွေ မျက်စိလည်အောင် လှည့်စားတတ်တော့... ကိုခင်းယုန်တောင် ပြေး ခုခူးမြောက်လိုက်ဆိုသလိုဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ၊ ဟား... ဟား...ဟား...ဟား...'

...စုံထောက်များကို ခုခူးနှင့်နှိုင်း၍ ပြောလိုက်သည့်အတွက် သဘောကွသွားကာ ရယ်ခလံ့... ကျွန်ုပ်တို့ ဘားလုံးလည်း ရောယောင်ရယ်မောမိတော့တာသည်။

ထို့နောက် စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ခပ်ကပင်...

'တချို့ အမှုတွေကလဲ အင်မတန် မတော်လှပါတယ် ဆိုတဲ့ စုံထောက်ကိုတောင် အခူးဖြစ်စေတာရှိသေးတယ်၊ ဟိုခင်းနား လော့ဟုမ်းရဲ့ ကာကော့ဗျိုဆိုတဲ့ ခုခူးကြီးအမှုကိုကြည့်'

ဟုဆို၏။

'မုန့်ပါတယ်ခင်ဗျား အင်မတန်နက်နဲတဲ့ အမှုတစ်မှုပါပဲ' ဟု ဂျပေါမှူးသာက ဝန်ခံ၏။

'နောက်ပြီး မင်းတို့လိုက်ခဲ့တဲ့ လိမ္မော်ရောင် လူသတ်မှုကို ကြည့်၊ တရားမတင် သက်ခဲ့ဖြစ်တဲ့ အင်္ဂါရောင်မုန့်တံလူးတစ် လက် ဖြစ်နေတာကို ခက်ခဲစွာ ရွာပေးတွေ့ရတာလေ'

'ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲဒီ မီးလောင်မှုကြောင့် မိသားစု ခြောက်ယောက်လုံး ဝေဆုံးသွားရတာအထိ ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးတယ်'

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက် ဝင်ပြော၏။
'နောက် အိုင်အိုနန်းထိုက်လိုက်ခဲ့တဲ့ တောလိုက်ရာမှာ ငွေ ဖာကာအမှုကို ကြည့်ပြီး... လူသတ်သမားဟာ ကလေးငယ် သာသာရှိတဲ့ ကျွန်ုပ် လူ့ရိုင်းပုဂ္ဂလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပဲ'

'ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်' ကျွန်ုပ်က ထောက်ခံလိုက်လေ၏။

မှတ်ချက်။ ဘဲတံအကြောင်း အကျယ် ဖတ်ရှုလိုပါလျှင် ကျွန်ုပ်ရေးသားထားသည့် 'အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဖာကာလိုက်ရာမှာ ငွေဖာကာ' ဝတ္ထုလုံး ဖတ်ရှု ကြပါရန်။

စာရေးသူ။

'အဲဒီလိုဆန်းပြားတဲ့ အမှုတွေအနက် မိုက်ခဲမြေငန်းလို့ ဝန်းမြေနှံ့သတ်တဲ့ လူသတ်သမားတွေလဲ ရှိကြသလို အဆိပ်ခဲနစ်...

အသုံးပြုပြီး သတ်တဲ့လူသတ်သမားတွေလဲ ရှိနေကြတယ်။ အဲ့ဒါ အခါမျိုးမှာ အခုန အိုင်အိုနန်းတိုက်ပြောသလို စုံထောက် ကောင်းတစ်ယောက်ဟာ သီလွန်စခေပေါ်မှာသာမက မိမိ ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဆိပ်ခြင်ဥာဏ်ကိုလဲ အဓိကအသုံးပြုဖို့ လိုအပ်တယ် ကွယ်။ ဒါမှသာ လူသတ်သမားကို အမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ဇင်က ပြောလေ၏။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း နိုင်ငံအသီးသီးမှ ဒုစရိုက်ရိုက် များအကြောင်း၊ လူသတ်သမားအကြောင်းနှင့် နာမည်ကျော် စုံထောက်များအကြောင်းကို မစိတ်လက် ပြောဆိုကြပြီးလျှင် ညနေစောင်းအချိန်ကျမှပင် ၎င်းတို့သုံးဦးသား နှုတ်ခွာကျိ ကျွန်ုပ်အိမ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

အခန်း (၃)

အိုင်အိုနန်းတိုက်ပြောသည့် ဆန်းကြယ်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်။

ထိုမှလွန်၍ ရက်သတ္တိတစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ပြီးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ် တိုက်သို့ စာမူပေးပို့ပြီးအပြန်တွင် သတိရသည်နှင့် အိုင်အိုနန်း တိုက်နေတိုင်ရာ ကုက္ကိုမိးအိမ်ကြီးသို့ ကားစလေးဖြင့် ဝင် ရောက်ခဲ့လေ၏။

‘ဟိ...ဟိ’

ကျွန်ုပ်က ကားပေါ်မှဘုန်းကို နှစ်ချက်ဆင့်၍ ဓားသော် လည်း လူထွက်လာခြင်းမရှိဘဲ အိုင်အိုနန်းတိုက်၏ လေးဖွဲ့ဖြင့်....

‘လာလေ... ကိုငြိမ်းဇောင်း ဝင်ခဲ့ပါ’

ဟူသော ဖိတ်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားပေါ်မဆင်း၍ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ခရမ်းထက်ခေါ်အိပ်ခင်လေးပေါ်၌ ဝက်သောင်သက်သာထိုင်ခင်း ဝတ္ထုစာအုပ်အုပ်အုပ် ဖတ်ရှုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

‘အလို... စာရေးဆရာကြီးရေ၊ ဝယ်ထိမတော့ မအောက်မေ့ခဲ့ပါ။ လက်ဖက်ရည်သေးငယ်ခွင့်ရင် ခင်ဗျားဘာသာ ဖျော်သောက်ပေတော့၊ ကျွန်ုပ်တော်တော့ ဟောပီဒတ်ဖမ်းစားခြင်းကို ခံနေရပြီဗျ’

ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း နားမထည်သည်နှင့်...

‘ဘာနုတ်ဖမ်းစားတာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားဟာက အဆန်းပါလား ကိုနန်းထိုက်’

ဟု မေးပြောပြောလေသည်။

ထိုအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြုံးရင်း ထိုင်ရာမှမထုတ် ထု၏လက်ထဲမှ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ထောင်ပြုလိုက်ပြီးနောက်...

‘ဒီစာအုပ်ပေါ့ဗျာ... စာအုပ်နုတ်လေ၊ ကျွန်ုပ်တော်ဖြင့် ချစ်စရာလိမ္မော်ပန်းပေးရသေးသွား၊ ဇာတ်လမ်းက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလွန်းလို့ လက်ကတောင် ချလို့မရဘူး ကိုငြိမ်းဇောင်း’

ဟု ဆို၏။

ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်းပင်...

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ထွန်းခတ်၊ ဘာကွက်ထဲ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ချော်ပေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျား၊ လက်ဖက်ရည်သွေးချ်ခနဲတုန်း ကျွန်ုပ်နုတ်ဇာတ်သိမီး စာမျက်နှာ နှစ်ရွက်လောက်ကို ဖတ်ပါမူစေဦး’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ကို ဖျော်ကာ ကိုက်မုန့်နှစ်ချပ်ကို ပျော်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အိုင်အိုနန်းထိုက်ရှုရာ အရင်းဟက်အနီးသို့ သွား၍ လက်ဖက်ရည်နှင့်ကိုက်မုန့် ချားပေးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ခတ္တထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်တစ်ကျိုက်မျှ ကျိုက်လိုက်စဉ်တွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဝတ္ထုအချာကို ခံစားမိဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း မှုတ်ထုတ်လျက်...

‘ထိပ်ခောက်သီးထဲ ဝတ္ထုဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားဖတ်စေချင်တယ်၊ ပြစ်နိုင်တာ မပြစ်နိုင်တာ ကပသား၊ အိပ်မက်နဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းခဏာငါးထဲ ဝတ္ထုဗျ’

ဟု ဆို၏။

ထို့အတူ ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ဆွဲယူကြည့်ရာတွင် ဟောင်းနွမ်းလျှင် ရှိသည်သာမက မျက်နှာဖုံးပတ်မရှိ တော့ထဲခြေများကိုက်ထားသည့် စာမျက်နှာအချို့ကို တွေ့လိုမူသေးသည်။

‘ဒါနဲ့ စာရေးဆရာက ကယ်သူလဲဗျ’

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သည်။

‘မသိဘူးကိုပြိမ်းမောင်၊ စာအုပ်က ပြုစုတ်နေတော့ စာရေးဆရာ ဘယ်သူမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာသာပြန် လက်ရာဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ပဲ’

ဟု ဆို၏။

‘အိုင်ဆေးကိုနန်းထိုက်၊ ခင်ဗျားဟာ တော်ရုံဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ဒီလောက်တောင် မညွှန်းဖူးဘူး၊ တန်တော့ ဒီဝတ္ထုဟာ တော်တော်ကို ကောင်းနေပြီထင်တယ်’

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

‘ကောင်းဆို ထမင်းအငတ်ခဲပြီး ဖတ်တာကိုသာ ကြည့်ပေးတော့’

ဟု ပြောလေ၏။

ပြီးလျှင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဆာလောင်စွာဖြင့် ကိတ်မုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကို မြိုင်ရှက်စွာ စားသောက်သည်။

ဤတွင် ကျန်ုပ်က...

‘ကဲဗျာ...ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ဖတ်နေရင် ကြာမယ်၊ ဇာတ်လမ်း အရသာကို ဝေမျှခံစားရအောင် ခင်ဗျားကပဲ တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချပါလား?’

ဟု တောင်းပန်ရ၏။

‘ကောင်းပြီလေ’

သို့ဆိုပြီးနောက် ခံတွင်းချဉ်ဟန်ဖြင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က စတိုင်လို စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက်နေ၏။

ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်နေစဉ် အိုင်အိုနန်းထိုက်က စီးကရက်မီးခိုးများကို အကွင်းလေးများ ဖြစ်အောင် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး လျှင်...

‘ဒီလိုဗျာ၊ ဝတ္ထု အနေအထားက သိပ်ကောင်းလှတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဝတ္ထုဖန်တီးသူ စာရေးဆရာရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကို အထူးသဘောကျမိလို့ ဆိုပါစေတဲ့’

ဘယ်လိုများ ဖန်တီးထားလို့လဲ’

‘အင်း...ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်ဟာ အမေရိကန် လူမျိုး စစ်သားတစ်ယောက်ပဲဗျ’

‘အင်း...အင်း’

‘သူဟာ ဘိုးဝါးတွေနဲ့ ဖြစ်ကြတဲ့စစ်ပွဲကနေ တိုက်ခိုက်ရင်း ကစဉ်ကလျားဖြစ်ရာက သူ့တစ်ရင်းနဲ့ကွဲသွားပြီး သဲကန္တာရ တစ်ခုကိုရောက်သွားတယ် ဆိုပါတော့’

‘ဪ...’

အဲဒီထဲကန္တာရ မရောက်ခင်စင်ကြားမှာ အန္တရာယ်တွေ ကြားထဲက သူ့ပြေးလွှားလာခဲ့ပုံကိုတော့ ပြောမနေတော့ဘူး’

‘အိုင်ဆေး’ ခင်ဗျားသဘောပဲ’

ဟု ကျွန်ုပ်က နောက်လိုက်၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က စီးကရက်ကို ထပ်မံ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ရနောက်....

‘တိုတိုပြောရင် အဲဒီ အမေရိကန် စစ်သားဟာ ရေခဲပိုလုန်းတ’ နဲ့ သဲကန္တာရထဲက အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ဝေမျှတော့ခြား လိုက်ရှာရင်း မောင်ခိုန့်ရောက်သွားတယ်ရော’

'ဟုတ်ပြီ၊ ဇာသရိန် ထက်လာပြီ'
 ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။
 ဒီမှာတင် ထိန်းကျပြီး သူ့ဟာ သွင်းနက်ကြီးထစ်ထစ်
 ကို ကျရောက်သွားရှာတယ်'
 'အို...'
 'အဲဒီတုန်းထဲအခဏကမှာ သူ ခြေခံထောက်တာ ထိခိုက်မိ
 ပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာပဲပေါ့'
 'အို...ခုကွဲပေပဲ?'
 'သူ့မှာ အစာလဲထေ၊ ခရုကလဲအား၊ ဓာတ်ခါခြေခံထောက်
 ကအားကြောင့် အစားအစား သတိလစ်သွားတာ သုံးခုက
 လောက်ကြာမယ်ဆိုရမယ် ကိုငြိမ်းမောင်'
 'ဟုတ်ကဲ့'
 'ဟုတ်ကဲ့'
 'ဒါပေမယ့် သတိမလစ်ခင်မှာ ထွင်းကြီးအတွင်း သူ့
 မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ စားစွဲထောက်ပြားတို့ ချက်လှီးကြီးနစ်လှီး
 ကို သတိထားမိလိုက်တယ်လေ'
 'ဟိုက်...ဘာလဲ၊ သဲကန္တာရတစ္ဆေလား'
 ဟု ကျွန်ုပ်က အသံနဲ့တကြား ရေရွက်ပိုက်သည်။
 'ထပ်ထရီး...ထယ်ကလေး သေတ္တိရှိရမယ်ထဲ၊ ကျားသစ်ထွေး
 ကျားသစ်၊ သဲကန္တာရကျားထစ်၊ ဒါပေမယ့် သဲ...ဟဲ...ကျား
 ထစ်မလေးဆိုပါသော့'
 'ဟင်...'

တိုင်ဆိုးနန်းဆိုက်က ကျွန်ုပ်ကို အမိပွယ်ပါပါ ပြုံး၍
 ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဆိုးသွားပြုဖြစ်သည့် စတိုင်လိုစီးကရက်ကို
 ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးချေထည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ...
 'ဒါ့ဆို သူ့ သတိပြန်ရလာမှ စစ်သားလေး အသေအချာ
 ဆီးပိုက်ရတယ်'
 'ကျားသစ်က သူ့ ကိုမကိုက်ဖူးလား'
 'ဟု မေးလိုက်သည်။
 'ကိုက်လိုက်ရင် ဒီဘတ်လမ်းဟာ လာမာန် ဇာတ်လမ်း
 သစ်ပုစိပြင်ဘူးပြီပေါ့၊ စာရေးဆရာကြီးရယ်'
 'ဟု အိုင်အိုင်နန်းဆိုက်က ဆို၏။
 'ဟုတ်ပြီ ဆက်ပြောပါဦး၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလွန်း
 လို့ပါ'
 'ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောယူရသည်။
 'စစ်သားလေး သတိရလာတော့ သူ့ကနားမှာ စားစရာ
 ထစ်ထီးအချို့နဲ့အတူ သူ့စစ်ရေဘူးမှာလဲ ရေအချို့ အဝတ်ရှိ
 နေတာကို တွေ့လိုက်ပါတယ်'
 'ဟု...ဒါကျားသစ်ခဲက ယူပေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
 စစ်သားလေးဟာ ဝယ်သူ့အဖယ်ဝါ ယူသားပေးတာကို ဂရု
 မစိုက်နိုင်ဘူးလေးဘူး၊ ဝတ်ဝတ်နဲ့အစာတွေကို တစ်ပတ်ပြု
 အားခသောက်ပြီး ခရုဘူးကို ကောက်မော့တော့တာပဲ'
 'အင်း...အင်း...'
 'ဒီမှာတစ် သူ့ဘေးမလှမ်းမကမ်းမှာ သိမ်းမိကြောင့်
 လေးဘုတ်ကောင်လိုလိုပဲပြီး သူ့ ကိုပိုင်းစက်တဲ့ သူ့နူးကူးကူး'

နဲ့ကြည့်နေတဲ့ ကျားသစ်မလေးကို ဘူးခနဲ တွေ့လိုက်တော့ တယ်

‘ဟိုက်...ကျွန်တော်ဆို ထွက်ပြေးမှာပဲ’

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

‘ဟဲ...ဟဲ...ခင်ဗျားလိုပါပဲ ကိုငြိမ်းမောင်၊ စစ်သားလေး... လဲ ကြောက်လန့်ပြီး ဆိုင်ရာကထည့်ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခြေထောက်ကအနာကလဲရှိပြန်၊ ဘူးခနဲခတ်ခမ်းဟာ လှန်စစ်ရပ်သာသာခန့်ဆိုတော့ ချက်ချင်း ပြန်လဲကျသွားတာပေါ့’

‘ဒီတော့ ကျားသစ်က ရန်မူရောလား’

‘ရန်မမူဘူး၊ လဲကျနေတဲ့စစ်သားလေးရှိရာကို ဆီးလာပြီး စစ်သားလေးခြေထောက်ကအနာကို လျှာနဲ့လျှက်ဖေးသမျှ

အဖို့...ဟင်...ဒီ ကျားသစ်ကတစ်မျိုးပါလား’

ဟု ကျွန်ုပ်ရေရွတ်မိ၏။

ယုံ နောက် အိုင်အုန်းနန်းထိုက်က ဆက်လက်၍...

‘နောက်ပြီး ကြောင်ကလေး တစ်ကောင်လို့ အငြိုးလေး တန်ခွံနဲ့ ရန်မမူကြောင်း သိသွားအောင်ပြသနေတယ်’

‘အင်း...အင်း’

‘ဒီအခါမှာ စစ်သားလေးလဲ သူ့ကိုရန်မမူမှန်း သိတော့ အနည်းငယ်စိတ်အေးသွားပြီး ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်တယ်ဆိုပါတော့’

‘နောက်တော့ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ ပြောပါဦးဗျာ’

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးပြန်၏။

‘ကျားသစ်မလေးဟာ စစ်သားလေးထွက်ပြေးမှာ စိုးလို့ ဘယ်မှမသွားစေရဘဲ အစောခိုကလဲ့လို့ စစ်သားလေးအနားမှာ အရိုင်ထူကြည့်ကြည့် ရှိနေရှာတယ်’

‘စစ်သားလေး ခုကူရောက်တာပေါ့’

‘မှန်တယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် စစ်သားလေး ဟာလဲ ကြောက်လန့်လို့သာ ကျားသစ်မ အလိုကျနေရတာ သူကတော့ အခွင့်အရေးကတော့နဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ အကြံထုတ်နေတယ်၊ ဪ... ဒီမှာပြောဖို့အချက် တစ်ချက် ကျွန်ခဲတာက စစ်သားလေးမှာလက်နက်အဖြစ် ခားမြောင်း တစ်ချောင်း ရှိနေတာပဲ၊ ကိုငြိမ်းမောင်’

‘ဟုတ်တဲ့ ဆက်ပြောပါ၊ ငါ့နန်းထိုက်’

‘အဲဒီလိုနေထိုင်လာခဲ့တာ ထင်လန့်ပါးအထိကြာမြင့်လာခဲ့ပြီး ဒီခွာတင် ကျားသစ်မလေးဟာ စစ်သားလေးထွက်မပြေးဘူးလို့စိတ်ချသွားပြီး တွင်းမှပေါ်တယ်စပြီးအခုအစစ်ကိုခေါ်သွားသေးတယ်ဗျာ’

‘အင်း...’

‘ဒါပေမယ့်စစ်သားလေးရဲ့အရိပ်အခြည်ကို အမြဲအကဲခတ်သျှက်လို့ဆီရမယ်၊ ဒီလိုခဲတစ်နေမှာ သူ့တောင်ကုန်းအောက်ခြေကပြတ်သန်းသွားတဲ့ စစ်ထပ်တစ်တပ်ရဲ့အသံကိုကြားလိုရမယ်’

‘ဪ...’

၂၀ သူရိန်ဆွေ

‘စကားပြောဆိုသွားသိဒတ္တဟာ အခမရိကန်စကား ဖြစ်လေတော့ ကြားလိုက်ရတဲ့ စစ်သားလေးဟာ သူ့တို့တပ်ရင်းကိုသာကူတဲ့ဘဝကုတော့ဖြစ်ကြောင်းချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်တယ်’
‘ဒီလိုကိုး...’

ဟု ကျွန်ုပ်ရေရှုတ်လိုက်မိ၏။
ပြီးလျှင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဆက်သက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ...

‘အဲဒီအခါမှာ စစ်သားလေးဟာ စတင်အောင်ခံကာ စစ်သားတွေကြားအောင် အားကုန် အော်ဟစ်လိုက်တော့တယ်’
‘အလိုဒုက္ခပါပဲပေါ့’

‘ကျားမလေးရဲ့မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းသည်သွားပြီး စစ်သားလေးအနီးကို ခုန်လွှား ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒီမှာတင် သူ့ကိုရန်မူတော့မယ်အသိနဲ့ စစ်သားလေးဟာ သူ့ရဲ့ကပ်ခွဲဟည်းသောလက်နက်ဖြစ်တဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့ ကျားသစ်မလေးရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖာတ်အားထိုးစိုက်လိုက်တော့တယ်တဲ့’

‘သေချာ ဆိုပါတော့...’
‘ကျားသစ်မလေးဟာ ပြုန်းခနဲမသေသေးဘူးပျို၊ ခဏ်ရာကြောင့်လဲကျသွားပေမယ့် စစ်သားလေးကိုကိုက်ခဲနိုင်တဲ့အားဖြင့် အနေမှာရှိနေသေးတယ်’
‘အင်း...’

‘ခါပေမယ့် ကျားသစ်မလေးဟာ စစ်သားလေးရဲ့လက်ကို ခပ်ဖွံ့ကိုက်ခဲသားပြီး သူ့ဟာ ရန်သူဖို့မရှိကြောင်း ပြသလိုက်တယ် ကိုဦးမောင်’

‘အို...ဒီလိုဆိုတော့လဲ သနားစရာဗျာ’
ဟု ကျွန်ုပ်က စိတ်ပကောင်းစွာ ညည်းတွားလိုက်၏။
‘ဒီနောက်တော့ တင်ကူရောက်လာတဲ့ စစ်သားတွေအသံထွက်ပေါ်လာရာကိုပြေးအလာမှာ ကျားသစ်မလေးဟာ သူ့ချစ်သူ စစ်သားလေးကို နှုတ်ဆက်တဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်ပြီး သေဆုံးသွားတော့တာပေါ့’

‘ကောင်းလိုက်တဲ့အင်္ဂါလမ်းဗျာ’
‘စစ်သားလေးဟာလဲ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှတဲ့ ကျားသစ်မလေးအလောင်းကိုကြည့်ပြီး ကြေကွဲစွာ တပ်ကူရဲတော်တွေနဲ့လိုက်သွားပုံကိုဖော်ပြရင်း အဆုံးသတ်ထားတယ်ဗျာ...’

ဟု ဆိုလေ၏။
ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်သို့အပြန်၌ ကားခမောင်းလာရင်းမှပင် ထိုထူးဆန်းသော မျိုးမတူသည့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်းအား နက်နဲစွာ တွေးတောလာခဲ့မိတော့၏။

အခန်း (၄)

လူထုတို့နှင့်ဆွဲဆောင်ခြင်းပြုစေရာ

နံနက်မိုးလင်း၍ ရေပိုးချိုးပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်တစ်
ခွက်ကို ခိုဆွဲသောက်လျက် ယနေ့ထုတ်လုပ်ရန်အတွက် စာ
တစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုရန် ရှိစဉ် တယ်လီဖုန်း မြည်လာလေ
သည်။

‘ကလင်...ကလင်...ကလင်’

ကျွန်ုပ်လည်း အလျင်အမြန်ထွားကာ တယ်လီဖုန်း
ခေါ်ဆိုသံကို ဖြစ်စေရန်

'ဟဲလို...ကျွန်တော်ငြိမ်းမောင်ပါ'
ထိုအခါ တစ်ဖက်မှကြားရသည့်အသံမှာ ကျွန်ုပ်မိဘိမိဆွေ
တိုင်တိုင်းနန်းတိုင်း၏အသံဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

'နန်းထိုက်ပါ ကိုငြိမ်းမောင်၊ ခင်ဗျားက လူ့သတ်မှု
အကြောင်းတွေကို တင်ဖတ်နဲ့စိတ်ဝင်စားလေတော့ အခုလို
တကူးတက အကြောင်းကြားလို့ကံရဘာပဲ'

ဟု ဆို၏။

'အာ...ခါဆို လူ့သတ်မှုဖြစ်ပြီပေါ့ ကုတ်သံ...။ သမီး
နေရမှာလဲဗျာ၊ ပြီးတော့ ဘယ်ဘုတ်လဲ'

ဟု ကျွန်ုပ်က အမောတကော မေးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ
ပျိုပိုင်းနန်းတိုင်းက...

'ရဲသောက်တစ်ယောက်ကို ပြန်မေးတဲ့လူဆိုလို့ ခင်ဗျား
တစ်ယောက်ပဲရှိသေးဟယ် ကိုငြိမ်းမောင်၊ အချိန်မရဘူး
ကျွန်တော်တို့သွားတော့မလို့ဗျာ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကားနဲ့
ပြောလို့ထပ်ကြီးဘုရားနောက်ဘက်က ရွာလေးကုန်လာခဲ့ပေ
တော့၊ အဲဒီမှာ ထိမ်ကြီးအိမ်ခန်းကောင်းဆိုလို့ စာစီလုံးတည်း
ရိက္ခာ နှစ်ဆောင်ပြိုင်ထိမ်ကြီးကုန်သာ လာခဲ့ပေတော့'

ဟု ပြောလေ၏။

ဟုတ်ပြီ...ကျွန်တော် ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်'
'လာခဲ့ပါ၊ ခြံပုံမှာလဲ ပုလိပ်နှစ်ဖုံနှစ်ဖုံအောက်ရှိနေမှာဆို
တော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရှာရမယ့်ရလွယ်မှာပါ၊ ဒါပဲလို့
ဟု ပြောပြောဆိုဆို တယ်လီဖုန်းဆွဲသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုင်ထားသည့်တယ်လီဖုန်းကို ရီဆီဗာပေါ်
လို့ အလျင်အမြန်ခွလိုက်ပြီးနောက် အမြန်ဆုံး အဝတ်အစား
လဲသေ၏။

ပြီးလျှင် ဗတာဗူးကိုခေါ်၍ မှာကြားသင့်သည်များကို
မှာကြားကာ ကျွန်ုပ်၏ကားလေးဖြင့် ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရား
ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုအချိန်ထိအခါက ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရား
တစ်ထိုက်ထွင် ဗူးရင်း၊ ပိန္နဲစသည့် သစ်ပင်ကြီး
များ ပေ တံဆေးကန်နေပြီးလျှင် ဥယျာဉ်ကဲ့သို့
ရှိလေရာ ခြံစိတ်ပျိုးစားသောက်သူများဖြင့်
ရွာကဲ့သို့ရှိနေကြောင်း ဗဟုသုတအဖြစ်ဖော်ပြ
ရပါပေ၏။

စာရေးသူ။

လမ်းပေး ကားဝင်ရုံမခိုင်သောကြောင့်ကားကိုလမ်းသေး
တစ်ခုခုရှာယူကာ ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်ပင်ကြီးများရှိနေရာ
တော့လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့တော့၏။

ဤသို့လာခဲ့ရာ၌ လမ်းခရီးတွင် မှတ်မှတ်ရရ တဲအိမ်နှစ်လုံး
နှင့် သစ်တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံး ပေါင်းသုံးလုံးကိုသာ တွေ့
လိုက်ရတော့သည်။

ဆက်လက်၍ လျှောက်လာခဲ့သောအခါ ခြံကျယ်ကြီး
တစ်ခုအတွင်းမှ နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်မည်းကြီးတစ်လုံးကို
ဘုားခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

ခြံထဲ၌ကား သရက်၊ ခူးရင်း၊ ဝိန္ဒ၊ မာသကာ၊ ဩဇာ
စသောအပင်များအနှံ့ပေါက်ရောက်နေလျက် အချို့မှာ အလီး
များ ပြတ်အောင်း သီးလျက်ရှိနေကြကြောင်း သတိပြုလိုက်
မိ၏။

တစ်နေ့ရာတွင်ကား မရမ်းပင်နှစ်ပင်နှင့် ကုန်းရိုးပင် တစ်ပင်
သည် အလီးများပြတ်သိပ်အောင် သီးနှောကြည့်သည့်မှာ သူ့နှံ့စွာ
စားချင့်စပွယ် ဖြစ်နေပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာစာရေးဆရာတစ်ဦးပင် ဆီဆီငြိမ်၍ သစ်ပင်ဖုံး
ပင်တို့ဖြင့် ဝေဝေဆာဆာရှိနေသည့် ရွှေနေရာကား အရေး
ရန်ကောင်းပေတော့ မိတ်တင်ဖြစ်မိလေ၏။

ကြော်... ဦးငြိမ်းမောင်မဟုတ်သား၊ ဝင်ထွားပါ၊ ဟိုမှာ
ဆရာနန်းထိုက်ရှိနေပါဘယ်။

ကျွန်ုပ်အား သိရှိထားတန်တူသည့် ပုလိပ်စန္ဒရီတစ်အောင်ကို
ကကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်၍ ဝင်ခွင့်ပေး၏။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆက်သူ ပုလိပ်သား အပြစ်
နဲ့ဘေးတွင် ရပ်နေသည့် ပုလိပ်စန္ဒရီတစ်အောင်ကို နှုတ်
ကြောင်းပြောလျက် နှစ်အောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့
သောတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည်ကား စီအိုထီစုံအောင်ခံခြောက်ယောင်
ခန့်သည် အဝတ်ဖြူစင်ကိုကံကောင်းသွားအိုင်ထဲ၌ လဲကျပေးဆုံး

နေသည့် ဧယာကျားတစ်ဦး၏ အသောင်းအား လွှမ်းခြုံမည်
သံသယခြေအနေပင်ဖြစ်သည်။

ဟဟ... ခက်... နေကြဦးကွ၊ ကိုငြိမ်းမောင် ကြည့်ချင်ရင်
ခဏအသက်ကြည့်ပါစေ။

ဟဟဟဟ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ သဖြင့်
နဲ့အောက်အားလုံးလည်း အဝတ်ဖြူစင် လွှမ်းခြုံရန် ပြုနေခြင်း
အားတွေ့ဆိုင်ရာ ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိုင်အိုနန်းထိုက်အသံ ထွက်ပေါ်လာရာသို့
ကြည့်လိုက်ရာ များစွာ ဝင့်ထွားရပေတော့၏။

ဟိုထဲ...

အကြောင်းအရာကား အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် မြေပြင်
ကလေးကလေးနှင့် ထုပ်တန်းတစ်လျှောက် တူလှပနေသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပြီးလျှင် ၎င်းသည် မှန်ဘီလူးကို ထုတ်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထုပ်တန်းကို ခိုကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မှန်ဘီလူးကို ကိုင်လှက် ထုပ်တန်းတစ်နေရာအား စေ့စေ့ ဝင်စပ် လေ့လာကြည့်ရှုနေ လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ အနေအထားကို ကြည့်ရှု ခြင်းမှ အလောင်းများကိုလွဲ၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်လုံးများပြူးသွားကာ အန်ဆွမ် ဖိတ်ပင်ပေါက်သွားရ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလင်းသုံးဆယ်ကျော် နေ့အရွယ် ဖျိုလှူတစ်ယောက်သည် လည်ပင်း ပြတ်လုနီးပါး ဖောက်ကျပြီး များဖြင့်ကိုယ်တစောင်း လဲကျကာ သေဆုံးနေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှ သေဆုံးသူ များ၏ ဇာတိရာမှာ ယခု သေသွက်သို့ များလှခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ယခုမူ လည်ပင်း ပြတ်လုဆဲဆဲရှိနေရာ လူသတ် သမားမှာ လွန်စွာအညှိုးကြီးသည့် လူသတ်သမားဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆ လိုက်၏။

'ဘယ်နှယ်လဲ ကျိုင်းမီးမောင်၊ အလောင်းကို အုပ်လိုက် ရတော့မလား'

ကျွန်ုပ်၏နောက်ကျောမှပေါ်လာသည့်အသံကြောင့် ကျွန်ုပ် မှာလန့်ဖျပ်လျက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သွေးမျက်ရည်သံယောဇဉ် ၃၇

ထိုအခါ စတိုင်လိုမ်းက ရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက် နေသည့် အိုင်အိုနန်းထိုက်အား မယုံကြည်နိုင်စွာ တွေ့လိုက်ရ လေတော့ သည်။

ကျွန်ုပ်အံ့ဩရသည်ကား ပေနှစ်ဆယ်အမြင့်ခန့်ရှိ လှုပ်တန်း ပုဖောက်ဘက် လျှာထိုးခင်းပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်သည့် အိုင်အို နန်းထိုက်၏ ခြေသံကို မကြားလိုက်ရ သောကြောင့် ဖြစ်ပေ သည်။

ထိုအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကျွန်ုပ်အသွေးကို ရိပ်မိသွား တန်ဖြင့်....

'ဟဲ...ဟဲ...တစ်ချိန်က ကျွန်တော်ဟာ အိန္ဒိယ ဆပ်ကပ် ဖာရာကြီးတစ်ဖောက်ဆိုမှာ ဆပ်ကပ် ပညာအတူ သင်ဖူးတာ ပင်ဗျားလဲ အသိပဲ မဟုတ်သား၊ ချမ်းသာ ပေါ့ကြယ် ကိစ္စကို လတိုပြုမိရင် ခင်ဗျားသဘောပေါက်မှာပါ ကိုဗြူး 'မောင်' ဟု ဆိုလေ၏။

'အင်း...'

ကျွန်ုပ်မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိဘောကြောင့် အင်းတစ်လုံး ယာဆိမ်လျက် သား အလောင်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဟယ်ချက်၊ အိုင်အိုနန်းထိုက်တစ်ယောက် ဆပ်ကပ်ပညာရင် ဖောက်ထွင်းပိဇ္ဇာများနှင့် အပြိုင်ပညာစွမ်းပြပုံ ကို အကျယ်ဖတ်ရှုလိုပါက ကျွန်ုပ် ရေးသား ထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်သည့် 'အိုင်အို နန်းထိုက်' ချမ်းသာပေါ့ကြယ်' ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုကြရန် ရန် ရေးသား

ကဲမဟ... အလေးပေးတဲ့ အုပ်စုကိုပါ တော့ကူး၊ ပြီးတာနဲ့ ရင်စွဲရုံပဲလို့ စီစဉ်တာပေါ့။

ဟု ဆိုင်းအိန်နန်းထိုက်က အမိန့်ပေးလိုက်၏။
စီစဉ်မိ စုံစရာကိစ္စများ ပေးရုံကြီးရင်စွဲရုံသို့ ပို့ရန် အလှောက်ကို အိမ်ကြီးထဲမှ ထုတ်ပေးသည်။

ထိုင်အိန်နန်းထိုက်သည် ထိပ်ကြီး၏အနီးကျယ်၌ ခေါက်ကုန် ခေါက်ပြုန် ဖမ်းလဲပေးနေပြီး နောက် စတိုင်လို မီးကုန်ကို သာ မိမ့်ဖွားစိုက်လျက်ရှိပေသည်။

အလှောက်အရာကိစ္စကို စဉ်းစားသည့် အခါထိုင်၊ ဤသို့ ပြုမူလေ့ရှိသည်ကို သိသော သော ကျွန်ုပ်မှာ ခပ်မဆိတ်ရပ်စဲနေရင်း နှစ်ခေတ်ပြိုင်အိမ်ကြီး၏ အနေအထားကို အကြည့်အန မိခင်ဘဝသည်။

ထိုသို့ပျက် ပျက်ကြီး၏ နေ့စဉ်နှင့် ချိတ်ဆွဲထားသော ကျား၊ ကျားသစ်တို့၏ အခန်းများ၊ ဆက်၊ ကြံ၊ ပြောင်တို့၏ ဦးချိုများ၊ ရှစ်လုံးသွင်းထားသော ဝက်ပေါင်စီအပြင် ချိညားခဲသော မွှေးလေးကြီး ဘယ်လက်ကလည်း နေ့စဉ်နှင့် နေ့စဉ် ယဉ်ပါ။ စွာ ရှိနေပေရာ ဤအိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူသည် တောလှိုက်ဝါသနာပါသူတို့၏ သို့မဟုတ် ကျွမ်းကျင်သော မုဆိုး အိမ်ကြီး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်းမိလိုက်ပြီ...

ဟုတ်ကဲ့ဟု ကိုယ့်မိန်းမက မိအိမ်ကြီးစွဲပိုင်ရှင်ဟာ မုဆိုးကြီး တစ်ဦးပဲ နေ့စဉ်က ဦးထိုင်းကျော်လွှဲ၊ ထေဆိုးသူဟု သူ့ရဲ့ညီ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဆိုတဲ့လူပဲ ဟု ရုတ်တရက်ပြောပေးသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ကြသွားရပြီးလျှင်...
အိမ်ထဲ... ကျွန်ုပ်တို့က တွေးနေလေ့ရှိတဲ့ ခင်ဗျားက သာ ကြောင့် ခင်ဗျားက သိနေတာလဲ ကိုနန်းတိုက်

ဟု ခပ်ပီလေ၏။
ဒါ အဆန်းလားကွာ... ကလေးတစ်ယောက်ကောင်သိနိုင်ပါသည်။ ဝိသုဒ္ဓိအနောက်ဦးချိုလေးတို့ရဲ့စွာ နှစ်လုံးတွေးခြင်းလေး၊ ခန့်ခါတော့ကို ကြည့်ပြီး ခင်ဗျား သွားတေးသလဲ အင်း... အင်း...

ကျွန်ုပ် နေ့စဉ်စကား ပြောရမည်ကို စဉ်းစားနေစဉ် အိုင်အိန်နန်းထိုက်ကလဲ...

မိမိမိကြီးရဲ့ သိမ်ရှင်အကြောင်းကို ခင်ဗျားအနေနဲ့စွာ တွေးစားပါနယ်၊ ပြီးတော့ သေဆုံးသူဟာ အိမ်ရှင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် တယ်လဲလဲ၊ ဒါကို ဆက်တေးတော့မယ်လေ မုနပ်ကလဲဗျာ

ဟု ကျွန်ုပ်က နေ့ခင်းလိုက်ရင်ပုလဲ...
ဒါကို အိမ်ရှင်မုဆိုးကြီးက အခု တယ်မှာတဲ့လဲဗျာ ဟု ပေးလိုက်ပေးသည်။
ထိုအခါ အိမ်ကြီးထဲက...

မိမိမိကြီးက မိမိမိမိမိ အခြေအမြေအထိုင်ပုံမရဘူး၊ စားပွဲကံကရည့် စာချက်စာပမ်းတွေ ဖယ်ကြည့်ပေးပါ၊ မုဆိုးကြီး ဦးထိုင်းကျော်က အလေးအလှူတစ်ခုခုမှာ နေထိုင်ပုံရတယ်၊ တယ်ကောအားရယ်လို့တော့ ဖော်ပြထားဘူးလေ။
အင်း...

သူဟာ ရရှိတဲ့ဆင်ဖုတ်က အစ တီရုဏ္ဏန်အရေခွံတွေကို ရန်ကုန်မြို့က လူ့သိဖြစ်တဲ့ သေဆုံးသူ ကိုပိုင်းမောင်ကို ပေး ပို့ရင်း တစ်ခါတစ်ရံသာ လာရောက်လည်ပတ်ပုံရယ် ဆိုပါ တော့

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြောပြသည်။

ဟိုအိုက်စီအိုင်ဇီ၏ အသက်အရယ်ဆုံး ခံယောက်ကလေး မောင်သင် ရောက်လာပြီး ရင်ခွံခွံသို့ အသောင်းပို့ရန် ကိစ္စ အတွက် ခွင့်ပြုရန် အကြောင်းကြားလေ၏။

အေး...မင်းတို့ သွားကြသော မှုဒ်းဆရာဝန်ရဲ့ နေ့ မှတ်တမ်းကို အမြန်ဆုံးရရှိအောင်လုပ်ကားပြီး အတူတူပိုမိုလိမိ သား နှစ်ယောက်ကို ခြံခရာ နေ့ရီချထားခဲ့၊ ဟုတ်သား၊ ဟုတ်ကဲ့ အိုင်အို

စုံထောက်ကလေး မောင်သင် ဆလှရိုက်၍ ထွက်ခွာသွား ပြီးနောက် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ကျွန်ုပ်အားခေါ်၍ မြို့ကြီး အတွင်းသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဘိသို့လမ်းလျှောက်ရင်းမှ အိုင်အိုနန်းထိုက်က... ဒီအမှုဟာ အတော်ကို ဆန်းကြယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အတွက်လဲ အသုံးကြီးစားဆောင်ရွက်မှု ဖြစ်မယ်လို့က ဖြစ်နေ တယ် ကိုဌ်ဌ်မီးမောင်

ဟု ဆိုလေ၏။ သဲလွန်စသောမရဘူးလား ကိုနန်းထိုက်

ဟု ကျွန်ုပ်က ခမးလိုက်၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဦးခေါင်းကို တယ်ညာခါယမ်းရင်း... အဲဒါပြောတာပေါ့ ကိုဌ်ဌ်မီးမောင်၊ ဒီပြင်လူထုတို့ တွေမှာ တယ်လီဖြစ်ဖြစ် သဲလွန်စ တစ်ခုခုခံတော့ ကျန်ခဲ့ တာပျည်းပဲ၊ အခုကျမှ တယ်လီသဲလွန်စမှ မတွေ့ရတာ အခု ခံရခက်နေတယ်

အို...ခရစ်တွေကော မတွေ့ဘူးလား၊ ဟု ကျွန်ုပ်က မေးမိပြန်၏။

လုံးဝမတွေ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူငယ်ထမားဟာ လုပ်တန်း ပေါ် ရောက်ခဲ့တာတော့ သေချာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆို ရင် ဖုန်မုန့်လေး နှယ်လွင့်နေတာ တွေ့ရတယ်

ဟု ဆို၏။ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုလို့ လူ ဇာတိသမားဟာ အိမ်ဝင်းထဲကို ပထမရောက်လာတဲ့တော့မှ

အိမ်ထဲထုတ်ကုန်ပေါ့ကို တက်ရမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ခြံရံပတ်ပန်းကျင်မှာ လူ့အိမ်ထဲမှာ ရွဲခွဲခြာ ဖတ်နေတဲ့ တွေ ရမှာဖြစ်တယ်လေ

ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုလိုက်လေသည်။
အိုင်အိုင်နန်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

ခင်ဗျားပြောတာ မဆိုးပါဘူး ကိုငြိမ်းမောင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခြံတစ်ခြံလုံးအနှံ့ နေလျှောက်ရှားပြီးပြီ။ ခြေရာတစ်ခုလေကိုမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။

ဟု ဆိုလေ၏။

‘နဲ့ အလောင်းကို ထယ်ချွန်တဲ့က တွေဘာလဲဗျာင်’

ဟု ကျွန်ုပ်ကပေးပြန်ရာ ကိုယ်အိုနန်းထိုက်ကပင်လျှင်....

‘ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ အနီးဆုံးက သစ်သားဆိမ့်ကလေးမှာ နေတဲ့ ဖာတိုးဆိုတဲ့ ဘစ်ယောက်လေ၊ သူက အောက်သံကြိုးကြားလို့ သွား မကြည့်ရဲဘဲ ဝါဂါတ်တို့ သွားအကြောင်း ကြားမယ်အလုပ်မှာ တာမောင်၊ ခါတ်တို့က ပတ္တမြားပေါင် ပုလိပ်နှစ်ယောက်နဲ့ အဆင် သင့်တော်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တာမှာ အခုလောက် ကိုတွေ့ရတယ် ဆိုပါဒါးတာ’

ဟု ရှင်းပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြေရာများတွေ့လိုတော့ခြား လိုက်လံကြည့် ရှာရာမှ အသီးအနှံမျိုးစုံ ပြုတ်ခိပ်လျက်သီးနေသည့် အပင်များ ကို တွေ့မြင်နေရလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ မနေနိုင်တော့ဘဲ....

‘ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီခြံကြီးကို သိပ်သဘောကျတာပဲဗျာ၊ အသီးအနှံ့ဟာကလဲစုံ၊ တိတ်ဆိတ်ခြုံမိသကဲ့သို့ ချားချားလို့ကလဲ သိပ်ကောင်းမှာဗျ’

ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

သို့ရှိစဉ် အိုင်အိုင်နန်းထိုက်၏နှုတ်မှ အာမေဠိတံသံတစ်သံဆို ကြားလိုက်ရလေ၏။

‘အလို’

‘ဟင်...ဘာကိုတွေ့လို့လဲဗျ’

သို့သော် အိုင်အိုင်နန်းထိုက်က ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်စကား မှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အနီးတွင် ရှိနေသည့် ပန်းခင်းကလေးဆီသို့ ခြေလှမ်းကျွဲကြွ များနှင့် လျှောက်သွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထက်ကြပ်မကွာလိုက်သွားရာ တွေ့သည်အောင် စုံဖူးပွင့်နေသည့် ပန်းခင်းမှ နှင်းဆီငါးအချို့ကို စူးလိုက်ကြည့်ရှု လျက်ရှိနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေ၏။

‘အိုင်အိုင်...ဘယ်လိုထူးခြားမှုကို တွေ့ရလို့လဲကိုနင်းထိုက်’

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သည်။

‘ကိုငြိမ်းမောင် သဘာဝအားမိရင် တွေ့လိမ့်မယ်။ အခြား ဖေလီယာ၊ စံပယ်၊ နေကြာနဲ့ သုံးပန်လှ ပန်းပွင့်အပြင် အာ ဖရိက ခေမံပန်းတွေဟာ မူလအတိုင်း ငှားငှားစွင့်စွင့်ပွင့်နေ ကြတယ်လေ’

‘ဟုတ်ပါ့သယ်’

၄၄ သူရိန်တွေ

'ဒါပေမယ့် နှင်းဆီပန်းတွေကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ များ
သောအားဖြင့် အနာအဆာနဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေသာ ဖြစ်တယ်'
ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့မျှ နားမသည်နိုင်သောကြောင့်...
'အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျ၊ လူ့ကားသာ နာချင်လို့နာတာ
ပဲဗာ'

ဟု ကျွန်ုပ်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ပြောမိလေ၏။
ဤဘဝ အိုင်အိုနန်းထိုက်က မှန်သိလူးကံထုတ်ကာ နှင်းဆီ
ပန်းများအား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေရာမှ...

'အဲဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ လှပတဲ့ နှင်းဆီပွင့်တွေ ပျောက်ဆုံး
နေကြောင်းကို ပြဆိုနေတာပဲ၊ ကိုဌိုမ်းမောင်'

ဟု ဆိုလေ၏။
'ဒီတော့...'

'လူတစ်ယောက်ဟာ လှပတဲ့နှင်းဆီပွင့်တွေကို မကြာခင်
အချိန်လောက်က ခူးယူသွားရမယ်လေ၊ ဘေးဒီးများကြည့်၊ ဝိုး
တံတွေကိုကျိုးနေတာ၊ အဲဒီဒေရာတွေဟာ နှင်းဆီပန်းလှလှ
တွေ ပွင့်ခဲ့တဲ့နေရာပဲဗျ'

ဟု ဆိုပြန်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လူသတ်သမားခြေရာကို လိုက်လံရှာဖွေရမည့်
အစား ၎င်းကိုယ်တို့ ရုက္ခဗေဒပညာရှင်ကြီးသားဖြစ် စင်မှတ်
ကာ နှင်းဆီပန်းအကြောင်း ပြောနေသည့် အိုင်အိုနန်းထိုက်
အား လိုအချိန်၌ အထူးပင် ဒေါသဖြစ်မိကြောင်း သိနိုင်လိုက်
ပါသည်။

ပြုံးလျှင် အိုင်အိုနန်းထိုက်ကပင်...

'ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီးထဲရောက်
တော့ သူ့ရားစင်မှာလဲ နှင်းဆီပန်းမတွေ့ရဘူး၊ ပြီးတော့ ဧည့်
ခန်းက ပန်းအိုးမှာလဲ ဒေလီယာတစ်ပွင့်သာ အလှထိုးစိုက်ထား
တဲ့ ပန်းအိုးကိုတွေ့ရတယ် မဟုတ်လား'

ဟု မေး၏

'ဒါတော့မှန်ပါတယ်၊ ဟိုအိမ်ကြီးထဲမှာ နှင်းဆီပင်ပွင့်မှ
မရှိတာသေချာပါတယ်'

ကျွန်ုပ်က ဆိုလိုက်၏။

'အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာပေါ့ ကိုဌိုမ်းမောင်၊
ဒါဆို နှင်းဆီပွင့်လှလှတွေဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်က အခရား
တကြီး ခူးယူသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာလေ'

ဟု ပြော၏။

'ဒီလိုဆို လူ့ကားသမားများလားဗျာ'

'ဒါလဲဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပန်းခင်းကမြေဟာ မြေ
ပျော့ ဖြစ်လေတော့ ခူးယူသူရဲ့ခြေရာ တစ်ခုမဟုတ်တင်ခု တွေ့
ရမှာဖြစ်တယ်လေ'

'ဟုတ်ပါရဲ့၊ အခုတောင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ရဲ့ 'ခြေရာတွေ
ထင်နေပြီ'

ကျွန်ုပ်ကပြောရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က နံခမ်းမှသစ်ပင်တစ်
ပင်ကိုကြည့်၍ ဓားတောနေပြီးလျှင်...

'အင်း...တော်တော့ကို ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စပဲ ကိုဌိုမ်းမောင်
ဗာဟိုမှာ နှင်းဆီပွင့်နှစ်ဖက် မဟုတ်လား'

၁၆ သူရိန်စော

ဟု ပန်းစင်းပြင်စာကတ်စားရာမှ နှင်းဆီပွင့်ဖတ် နှစ်ခုတို့ လက်ညှိုးဆွဲပြု၏။

‘ဟုတ်ကယ် ကိုနန်း ဆိုက်’

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုနှင်းဆီပွင့်ဖတ်နှစ်ခု နှိုင်းချင်းသွားသွားကာ ဆိုင်းရုံ၌ ကြည့်ကြစဉ်....

အိုးအိုးနန်းဆိုက်က လက်ထဲမှနှုတ်သီးထူးမြင့် ထူထူထူထူထူထူ ကြည့်ပြီးနောက်....

‘ကြည့်ခမ်း ကိုငြိုခမ်းပေမာင်၊ ဝေဟာဇီပွင့်ဖတ် ဝေဟာဇီပွင့်ဖတ် ဟာ ပွင့်နေတယ်ပဟုတ်လား?’

‘ဟုတ်တယ်ဗျို’

ဟု ကျွန်ုပ်က ဆောက်ခံလိုက်ရာ ကိုနန်းတီးလဲက....

‘ဒါဟာ ဒီးကိတ်က သို့တည်းမဟုတ် ပန်းရဲ့အနာအဆာ ကြောင့်ပဲ နေတာ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ခုကစီဦးကြောင့် လက်လတ်ဆတ်ဆတ် ပဲ နေတာ အဆင်အသာပဲဗျ’

ဟု...မန့်မန့်ပြောဆို၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ မပြီးဆုံးနိုင်သေးသည့် နှင်းဆီပန်း ပြေစေရာ ကြောင့် စိတ်ရှုပ်လာတာ....

‘ခိုင်အေး...ခပ်ဗျား ဆိုက်ကက သူ့သတ်ကမားလာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပြန်ပြီး သူ့သတ်အပြီးမှာ ကျော့ ကျော့ပေပေ ပြစ်အောင် နှင်းဆီပန်းတွေ ပန်းကြိုးမြန်းသွားတာပေါ့၊ ဒီလိုလား’

ကျွန်ုပ်က ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အိုင်တိုနန်းထိုင်ကံနှင့် ဆွေးမျက်ရည်လဲယောဇဉ် ၄၇

ညိုပေါ်ယော် အိုင်ထိုနန်းထိုင်သည် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့် ကောင်းမျှမဆိုဘဲ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်တစ်ခုကို ကောက်ယူကာ တစ်ထဲဆောင်ညှိ၍....

‘သွားကြည့်စို့ ကိုငြိုခမ်းပေမာင်’

ဟု ဆို၏။

ထိုကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့လည်းခြံဝမှစွန့်ခွာယောက်ထံသို့ သွား၍ တိုင်တိုနန်းဆိုက်က ၎င်းတို့အား အိမ်တံခါးကို သေချာခတ်ရန် ဖရုတစုံညီတိုင် ခြံဝ၌ စွန့်ရုံစေခင်းကြရန် မှာ ကြားပြီးနောက် ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့သောတော့သည်။

အခန်း (၅)

ဗုတိယအကြိမ် ပြန်ပွားစေသာ လူ့သတ်မှု

နောက်တစ်နေ့ သူရိယ သတင်းစာ၌ မနေ့က ပြန်ပွားခဲ့
 သည့် လူ့သတ်မှုတစ်ရပ် ပါရှိလာပေသည်။
 သေဆုံးသူအမည်မှာ ဂိုဏ်းမော်ဆိုသူ ပြစ်ကြောင်းနှင့်
 ၎င်းသည် အင်္ကျီဖြတ်ဝတ်ဆင်ကြီး ဦးတိုင်းကျော် ပေးပို့
 သည့် ဆင်စွယ် တိရစ္ဆာန်သားရေတို့ကို ရောင်းဝယ်ခြင်းဖြင့်
 စီးပွားပြောင်နေသူ ပြစ်ကြောင်းလည်း ဖော်ပြ ရေးသား
 ထား၏။

လူ့သတ်တရားခံကို အမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးအတွက် စီ အိုင်ဒီမု စုံထောက်အရာရှိ အိုင်အိုနန်းထိုက် တာဝန်ယူခဲ့စမ်း မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပါရှိ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသဘင်းဖို့ ဖော်ပြပြီးနောက် သူရိန်ဆွေ သတင်းစာကို ချထားကာ ဥပဒေရေးရာ၊ စေးပြင်းလိပ်တစ် လိပ် မီးညှိဖွဲ့ချိက်ရင်း ထိုလူ့သတ်မှုအကြောင်းကို တွေးနေ မိ၏။

ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ အိုင်အိုနန်းထိုက် လိုက်ခဲ့သမျှသော လူ့ သတ်မှုပေါင်း များစွာတွင် သံလွန်စုမဒေသ အမှုသာရှိရာ ပည်မျှပင် ထောက်လှမ်းသည့် စံထောက်ဖြစ်သော်လည်း သံ လွန်စု မရမက လူ့သတ်သမားအား မည်မျှမျှ ရွေးချယ်ဖမ်း ဆီးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်လိုက် မိပေသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် အပွဲပဲခူးကား ပွဲတိုင်းကျော်ခဲ့သည့် အိုင် အိုနန်းထိုက်တစ်ယောက် ယခုအမှုတွင် သိက္ခာကျရပေတော့ မည်။

ထိုလူ့သတ်မှုတွင် မည်သို့မျှ အရေးမပါသည့် နှင်းဆီပွင့် ဖတ်ကလေး နှစ်ပွင့်ကိုသာ ရရှိခဲ့ခြင်းမှာ ရှက်ဖွယ်ကိစ္စတစ်ခု ပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တင်မှတ်မိပေသည်။ လူ့သတ်သမားမှာ အငြိုးကြီး၍ ရက်စက်လှသည်နှင့်အမျှ လိမ္မာပါးနပ်လှပေစွာကား။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုလူ့သတ်မှုအကြောင်းကို တေးဖယ်ကာ ပဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ဖေးရို ရန်တာဝန်ရှိသည့် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ရေးသားနေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားရာ ကျွန်ုပ်ဝတ္ထု ပြီးသွားသောအခါ ညနေ၀ါးနာရီတိတိပင် ရှိနေပြီ ဖြစ် ကြောင်း နာရီကိုကြည့်၍ သိရသေးသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် ပုလိပ်ကား တစ်စီးသည် ကျွန်ုပ်၏ခြံ အတွင်းသို့ အပိုနိပ်ပြင်းစွာ ကျွေဝင်ပြီးနောက် ကားမောင်း လာသူ စုံထောက် ကိုကျော်တင်က ကားပေါ်မှပင်...

စောရေးဆရာကြီး အိုင်အိုနန်းထိုက်ချင်ချင် ခေT ခွဲပါဆိုလို့ ကျွန်တော် ဝင်လာတာ၊ တစ်ဆက်တည်း သွားကြ၍ ရှာထောင်ဖွား

ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ...

ဟိုက်...ဖြစ်ပြန်ပြီလား လူ့သတ်မှု

ဟု ယောင်ယမ်း၍ အော်ဟစ်လိုက်မိတော့သည်။

အစစ်ပဲစို့... သင်္ကန်းကျွန်း နှင်းဆီကုန်းနားက အိမ်ကြီး

မှာ နှစ်လောင်းပြိုင် စာရေးဆရာကြီး၊ ကဲ...လုပ်ဖို့။

ဟု လော့လေ၏။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း အဝတ်အစားပင် မယူတော့ဘဲ အိုင်အိုနန်းထိုက်ဆွေအား ဦးပါသည့် ကားပေါ်သို့တက်သိုက်ကာ လိုက်ပါခဲ့ရလေတော့သည်။

ကားကလေးမှာ ဂူဇာလစ်မှ တစ်ဖန် မြင်းပြိုင်ကွင်းဘက်
မောင်းလာပြီးလျှင် ထိုမှ သင်္ကန်းကျွန်းအတိုင်း မောင်းပို့
နှင်းဆီကုန်းဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်လေသည်။

‘ကျွ...အိ...အိ...အိ...အိ’
‘ဂူး...ဂူး’

စုံထောက် ကိုကျော်တင်မှာ ဧတိခြံသို့ဖြစ်၍ ကားမောင်း
သည်းလွန်စွာ ကြမ်းတမ်းသွေဖြစ်ရာ ကားကလေးမှာ အကျေ
များတွင် လှေးလှန်သွားသကဲ့သို့ လမ်းဖြောင့်များ တွင်မူလေ၊
ညှို့မှပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားတစ်စင်းပမော အရှိန်ထုအန်ပြု
စွာ ပြေးလွှားနေတတ်လေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်က ကိုကျော်တင်အား...

‘စုံထောက်ကြီး ကြည့်လုပ်ဗျာ၊ ခါ ကားပြိုင်ပွဲ ကျင်း။
နေတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ နှစ်လောင်းပြိုင်ကို မတွေ့ရသေးခင် ငါ
လောင်းပြိုင်ကိစ္စ အရှင်ဖြစ်သွားမှာကိုလဲ သတိပြုဦး’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ၊ ဘာလဲ...နောက်နေ့ သူရိယ သတင်းစာ
မှာ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီး ကားမောက်သေဆုံးခြင်း
တဲ့သတင်း ပါအောင် ကျွန်တော် တတ်နိုင်ပါတယ်ဗျ’

ဟု နောက်လေ၏။

‘မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်တော်က မိန်းမရသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊
ခင်ဗျားသွားချင်ရင်လဲ ကျွန်တော် ကိုသားနဲ့ပြီး ခွေမိတမလှ
ကို သွားကြပါဗျာ’

ဟု ကျွန်ုပ် ပြန်လည် နောက်ပြောပြောလေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သွေးမျက်ရည် သံသရာ ၅၁

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ သိပ်ကြောက်တဲ့ စာရေးဆရာကြီး
ပဲ...’

‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ’
‘အဟမ်း...ဟား...ဟား...ဟား’

‘အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ၊ သွားအတူ လာအတူပေါ့
စာရေးဆရာကြီးရဲ့’

စီတိုင်ဒီ စုံထောက်များ အားလုံးမှာ အိုင်အို နန်းထိုက်၊
ဂျမဒါမူးသာ၊ ရာဇဝတ်ဟောင်း စုံထောက်ကြီးဦးအောင်ခင်
ပျံနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်အား သိကျွမ်းခင်မင်ပြီးဖြစ်ရာ ခြေ
ပရာ ဆိုမနာဖြစ်နေကြတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ခေတ္တမျှ မောင်းလာသည့်အခါ တွင်တောင်ကုန်း
ပြင်ကလေးပေါ်၌ ဘည်ဆောက်ထားသည့် ထိုက်အိမ်ကြီး
ကပ်အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ပြီး
ဖြစ်သည့် သင်္ကန်းကျွန်းဂါတ်တဲမှ ပုလိပ်အမှုထမ်းနှစ်ယောက်
က လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် စုံထောက် ကျော်တင်လည်း ပုလိပ်ကားကို
ယပ်ရပ်သော ခြံအတွင်းမှ မြေနီလမ်းကသေးအတိုင်း မောင်း
ခင်လိုက်ခဏာသည်။

ထိုအခါ အိမ်၏ ပေါ်တံကိုအောက်၌ ရပ်တန့်ထားသည့်
ပိုင်အိုနန်းထိုက်၏ အော်စတင်ကားလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်
သည်။

‘ကျွ...ကျွ...ကျွ...’

စုံထောက်ကိုကျော်ဟင့်က ကျွန်ုပ်တို့ကားတို့အိုင်အိုင်နန်းထိုက်၏ ကားနောက်ဘက်၌ ရုပ်တူနွဲ့ထားလိုက်ပြီးပြီဟူ ချွန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

တိုက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ကြသောအခါ ဆက်တီကလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ယိုပိကား သေဆုံးသွားချိသော သျှောင်တစောင်းနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို ခပ်စောင်းစောင်း အနေအထားဖြင့် တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

- ‘အို...’
- ‘ဟင်...’
- ‘ဟိုက်...’
- ‘အလို...’

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် အလောင်းတို့ကြည့်ကာအံ့အားသင့်သွားလေ၏။

အကြောင်းမူ ထိုလူကြီး၏ လည်ပင်းသည် ပြတ်သုတ်ကဲ့အနေအထားကြောင့်ပင် ဖြစ်သောတော့သည်။

ယမန်နေ့ကတွေ့ခဲ့ရသည့် ခြောက်ထပ်ကြီးအနီး ရွာကလေးမှလူ့ရှိသော ခက်ရာနှင့် တစ်ခဲထရာတည်း တူညီ နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပွားသို့ ရှိစဉ် အိုင်အိုင်နန်းထိုက်သည် အပေါ်ထပ် ကျွန်းလှေကားကြီးပေါ်မှ သင်္ကန်းကျွန်း ကမ်းထဲ ရာဇဝတ်ဗွတ်တို့ ထွန်းပေါ်နှင့်ဆင်းလာရာမှ တစ်စုံတစ်ရာပြောဆို ဆွေးနွေးလာသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မြင်လိုက်ရလေ၏။

‘တယ်နယ်ထဲ ‘စာရေးဆရာကြီး၊ အမှုကတော့ နက်နဲသထက်နက်နဲ၊ ကြောက်ရွေးလဲကောင်းလာပြီး စိတ်ဝင်စားစရာလဲ ပြီးကောင်းလာတယ် ဆိုရမယ်၊ တကယ်လို့ တရားခံမင်းမိမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအတွက် အကောင်းဆုံး ဝတ္ထု၊ အစိတ်စိတ်မှာပဲ ကိုပြီခါးမောင်’

သူ့ အိုင်အိုင်နန်းထိုက် ကျွန်ုပ်အားပြောလိုက်၏။

အခန်း (၆)

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အိုင်အိုနန်းထိုက်အား....
 'အိုင်ဆေး....ကိုနန်းထိုက်၊ ခပ်ဗျား ပြောတဲ့ စကားမှာ
 ဝယ်လို့တရားခံကို ဖမ်းမိချင်ဆိုတာ တရားခံ ဖမ်းမိစရာ
 ကြောင်းများကော ရှိနေလို့လားဗျာ'
 'ဟ မေးလိုက်မိသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက် သေဆုံးနေသူလူကြီး၏ ခဏ်ရာကို တစ်
 မှက်မျှကြည့်ရင်း....

'သေသူတွေကိုကြည့်စမ်း ကိုငြိမ်းမောင်၊ သူတို့မှာ သေ
 ခြင်းတရားအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်ထားကြတာနဲ့ မတူ
 ပူး၊ ဆေးဆေးမှာ ထိုင်နေရင်းက သေဆုံးခွားကြတာကို

www.burmeseclassic.com

ကြည့်ရင်၊ လူသတ်သမားဟာ သယ်လောက်အသိ လျှင်မြန် သွက်လက်ပြီး ခြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင် တယ်။

ဟဲ့ ပြောသည်၊
မှန်ပါတယ်။

ဟဲ့ ကျွန်ုပ်က ဝန်ခံလိုက်သည်။ အိမ်အိမ်နန်းသက်က...

အဲဒါဟော့၊ တရားခံဖမ်းမမိနိုင်ခင်အတွင်းမှာ ကျွန်တော် နဲ့အတူ စုံထောက်အချို့လဲ လူသတ်သမား လက်ချက်နဲ့ ဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ အတည်မပြောနိုင်ဘူး ကိုငြိမ်းမောင်။

ဟဲ့ တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိုးရွံ့ သွားသွက် ကြက်သီး မွေးညှင်းများပင်လည်းကောင်း၊

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လူသတ်မှုပေါင်းများစွာ စုံမမ်းဖော်ထုတ် ခဲ့သည့် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် မည်မျှ ထက်မြက်သောလူသတ် သမား၊ မည်မျှ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ အန္တရာယ်ဆိုး များနှင့် ရင်ဆိုင်စေကာမူ ကြံ့ခိုင်သောစကားမျိုးကို မည်သည့်အခါမျှ ပြောခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

သို့အတွက် ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်လေး သွားကော ထက်မြင်း တစ်ချက်ကို ချလိုက်စဉ် အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

ကြံ...ကံ...အပေါ်ထပ်က အလောင်းကို သွားကြည့်ကြ ဦးစို့။

ဟဲ့ ဆိုလေ၏။

ထို ကြောင်ပင်ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလည်း ထိုအိမ်ကြီးအတွင်း ဌ်နောက်ထပ် အလောင်းတစ်လောင်း ရှိသည်ကို သတိရကာ

အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း တက်လာခဲ့ မလ တော့သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ စုံထောက်ကိုကျော်တင့်က ဦးဆောင်တက် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ အပေါ်ထပ်ရောက်၍ မျက်စိများကို ဝေ့ဝဲသွက် ကြည့်လိုက်ရာကိုကျော်တင့်က...

အလိုလေး...မြင်ချင်တဲ့ ကိစ္စကို မြင်ရတော့မယ်ဗျို... ငါ့နယ် စုံထောက်သက်ကအနားယူလိုက်ရရင်အကောင်းသား၊ အခုအတော့ သူ့အရာဒေကျနေတာပဲ၊ အလောင်း တစ်လောင်း ကိုမြင်ရဦးတော့မယ်။

ဟဲ့ ညည်းညူလေ၏။
ဟုတ်ပါမို့ အာဇကားနေရင်း အလောင်းတွေကိုပဲ လိုက် ကြည့်နေရတာ ဝင်ပါပဲကွာ။

ဟဲ့ စုံထောက်ထွန်းလင်းက ညည်းညူပြန်လေ၏။
ထိုအခါ စီအိုင်ပီ၏အသက်အငယ်ဆုံး စုံထောက် ကလေး ပါဝင်သင်ကလည်း...

‘သောတော့ခွဲ ဆက်သွယ်ရာ တာဝန်ရှိ လူကြီးမင်း ဆိုပြီး ပိပ်မှာဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ဖို့ကောင်းနေပြီး’

ဟဲ့ ဆိုပြန်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျန်စုံထောက်ကိုညှစ်မြင့်မှထုတို့ ပျိုးဖီး၏ စကားကြောင့် အသံ ထွက်အောင်ပင် ရယ်မော ကြတော့သည်။

ထို့ နောက်စုံထောက်ကိုကျော်တင့်ကခရစ်ယာန်များဘုရား မျိုးသက္ကံသို့ ညာဘက်လက်ပြင် နဖူးကို ထိုးထိကာ တစ်ဖန် ပိတ်ညာပုခုံးခွန်းကို ထိပြန်လေသည်။

၆၀ သူရိန်ဆွေ

ပြီးမှ....

'ကိုင်း.....ကိုင်း.....ဘုရားသခင်ကို ထိုင်ဆည်းပြီး အနိဋ္ဌာရုံ ကိုကြည့်ကြစို့'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စုံခဲထောက်ကလေး မောင်ဆင်ကမူ ခြေမုန့်ကို လက်ဖြင့်တို ဟန်ဆောင်သျှက် ထိုလက်ဖြင့်နုဖူးကို တိုပြီးနောက်....

'ဖုဒု.....ကဲ.....ရပြီ၊ ကက်ကြည့်ကြပါစို့'

ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း တက်ညီလက်ညီဖြင့် ဆိုအခန်းဆီသို့ ချီ လက်သွားကြကာ ပွင့်နေသည့် ဘိခါးပေါက်မှ ဇာခန်းဆီး အပြာကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဇာခန်းဆီးအပြာအား မောက်သွင်းပြီး ခြစ် လိုက်ရသည်မှာ မှန်တင်ခုံအခွေ၌ ထိုင်ထွက်သား ရှိနေသည့် ယဘီ ရပ်လျှားထားသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ သည်။

ဆိုထက်ထိုက်ခန်းရာမှ သိပ္ပံကျသွားဟန် ခြစ်လေရာထာစောင်း ဟု ခေါ်ရမည့် ဖြစ်သကဲ့သို့ ဝါးလုံးလဲနေသည်ဟု ခေါ်ဆိုပါ ကလည်း ခေါ်ဆိုနိုင်ပေတော့၏။

စုံဆောက် ကိုခက်ကိုင်သင့်သည် ဇာခန်းဆီးအပြာကို မ ပြီး အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လည်း ဝင်ရောက်ကြရပြန်လေ၏။

'ဟာ....'

'အို.....'

'ဟိုက်...'

'အာ...'

အားလောင်း၏ ဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက်မိသည်၌ အားလုံးပင် အထက်ပါအတိုင်း အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားကြရပြန်တော့ သည်။

အားလောင်းကြောင့်ဆိုသော် မိန်းမအလောင်းမှ ဒဏ်ရာမှာ အောက်ထပ် ခြေခန်း၌ တွေ့ခဲ့ရသည့်ပျော့ကြီး၏ အလောင်းမှ ဒဏ်ရာနှင့် ထစ်ထေရတည်း တူညီနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ် ပေတော့၏။

လည်ပင်းသည် ထက်မြက်လှသော တစ်စုံတစ်ရာ ပစ္စည်း၏ ဒဏ်ကြောင့် ပြတ်လုနီးနီး အခြေအနေရှိလေ၏။

မိန်းမပျို၏ ပါးစပ်မှ ဟင်လင်းပွင့်လျက် အံ့ဩနေဟန် (သို့မဟုတ်) အော်ဟစ်ဟန်တို့ တွေ့ရလေ၏။

သူမရှေ့ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ပေါင်ခါဘူးသည် ပွင့်လျက် သား ရှိနေပြီးနောက် ကျောက်ပြင်ပေါ်တွင်လည်း သနပ် ခါးထူချိုင့် သွေးပြီးသား တွေ့ကြုံရသေး၏။

'အင်း.....သူ့ဘတ်ဘဲမားဟာ အမျိုးသမီး အလှပြင်နေ တွန်း ပြုန်းခဲခဲ ဝင်ရောက်လာပြီး နောက်ဘက်ကနေ ဂေါ် ခေါး မားမောက်လို့ ဟာမျိုးနဲ့ လှိုင်းလိုက်တာကွ၊ ခါက လှိုင်း ငါ့ထံ ဘခြားထင်မြင်ချက် မပေးတတ်တော့ပါဘူးကွ၊ ဒေဟီး.....ဟီး.....ဟီး'

ဟု စုံဆောက်ကိုကျော်တင်က လူတတ်လုပ်၍ ပြောရာမှ မျက်ရွက်နှင့် ရယ်လိုက်လေ၏။

‘မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လူသတ်သမားဟာ ရိုးရိုး လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး၊ စိတ္တစ လူသတ်သမားထစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်’ ဟဲ့ စုံထောက်ကလေး မောင်ဆင်က ထင်မြင်ချက်ထုတ်ပြန် လေသည်။

‘အေး...ငါကတော့ မဟုတ်မှလို့ခရာ၊ လူသတ်သမားဟာ လောကဓာတ် ဆေးသိပ္ပံနည်းတစ်နည်းကိုသုံးပြီး ကိုယ်ချောက် နေတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့တို့ အိုင်အိုကိုဟိတ်တိုင်က တာသဲလွန်စမှ မရဘူးလို့ ပြောနေတာပေါ့’

ဟဲ့ စုံထောက်ထွန်းလင်းကလည်း ပြောပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းတို့၏ ထင်မြင်ချက်အသီးသီးကို နားလည် နေရာမှ အလောင်းကို ထပ်မံကြည့်လိုက်ခိုလေသည်။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးမှာ လွန်စွာလှပသည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်လိုက်ခိုတော့သည်။

‘ဝတ်...ဝတ်’

‘ဝတ်...ဝတ်’

ထိုအချိန်မှာပင် မြို့အတွင်းမှ ခွေးဟောင်းသံတစ်သံကို ကြား လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း အပေါ်ထပ်၌ ဆက်လက်၍ မနေလို တော့သည်နှင့် စုံထောက်များအား နှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်းပေါ် ကားကြီးအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

ယင်းသို့ ဆင်းလာရာ၌ အောက်ထပ်ရေညှိခန်းရှိ လူကြီး၏ အလောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အတိုင်း စောင်းကြည့်နေသည်သို့မို့တူ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လန့်ဖျပ်၍ ကြက်သီးတပြန်ပြန် ထမိရသေးလေ သည်။

ညှိခန်း၌ကား ရာဇဝတ်အုပ် ကိုထွန်းပေါ်သည် မှတ်စု စာအုပ်ဖြင့် အမှုဖြစ်ပွားခြင်းမှတ်တမ်းအား မတ်တတ်ရပ်လျက် ချေးသားနေလေသည်။

အပြင်ဘက် ပေါ်တီကိုအနီးတွင်ကား ထိုနန်းထိုက်သည် ကိုင်းရစ်ခွေးဖြူကလေးကစ်ကောင်ကို ပွေ့ချီလျက် ဦးခေါင်း ကို ချစ်ခန်း ပွတ်သင်လျက်ရှိကြောင်းတွေ့ရလေသည်။

ထိုကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်လည်း ကိုနန်းထိုက်ရှိရာ ပေါ်တီကို အောက်သို့ လျက်လာခဲ့တော့သည်။

‘သိပ်ချစ်စရာအကောင်းတဲ့ ခွေးကလေးပဲ၊ ဒါဟာ အိုင်းရစ် မခွေးအမျိုးအစားဗျ’

ဟဲ့ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကပြောရာ ကျွန်ုပ်က....

‘ဝါ...ဟယ်သူ့ ခွေးဖြစ်မထ ကိုနန်းထိုက်’

ဟဲ့ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

‘အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့ခွေးပေါ့ဗျ’

ဟဲ့အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြောရာကျွန်ုပ်က မကျေလည်သော ကြောင့်....

‘အိုင်အေး...ခင်ဗျားဟာ ကတ်လှချည်လား၊ တခြားခြံက များတစ်ခဲကောင်လဲဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့’

ဟဲ့ပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခွေး၏လည်ပတ်စမှ ‘.....’ တူ ပျံ့ တစ်လုံးသည်းသော အင်္ဂလိပ်စေ့လုံးကိုလက်ညှိုးထိုးပြ ဘာ...

အင်း...ကျွန်တော်အိပ်တဲ့အခါက... ကိုဦးစော... နှစ်...
 လှလှ... ပျော်စရာ... သွား... ပြီး... ခြစ်... အလို...
 မေါ့... နားထိုက်... ကား... ဆစ်...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...

ဟု ပြောလိုက်ရာ အိုင်အိန်နန်းထိုက်က ပြုံးလိုက်၏။
 ပြုံးလျှင် ပျော်ချင်အပ် ကလေး သုံးခုအား ယခင်လူသတ်မှုမှ
 ပြန်လွှဲလျှင် ယခင်အတိုင်း တစ်ခုတည်းကောက်ယူကာ အိတ်
 လဲယူ ယူ၍ သိမ်းဆည်းလိုက်တော့၏။

အခန်း (၇)

အင်္ဂလိပ်ပြည်အောက်ခြေမှ အရိုးစုများ

ကဲ...လာဖျို၊ အိမ်ကြီးဆီသွားကြဦးစို့၊ အသောင်းတွေ
ကို ရင်ခွဲရင်ပို့ဖို့ စီစဉ်စရာရှိသေးတယ်
ဟု ပြောကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်လည်း အိမ်ကြီးဆီသို့ ခြေ
ပုမီးများကို စတင်လှမ်းသေသည်။
ကျွန်ုပ်လည်း ဗက်ကြပ်လိုက်ပါရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်
ထည့်မမဟောင်နေသော ခွေးဟောင်သံကို ကြားလိုက်ရသေး
တာမျိုး။

‘ဂုတ်...ဂုတ်’
‘ဂုတ်...ဂုတ်...ဂုတ်’

'ပုတ်...ပုတ်'

'ပုတ်...ပုတ်...ပုတ်'

'ဟော...ဒီခွေးကလေး ဘာကိုဆွဲလို့ မေ့ခင်နေတာပါ
ထိရ်'

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပွင့်နေသောကားကိုခေါ်၍ ကျွန်ကရစ်
ကြမ်းပြင်ကို အနံ့ခံရင်း သံသေမဲမဲ ဟောင်နေတာမျိုး
ကလေးအား ကြည့်ကာပြောလိုက်၏။

'အိုင်အိုဆား... ကိုနန်းထိုက်၊ ခွေးကလေးဟာ ကျွန်ကရစ်
ကြမ်းပြင်ကအပေါက်လေးကို အနံ့ခံရင်း ဟောင်နေတာမျိုး
ကေန္တ...သူ့အတွက် အမဲရိုးများ ရွှေ့နေသလားမှမသိတာ'
ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

'ကြိုကြိုဖန်ဖန် ကိုငြိမ်းမောင်လေး၊ ကျွန်ကရစ် ကြမ်းပြင်
ဘောက်မှာ အမဲရိုးတ ချိန်နေမလားဗျ'

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

'ပုတ်...ပုတ်'

'ပုတ်...ပုတ်'

ခွေးကလေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား အကူအညီပေးသင်း
သလိုပဲ ကြည့်နေပြီးလျှင် ကျွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်အား သူ၏
ခြေလက်များနှင့် တဂျစ်ဂျစ်ကုတ်နေတာပဲ။

ထိုအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်လည်း ခွေးကလေးအဖိုးသို့
တိုးကပ်သွားကာ ကျွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်မှ ဆီးခေသာဘာခန့်
အပေါက်လေးအား လေးဘက်ဘောက်သွက် နှမ်းကြည့်
လိုက်၏။

'အား...နံ့လိုက်တဲ့အပုပ်နံ့ ဒီကျွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်အောက်
မှာ တစ်စုံတစ်ရာရှိနေတာတွေ အမှန်ပဲဗျ၊ ဒါကြောင့်သာ
ဒီခွေးကလေး ဝန်ခံမပြုမိဖြစ်နေတာ'

ဟု ဆို၏။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

'မဟာကားသွားထင်ရင် တူးကြည့်ရအောင်ဗျား၊ မကောင်း
ဘူးပဲ။

ဟု မေးလိုက်၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် နဖူးခံကြာများ တင်းနေအောင်
စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

'ဟုတ်ပဲ... ငါ့ကြည့်တာအကောင်းဆုံးပဲ'

ဟု ဆိုလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားကိုခေါ်ခန့်ပေး၍ အသင့်
ရှိနေသည့် သံတူရွယ်သစ်ချောင်းကိုဆွဲယူကာ စတင်တူးလေ
လေ၏။

'မခိုက်... ခေါက်'

'ရွှင်...ဂျလပ်'

နှစ်ခက်မျှ တူးလိုက်သည်တွင် အင်အေးဖျား ကွဲအက်
သွားသော၏။

'ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်တူးဗျ...ကိုငြိမ်းမောင်'

'ပုတ်...ပုတ်'

'ပုတ်...ပုတ်...ပုတ်'

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကျွန်ုပ်အား ဆက်တွဲရန် အားပေးသကဲ့သို့ ခွေးဖြူပုကလေးကလည်း ကဲ့အက်သွားသောအခါတကြိမ်ပြင်ကိုကြည့်ကာ ဝမ်းသာအားရ ခဟောင်နေပြန်တော့သည်။

‘ဟေ့ကောင်... နေစခါးပါဒါးကျွ၊ သဲသဲမဲမဲ ဟောသိနေလို့က်တာ’

ဟု ကျွန်ုပ်က မာန်မဲလို့က်၏။
‘ဟဲ...ဟဲ...သူလုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စကို ခင်ဗျားက တူညီဆောင်ရွက်ပေးလိုက်တော့ ငတိလေးငမီးသာပြီး အတင်းထိုးဟောင်နေတာဗျ’

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြောလေသည်။
‘အလို... စာရေးဆရာကြီး၊ ဒါက အာလုပ်တာလဲဗျ၊ အဆောက်အအုံဖျက်ဆီးမှုနဲ့ တရားစွဲခံချင်လို့လား’
‘ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဒီကားကိုခေါင်ကို ထုဖမ်းဖျက်ဆီးနေတာဗျ၊ မဟုတ်လား အိုင်အို’

ယင်းအခိုက်မှာပင် ကားဂိုဒေါင်က ဝဲထိုး စုံထောက် ဒက်ကွပ်စာင့် ခေါင်းဆောင်သော စီအိုင်စီစုံထောက်များ နောက်ဖက်ကြကော စုံထောက်ကျော်ဘင်နှင့် စံထောက်ဘွန်းလင်းတို့က ကျွန်ုပ်အား နောက်ပြောလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်စုံတရာသူးခြားမှုများ တွေ့ရပေလားလို့ တူးကြည့်နေတာကွ၊ ကဲ...ကဲ...ကိုပြိုင်ခဲမောင်ခေ၊ ခေပင်သင်္ကေ သိတူရွှင်းပေးလိုက်ပေကော့၊ ခင်ဗျား နှာခါးဦး’

ဟု အိုင်အိုလေ၏။

လို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း သိတူရွှင်းကို စုံထောက်ကလေးမောင်သင်သို့ ပေးလိုက်ရာ မောင်သင်လည်း ကဲ့အက်နေပြီဖြစ်သည့် အင်တေစဖျားကို ဖယ်ရှားက ဆက်လက် တူးပြန်လေတော့၏။

‘ခေါက်...ဂျလစ်’

‘ဂျွယ်...ဆောက်’

စုံထောက် မောင်သင်က အချက်နှစ်ဆယ်ခန့် တူးဆွဲပြီး သောအခါ တောင်းခနဲအလာသော အပုပ်နံ့ကြီးကြောင့် လူအားလုံး နှာခေါင်းများကို ပိတ်လိုက်မိကြတော့သည်။

‘အလို...အပုပ်နံ့ကြီးပါလား’

‘အိုး...’

‘ဟိုဘဲ...’

‘နဲ့လိုက်တာ’

‘ပုဂံအက်အက်ကြီး’

တူးနေစဉ် စုံထောက် မောင်သင်လည်း အပုပ်နံ့ကြီးကြောင့် သိတူရွှင်းကို ဝှင်းစနဲပစ်ချကာ လက်ကိုင်ပခပ်ဂုတ်ချိုနှာခေါင်းကို ပိတ်ဆည်းထားလိုက်လေသည်။

‘ဝုဒ်...ဝုဒ်’

‘ဝုတ်...ဝုတ်...ဝုတ်’

‘ဂျွယ်...ဂျလစ်’

‘ကျွန်...ဂျစ်’

အိပ်စက်ရစ်ခွေးဖြူပုလေးသာ တစ်ခုတည်းဟောင်းရင်း မြေကြီး စများကို ရွှေထက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယက်ထုတ်နေလေတော့သည်။

ဟုတ်...ဟုတ်ပြီ၊ မမောင်သင် ဆက်မတူးနဲ့၊ အလာကြည့်နေတော့၊ ခွေးကလေး သူ့ဘာသာသူ့ဆက်ပြီး ယက်ထုတ်လိမ့်မယ်။

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြောလိုက်သည်။
ခေတ္တမျှအကြာ၌ အတော်အတန်နက်သော ကျင်းဘစ်ကျင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေ့ရလေသည်။

‘ဟင်...အရိုးစုတစ်စုံပါလား’
‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါလူရိုးစုဟုတ်လား အိုင်အို’
‘ပြစ်နိုင်တယ်...ဟ’
‘ခွေးကလေးကို ဖယ်ထားလိုက်’
‘ဘိုး...ဟုတ်ပါတယ်၊ လူရိုးမှ လူရိုးအစစ်’
‘ဂုတ်...ဂုတ်’

ထိုအရာကား အမျိုးစုံတစ်စုံဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာတစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ခွေးကလေးကလည်း ထိုအရိုးစုကို ကိုက်ချိမည်ဟုကဲကဲ လုပ်နေရာ စုံထောက်မောင်သင်က ခွေးကလေးကိုပိုက်ထားရပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစု၏ ဆူညံနေမှုကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ် တို့တွန်းပေါ်နှင့် ခြံဝ၌စောင့်နေသော ပုလိပ်နှစ်ဦးပင် ကားဂိုဏ်း၌

အာသို ရောက်ရှိလာလျက် အပြစ်အပျက်ကို ကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုအခိုက် စုံထောက် တွန်းလင်းက သံတူရွှင်းကိုယူ၍ အနည်းငယ် ဆက်လက် တူးကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒေါက်...ဂုတ်’
‘ဂလုတ်...ဂလုတ်’
‘ဟိတ်...’
‘အို’
‘ဟာ’
‘ဟယ်’
‘အရိုးခေါင်းကြီး’
‘ဒါဆို လူသေအလောင်းမြိုင်ထားတာ သေချာတဲ့ အိုင်ပီ’

ထိုအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်က...
‘ကဲ...ကဲ...ရာဇဝတ်အုပ်ကိုတွန်းပေါ်’
ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။
‘အမိန့်ရှိပါ အိုင်အို’

‘အလောင်းတွေ့ရတဲ့ကိစ္စကို မှတ်တမ်း ယူထားဗျာလား၊ နောက်မှအညွှန်ယူတာ သယ်ယူဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြီး အမှုပွင့်တာပေါ့’

ဟုဆိုလေ၏။
‘ဟုတ်ကဲ့ အိုင်အို’
‘မောင်သင်ရေ’

အခန်း (၈)

ပျောက်ချက်သားကောင်းလှသည့် ဂျပဒါတစ်ယောက်

အိုးခေး ကိုနှင့်ထိုက်၊ ဘယ်ကိုသွားမလှီလဲဗျ
ကျွန်ုပ် ကျားမောင်း ဟုသည့်အိုးအိုးနှင့် ထိုက်အား မေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဘယ်ကိုခ မကတိပါဘူး ကိုငြိမ်းမောင်၊ ဆာသာရီဆို
ဘဲ အောက်စီအောက်ရင်မှာ ဝိုးသားကြော်နဲ့ ယမင်းစားကြ
မလို့ပါ။

ဟု အိုးအိုးနှင့် ထိုက်က ပြန်ပြောသည်။

ကြော်... ဒီလိုကို ကျွန်တော်က သွားစရာရှိတာဆိုလို့
ဘယ်ကိုများသွားမှာပဲ လိမ့်လို့အောက်မတတ်စေဘဲ... ဟဲ... ဟဲ
ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြော၏။

'ဒီလိုလေဗျာ၊ ထမင်းစားရင်းသောက်ရမ်း စဉ်းစားစရာ-
ရှိတာလေးတွေ အေးအေးလူလူစဉ်းစားမလို့ပါ'

ဟုပြော၏။

'ဒို့...ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကုမဏိကြီးတစ်ယောက် ပျောက်
နေပါလား၊ ဘယ်ကိုသွားနေပါလိမ့်'

'အင်း...ခင်ဗျားကိုပြောဖို့မခဲ နေတယ်ကိုငြိမ်းမောင်'

ဟု ဆိုကာ ကားမီးရောင်အောက်သို့ တိုးဝင်လာသည့်
ခွေးတစ်ကောင်ကို ကျွေ့ရှောင်လိုက်လေ၏။

ပြုံးမှ...

'ခြောက်ယောက်ကြီးဘုရားနားက ရွာကလေးရှဲ့လူသတ်မှုမှာ
ကျွန်းဘက်ရှာဖွေတော့ ဘုရားစင်နောက်ဘက်က ကတ်ထူပြား
ကြားက ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို တွေ့ရတယ်
ဗျာ...'

'ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုပဲပါလိမ့်'

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလေ၏။

'ဓာတ်ပုံကတော့ သာမန် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပါ၊ သေဆုံးသူ
ကိုဝိုင်းမော်ဆိုတဲ့သူနဲ့အတူ လူတစ်ယောက်က ခူးလေးကြီး
ထမ်းပို့ပြီး ရိုက်ထားတဲ့ပုံပဲ'

'အဲလို...ဒါဆို အဲဒီလူဟာ ကိုဝိုင်းမော်ရဲ့အစ်ကိုမုဆိုးကြီး
ဦးတိုင်းကျော်ဆိုတဲ့လူပေါ့၊ ဟုတ်လား...ကိုနန်းထိုက်'

အိုင်ပိုင်နန်းထိုက်က မြင်းရထားတစ်စီးကို ကျော်တက်လိုက်
ရင်း...

'သိပ်မှန်တာပေါ့ ကိုငြိမ်းမောင်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီလူကို ခင်ဗျား
တွေ့ဖူးသလားဟင်'

ဟု ကျွန်ုပ်အား ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က
အံ့ဩသွားလျက်....

'အိုး...ခင်ဗျားက တယ်နောက်တာပဲ ကိုနန်းထိုက်၊ ကျွန်
တော်က အဲဒီလူကို ဘာကြောင့် တွေ့ဖူးရမှာလဲ'

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုနန်းထိုက်က ပြုံး၍...

'ခင်ဗျား သူ့ကို တွေ့ဖူးပါတယ်'

ဟု ဆိုပြန်၏။

'ခက်ရချည်ရဲ့'

ဟု ကျွန်ုပ်က ညည်းညူမိသည်၌...

'နင်းဆီကုန်း အိမ်ကြီးရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ သေဆုံးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးဟာ မုဆိုးကြီး ဦးတိုင်းကျော် ပြစ်နေလို့ပေါ့ ကိုငြိမ်း
မောင်'

'ဟင်...ဟုတ်လား'

ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩသွားတော့သည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောလည်ထွက်နေသည် ဆို
သော မုဆိုးကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် နင်းဆီကုန်းအိမ်ကြီး
ထဲ၌ ချောမောလှပသော မိန်းမပျို တစ်ယောက်နှင့် အတူ
မည်သည့်အတွက် နေထိုင်နေသနည်း။

တစ်ဖန် ထိုအမျိုးသမီးနှင့် မည်သို့ မည်ပုံ တော်ရေခွေလ
သနည်း။

ကျွန်ုပ်မှာ မဆုံးနိုင်၍ အခဲပြားချနိုင်သော အခဲခွန်းများကို ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ခွေး၍ မေးနေမိ၏။
ဟိုစင် ဝိုက်တိုနန်းထိုက်က ဟုတေ ချက်စီတော့ရင့်မေ့ တွင် ကားဘရိုက်ကိုနင်း၍ ချီသို့ ဟိုဦးနောက် ကားစက်ကို လည်း သတ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှဆင်းရမ်း ကျွန်ုပ်အား...
ကျွန်တော်လဲ ခပ်ပျားလို့ပါပဲ ကိုဦးမောင်၊ ဒီတိဋ္ဌတော့ရဲ့ အဖြေကို သိချင်နေတာပါပဲ။ အဲ...ကစား...လား...ပြန်တာက ကုန်ကရစ်ကြမ်းပြင်တောက်က အလေးငင်းလိမ့်ပဲ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ စိတ်ညစ်လို့ မြစ်ကမ်းနားသွားလို့ပဲနော်၊ တယ်၊ မျေးလာတာက စာတလေးအသိုက်နဲ့ သပွတ်အူသွေ ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ။ အခိုက်ချစ်ရတဲ့ ကြီးမယ် ထပ်ပွနေပြန်ပါ ပြီ...
ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

ဘမ်း...မရင်းခင်က နှုပ်ဟာဟာ သဘာဝတရားတစ်ခုပဲ ဖော့တိပါလား၊ စားစား အရာကြီးရမ်း ဟဲ...ဟဲ...ဦးနောက်က ဗွာ တာမှမထင်နဲ့ဗျို၊ ဦးကား...ကြီးနဲ့ ဖျစ်တီးထမ်းမိတဲ့ တဝ စားပြီး နားထိုက်...
ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးလည်း အိုးအထူး လှိုင်စေရော် ခဲ့သော့သည်။

ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးများလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား သီးနှံပြီးလျှင် နားကြော်နှင့် စားခင်းရှိကြောင်းလည်း သိနေပြီးဖြစ်၍ ကျွေးမွေးကြားစရာလိုက် စားပွဲတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် အစား အသောက်များကို လာရောက်ချပေးလေသည်။
ကျွန်ုပ်တို့လည်း မြိုင်ရေခွက်ခရ စားသောက်နေကြစဉ် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ဘဝင်မကျနိုင်အောင်ဖြစ်သွား နေတာကြောင့်...

အိမ်ဆေး...ကိုနန်းထိုက်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ အဲဒီ ဓာတ်ပုံ တွေတာနဲ့ ဂျပန်နားသွားက ဘာကြောင့် ခရီးထွက်ရတာလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ
ဟု မေးလိုက်၏။ ကိုနန်းထိုက်က ငိုစားကြော်ကို ဖွဲစား ခန့်ရင်းဗျာ...

ခင်ဗျား မေးတဲ့ မေးခွန်းက သိပ်ကိုမေးလိုက်တဲ့ မေး ခွန်းပါ ကိုဦးမောင်၊ အဲဒီဓာတ်ပုံနောက်ကျောမှာ ဓာတ်ပုံ ရိုင်းခွဲလိပ်စာပါတယ်လေဗျာ
ဟု ပြန်ပြော၏။

‘တကယ်လဲဗျာ...လိပ်စာက...’
‘ခေတ္တာတော် ခေတ်ပုံတိုက်၊ ဒီမာ်သံမြိုင်မြိုင်တဲ့’
‘ကြော်...ကြော်...ဒါ အို ဂျပန်မူးသားတ မော်သံမြိုင်မြိုင်တို ထွက်သွားတာပေါ့...ဟုတ်လား’
ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပြန်ရာ...

၈၄ သူရိန်ဆွေ

ကိုနန်းထိက်က ဝဲတင်းရည်ကို ထမင်းထဲသို့ဆမ်းလိုက်ရင်း ဦးသာစု၏ လေသံဖြင့်...

‘မဆိုးတော့ဘူး...မဆိုးတော့ဘူး၊ ဟုတ်လာပြီ...ငါ့ ဟုတ်လာပြီ၊ ဆက်လုပ်...ဆက်လုပ်၊ အကောင်ပြုတာတော့ အရိပ်ထင်လာပြီ၊ ဆက်လုပ်’

ဟူ၍ နောက်လိုက်သည်။

‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ’

ထိုအတွက် ကျွန်ုပ်လည်း ထမင်းနှင့်ဟင်းများကိုဆက်ထု စားသောက်ရင်း ရယ်နေမိသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ယင်း ဦးသာစု ဟူသော လူထူးလူဆန်းကြီး အကြောင်းအား သိရှိလိုပါလျှင် ကျွန်ုပ် ယင်း သား ထုတ်ဝေပြီး ပြစ်သည့် ‘ကိုးချောင်း သောင်းထိုက်’ ဝတ္ထုအား ဖတ်ရှုကြပါရန်။

စာရေးသူ။

စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ကျွန်ုပ်က...

‘အေးဗျာ...ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ တိုက်ဆိုင်မှုဘန်စုလို့ ခေါ် မှာပဲ၊ ခွေးကလေးက အလောင်းခွဲအရိုးစုတွေကို ကျွေးရအောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ ကိစ္စလေ’

ဟု ပြောသည်။

‘မှန်တယ်ဗျို၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုသလိုပါပဲ၊ အရေးက တာက အဲဒီအရိုးပုလော့ ဘယ်သူ့ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အမြန်ဆုံး သိ ရမို့ပဲ’

ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအခါက ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးကာ ကား လေးကို မောင်းထွက် ပြန်သည့် တွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ခင်နှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံခြင်း

နောက်ထပ်နေ့၌ ထိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ကျွန်ုပ် မှီကုန်
သန် အောင်ထင်ကားလေးနှင့် ရောက်လာကာ လျှပ်အား
ခေါ်ပြီးလွှတ် ကန့်အော်ကြီးစောင်းရှိ ရိက္ခာတော်ရ ရာဇဝတ်
ဝန်တော်တို့ စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ခင်ထံသို့ သွားကြ
သည်။

ကားဆိပ်ခဲနှင့် အင်းပေါက်ငယ် စုံထောက်ကြီး
ဦးအောင်ခင် ထွက်ကြွကာ....

လာဟော....မောင်နန်းထိုက်၊ အလို စာရေးဆရာကြီးလဲ ပါလာတာကိုး၊ ဖိုးချစ်ရေ မင်းမိတ်ဆွေတွေကို လက်ဖက်ရည် အကောင်းဆုံးနှစ်ခွက် ဖျော်ဘိုက်စမ်းဟေ့

ဟုအိမ်နောက်ဘက်ရှိ သူ၏ဘဝညှိကျော်ဖိုးချစ်အားလည်း တစ်ခက်တည်းလှမ်းအော်၍ မှာကြားသိုက်၏။ ပြီးမှ...

တယ်နှယ်လဲ၊ လူသတ်မှုတွေ အကြောင်း ကြားသိ နေရ တယ်၊ အခြေအနေ တယ်လိုရှိသလို မောင်နန်းထိုက်

ဟု မေးလိုက်၏။

ဟုတ်ကဲ့ဆရာ.... ကျွန်တော်ဆိုက်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေထဲမှာ ဒီအမှု ဟာ အနက်ဆုံးအမှု တစ်ခုလို့ဆိုရမလို့ထင်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆို တော့ နေရာ တစ်ခုက လူသတ်မှုတွေမှာ ထုတ်ယူဟာတစ်ဦး တည်းလို့ယူဆစရာဖြစ်ပေမယ့် သိလွန်ဆို့လို့ ဘာဘစ်ခုမှ မရ တာ ခက်နေတယ်

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟုတ်လား.... ဒါဆိုလူသတ်မှုများဟာ အင်မတန် ပါးရည် နပ်ရည်ရှိတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့?

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးအောင်ဇွင်က ပြော၏။

ဟို နောက်တိုင်တို့နန်းထိုက်က အမှုအကြောင်းများကို အစ အဆုံးစိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောနေသည်။

စကားအဆုံးတွင် တိုင်တို့နန်းထိုက်က ချောက်ချီလာသည့် လက်ဖက်ရည်ကို အာခေါင် ခြောက်သွားသည့်အလား လက် ကျိုက်နှစ်ကျိုက် ကျိုက်သိုက်ပြီးနောက် လက်ကိုပိတ်လေးထံ မှနှင့်ဆီပွင့်ဖတ် ငါးခုနှင့်အတူ အော်ထိပ်ပါ မိုးကြိုးလက်

ပုံကလေးကို စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ဇွင်အား ပြသလိုက် သည်။

* * *

မတ်ဇွက်၊

။ ၎င်းစုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ဇွင်မှာ ဗြိတိသျှ ဆင်ပါးမိုင်းနား တပ်တွင် မေဂျာအဆင့်အထိ ရာထူးရခဲ့ဖူးပြီးလျှင် စီတိုင်ဒီဗွီလည်း အလွန် တော်သည် ဝါရင့် စုံထောက်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ် ကြောင်း ဗဟုသုတအဖြစ် တင်ပြရပါ၏။

၎င်းလိုက်လံစုံစမ်း ဖော်ထုတ်ရသော အမှု များစွာရှိသည့်အနက် ဖတ်ရှုလိုပါလျှင် ကျွန်ုပ် ဖီရူးသားထုတ်ဝေပြီးဖြစ်သည့် 'ဂျမဒါမူးသ' နှင့် 'သွေးနီရောင် စက်ဝိုင်း' 'ပုခွားနား

ရန်အောင်' စသည့်ဝတ္ထုများအား ဖတ်ရှုကြပါရန်။

စာရေးသူ။

'အင်း...ဒါဟာ ကြေးနီနဲ့ မိုးကြိုးကိုရောစပ်ပြီး သူထုတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ကလေးပဲကွယ်။ အလှူအပစ္စည်း အဆောင်အယောင်အဖြစ် အသုံးပြုပုံရတယ်'

ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ခင်က လက်စွပ်ကိုကြည့်၍ ပြော၏။

'ကျွန်တော်လဲ ဘဲဒီလိုပဲဟုအမိပါဏယ် ဆရာ' ဟု ဆိုင်အိုနန်းထိုက်ကလည်း သောက်ခဲပြောဆို၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံ၍ ဒီမိဆွဲသောက်ရင်း ရင်းတို့နှစ်ဦး ပြောဆိုနေသည်များကို နားထောင်နေမိ၏။

ပြီးလျှင်စုံထောက်ကြီးဦးအောင်ခင်လည်းဒုန်းဘီလူးကိုယူကာ ပွင့်ဖတ်ကလေး ငါးခုအား ဆွဲကုသပြီးမှား တစ်စကောင်ကို ကြည့်ရှုသည့် ဆရာ့ခေါ်တပ်ဦးကဲ့သို့ ဝေဖန်စိတ် ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ဒီပဲအိုနန်းထိုက်ကနေတုတ်ဖိုလဲလို့နီးကတော် တစ်ထိပ်ကို မီးညှို့၍သောက်ရမိ၊ မျက်နှာကချက်လို့ မီးစိုကွင်းကလေးများအား မှတ်ထုတ်လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် စုံထောက်ကြီးဦးအောင်ခင်ထံမှ ရေရှည်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

'အလို့...တုရားအေး ကျုပ်ထင်တာများ ဖြစ်နေမပြင်....' ဟု အရင်းမရှိအဖျားမရှိပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်ထိုနန်းထိုက်တို့လည်း ဧည့်သည်အဓိပ္ပာယ်ဟု ခန့်မှန်းရခက်ကာ ခင်းကိုင်၍ နေထိုင်ကြီးဦးအောင်ခင်နှင့် ပွင့်ဖတ်ကလေး ငါးခုအား မိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ပြီးမှပင် စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ခင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ...

'အေး... ဒါကလဲ ခိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါ။ သာမန်ရေပူတာမှ မဟုတ်ဘဲဥစ္စာ'

ဟု တစ်ခဲယောက်တည်း ပြောပြန်လေ၏။

ထိုနောက် ဆိုင်အိုနန်းထိုက်အား စိုက်ကြည့်ကာ...

'မင်းလဲ နိုင်ငံ့ယာကော မှုခင်းတွေအကြောင်း လွန်စွာပဟု ထုတ်ဆိုတဲ့ မှုခင်းတော်ကင်းတစ်ခုယောက်ပဲ မှုခင်းနီးထိုက်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ခါတလေ ထက်မပူ ဂူမမြင်ဆိုတာလို အတွေးအခေါ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ ပြည့်လှည့်ရမယ့် ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေတတ်တယ်ကွယ်'

ဟုဆိုကာရာ'

'ငါ့ကိတ်တာက ဒီလိုပါ လူ့သက်သမားဟာ ကိုယ့်ထက် ဉာဏ်ရှိသောတာတိုင်း၊ ဟိဒင်...တဲ့ တူးခြားတဲ့ လူ့သက်မှုတွေကို အဓိကအုတ်တော့မှာ အတွေးအခေါ်ကို ပြောင်းပြီးစဉ်းစားရမယ့် ယင်...စဉ်းစားဖို့လိုတာကို ပြောတာပါ'

‘မှန်ပါတယ်ဆရာ၊ သဒ္ဒါစဉ်းကျပုလမ်းက ခွဲထွက်ပြီး စဉ်း
စားသင့်တယ် ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်လိုက်လေကွယ်’

‘ဆရာပြောတာ နည်းနည်းတော့ ရိပ်နီသလိုပါပဲ’
ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက် ပြန်ပြော၏။

ထို့နောက် ပွင့်ဖတ်ကလေးနှင့် ခိုးကြီးထက်စွပ်ကလေး
အား အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြန်လည်သိမ်းထားကာ ကျွန်ုပ်တို့
လည်း နိုင်ငံတကာ ထူးဆန်းသော လူ့သတ်မှုများအကြောင်း
ပြောဆိုနေမိကြတော့၏။

ယင်းအခိုက်တွင်ပင် ထယ်ထီဖုန်းမြည်လာ၏။

‘ကလင်....ကလင်’

‘ကလင်....ကလင်....ကလင်’

ထို့ကြောင့် ဖေဂျာအောင်ခပ်က ဆွားရောက်ကောက်ယူ
နားထောင်ပြီးလျှင် လွန်စွာပီသသည့် သီသပ်သားဖျားပစ်ဇုံ
လှောက်သော အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ပြောဆိုနေလေရာ တစ်ဖက်
မှပြောနေသူမှာ စုံထောက်မင်းကြီး ဖစ္စတာကရုတ်ပစ်ဖြန်
ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့မိ သိရှိလိုက်၏။

တယ်လီဖုန်းပြော၍ ပြီးသောအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်တက်
သို့ လှည့်လျက်....

‘ကဲ...ထုံးစံအတိုင်း လူ့သတ်မှုတစ်ခု ထပ်ဖြစ်ပြန်ပြီ၊ ဘိုး
ကုန်းထက်က အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာတဲ့၊ ငါလဲ ပျင်းနေတာနဲ့
အထောင်ပဲ၊ မင်းတို့နဲ့အတူ လိုက်ကြည့်ကာပေါ့’

ဟု ငိုယော့က်ကြီး ဦးအောင်ခပ်က ပြောလိုက်၏။

အခန်း (၉)

လှူးဆန်းသော ထံလှန်စရာသက် တွေ့ရှိရခြင်း

တို့ကုန်းရှိ အိမ်အိုကြီးသို့ရောက်သောအခါ အင်းစိန်ဂါတ်
ထံ၌ ရာဇဝတ်အုပ်ဖြစ်သူ ကိုဘသောဝင်းသည် သူ၏ပုလိပ်သား
ကပ်ပေးသက်နှင့်အတူ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေ၏။

ပြီးလျှင် ထိုအိမ်အိုကြီးအတွင်း၌ အလောင်းတစ်လောင်းကို
လိုက်လံပြုလေ၏။

ဘာ...ဂါ ရာဇဝတ်လူနတ် ဦးခိုးဟိန်းပါလား၊ ခုတော့
သွားရှာပြီလေ။

ဟု စိုင်းထိုနန်းသို့ကပ်ကာ ရှေ့ထံသို့ကပ်လေ၏။

၉၆ သူရိန်ဆွေ

၎င်းလူဆိုး မိုးဟိန်းသည် အခန်းတွင်းရှိ ကျွန်းပုတစ်ကြီးပေါ်၌ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ခေယဆိုးလျက်ရှိနေ၏။

သွေးများမှာ မြင်မကောင်းအောင် ဆိုင်ထွန်းလျက်ရှိနေပြီးလျှင် ချက်လုံးကြီးများပွင့်လျက် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ဖိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ထို့ပြင် ၎င်း၏လည်ပင်း၌ ထစ်စုံတစ်ရာ ထက်မြက်သည့် လက်နက်ကြောင့် ပြတ်လှန်းနီး ရှိနေကြောင်းတို့သည် ဝေ့လိုက်ရတော့၏။

အင်း...မင်းတွေကြည့်နေရတဲ့ လူသတ်မှုခံဘွဲ့ရဲ့ ခနာက်ဆင်တဲ့မဲက မောင်နန်းထိုက်

ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ခင်က အလောင်း၏လည်ပတ် မှုဒဏ်ရာကို လက်ညှိုးဆိုးပြရင်း ပြောလိုက်၏။

‘မှန်ပါတယ်ဆရာ၊ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ’

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြောရှာလေ၏။

ထို့နောက် စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ခင်က အနီးရှိထိုက်ပေါ်မှ ချက်အရက်ပုလင်းနှင့် ပန်းခွက်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်သို့ လက်ညှိုးဆိုးပြကာ....

‘ဒီကောင်ဟာ စားထောက်ပြီးတာနဲ့ စိမ်းယူနေတဲ့အချိန်မှ မှ လူသတ်သမားဟာ ဖြန်းခဲနေရောက်လာပြီး လုပ်ကြံလိုတာကွ’

ဟု ဆို၏။

‘ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဒီကောင်ဟာ ဘာမှန်းတောင် သိလို့ပါ မရဘူး၊ ရုတ်တရက်ဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စနဲ့တူတယ်’

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မှတ်ချက်ချ၏။

‘ထိုနောက် တစ်ခေါင်လုံးအနှံ့ သဲလွန်စရာပေ၏။

သို့သော် အချည်းနှီးသာပြစ်လေ၏။ ယခင်လူသတ်မှုများကတိုင်းပင်ဖြစ်၏။

သဲလွန်စကား စုင်မြေစ ပျောက်လက်သာတည်း။

အလောင်း၏ ခေါင်းအုံးအောက်မှ ရှေးခဲကြီးတစ်ကုံးနှင့် ပတ္တမြားသုံးလုံး၊ စိန်နှစ်လုံးကို ပေါ်နှင့်ထုတ်လျက်သား တွေ့ရသည့်အပြင် သေနတ်တစ်လက်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ပြီးလျှင် ငွေတစ်ရာကျော်ခန့်ကိုလည်း တွေ့ရှိပေရာ စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ခင်က....

‘ဒီ ရာဇဝင်လူဆိုးဟာ တစ်အိမ်အိမ်မှာ ခားပြတိုက်ခွဲပြီး မိနေရာမှာသာခိုနေတာပဲကွ။ ဂါတ်ဘဲတွေကို အကြောင်းကြားပြီး အခုရက်အတွင်း ခားပြတိုက်ခံရတဲ့အိမ် ရှိမရှိပေးကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်’

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးအောင်ခင်က ပြောသည်။

အိမ်အိမ်နန်းထိုက်က စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးဖြစ်၍ အလောင်းကို ရင်ခွံရံရံ ရာ ရာစေတီအုပ် ကိုအကောင်းကို အမိန့်ပေးလိုက်တော့သည်။

ရာဇဝင်အုပ်ကို အကောင်းနှင့် ပုလိပ်သားများ အလောင်းကို သယ်ယူသွားကြသောအခါ ခုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ခင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့သည် သဲလွန်စရာအချို့ ရှာဖွေရုံသာမက အနီး၌ ရပ်လျက်ရှိကြလေ၏။

ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်သည် ခေတ်အောက်၌ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ခေတ်ကွဲယူလိုက်၏။

ထိုအရာမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော အပင်ခွေးနှစ်ပင်ဖြူပြီး တစ်ပင်မှာ တစ်ကွာရန်ရှည်ပြီးလျှင် ကျန်တစ်ပင်မှာ တစ် တောင်ဦးပါးခန့် ရှည်ပေး၏။

ဟာ...ခါ လံပင်ဖြူတွေ့လျှင် ခံစိမ်းမှာ အသက်ကြီးကြီးလူ၊ ဝါမပဟုတ် အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်တော့ မျှော် ရမယ်။

ဟု ကျွန်ုပ်က လူတစ်ယောက်ပြီး တင်မြင်ချက် ချပေးလိုက် သည်။

သို့သော် စုံတောက်ကြီး ဦးခေတ်ခင်နှင့် ထိုထိုနှိုင်းထိုက် ထို နှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏ထိမြင်ချက်အား များသည် မှန် သည် ပြန်လှန်ပြောကြားခြင်း အလျဉ်းမရှိပါဘဲလျက် ထိုဆဲ ပင်ခွေးများကိုသာ အားရှာဖွယ်ရာ မှန်သည့်အတိုင်း ခေတ်အေး ချာချာကြည့်ကြရာ နာရီဝက်သာသာခန့် ကြာမြင့်လေ၏။

ပြီးမှပင် ထက်ပြင်းကိုယ်စီချစ် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပိပွားပင် ပါစွာ ကြည့်နေကြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ...

'ထိုခေတ် စုံတောက်ကြီး များ ခင်ဗျား...ကျွန်ုပ်တို့ ဝါထိ တယ်ပုံတယ်နည်းအတိုင်း ခေတ်အေးခင်းပါဦးဗျား'

အသနားခံလိုက်ရ၏။

'ဘာပုလဲလို့ ထင်မြင်ချက်ပေးခရုန်ခေတ်အေးလို့ပါ ကိုပြန်ခေတ်'

ဟု ခုံထောက်ကြီးဦးအောင်ခင်က ပြော၏။

ထူးခြားမှု ရှိလာရင် ဘာဆိုတာ ကျွန်ခေတ် ပြောပါ၊ ပုလဲ ကိုပြန်ခေတ်ခင်း က...လာ...လာ...အပြင်ဘက်ကို သွား ကြည့်ခေတ်ခေတ်'

ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်တို့သား အပြင်သို့ မထွက်မီ ပြတင်း ပေါက်နှင့် ခန်းပခင်း၌ ခြည်ပင်ကြီးအား စုံထောက်ကြီးဦးအောင်ခင် အကဲခတ်ကြည့်ရှုကာလား ထိုင်းတော့ထွက်ချက်နေသည်ကို တွေ့ ရသောသည်။

သို့ ရှိစဉ် စဉ်ထိုနှိုင်းထိုက်ကလည်း လူတတ်သမား၏ခြေ မှာတွေ့လိုသောကြားအခန်းအနိ ရှာဖွေကြည့်လေ၏။

သားအခိုက် ကားလျက်သွားသံ ကြားရသောရာ နှုတ်ဝတ် ထုတ်ပုံတကောင်းအလောင်းကား ရင်ခွံသို့ ပိုရုန်ယူဆောင် လွှားကြောပေးသိလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ထိုထိုဦးလည်း ပန်းချီအတွင်းသို့ ဆင်းလာရာစပ်ပယ် ဆွဲကြီးမိုသေးမှ နှင်းဆီ ပန်းမျှားမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။

'ဟင်...ဟိုမှာ နှင်းဆီပန်းတွေ ပြန်ကြ နေတယ်တို့'

ဟု ကျွန်ုပ်က အသန့်တကြားပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် ပြောသည့်အတိုင်းလည်း ပန်းဆယ်ပွင့်ခန့်မှာ ခြေ

ကြီးပေါ်၌ ပုစိအချိုးမျိုးဖြင့်ကျနေကြောင်းတွေ့ရသေး၏။

အပင်၏ အချိုးအတိုင်း နှင်းဆီပန်း တစ်ပွင့်မှ မကုန်တော့ ချေ။

'အင်း...အခြေအနေ ကတော့ ငါထင်တာဖြစ်ဖို့ နီးစပ်နေပြီ ဖောင်နန်းထိုက်'

ဟု ပြောကာ စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ဇင်က နှင်းဆီပွင့်များကို ကောက်ယူကြည့်ရှုနေ၏။

တို့အခါ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဆီပွင့်များမှာ အနာအဆာများနှင့် နှင်းဆီပွင့်များဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

'ပန်းတွေ့ တားလုံး အနာတွေ့ ချည်းပဲ၊ ပန်းစူး သူ့တာ အကောင်းစား နှင်းဆီပန်းပွင့် တွေ့တိုသာ ရွေးချယ် ယူဝင် သွားခဲ့တယ်ဆရာ'

ထိုအခိုက် စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ဇင်သည် ဗညင်းပင်ကြီးအောက်မှဖြူဖြူ အရာဝတ္ထုထုတ်ရုံကို တွေ့သွားပြီးလျှင်...

'ဟိုမှာ နှင်းဆီပွင့်ဖတ် ဖန်ရတေ့... ကြည့်ကြည့်အောင်' ဟု ဆိုကာ ထိုပြင်နေသောနှင်းဆီ ပွင့်ဖတ်ကလေးအား မှန်ဘီလူးနှင့် စိမ်ပြေနေပြေ ကြည့်နေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်လည်း ပိုင်းငန်း၍ ကြည့်ရှုကြပြီးနောက် အတန်ကြာသေးအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဆီပွင့်ဖတ်ကလေးအား ရှေးနည်းအတိုင်း အယုတယ သိမ်းဆည်းလိုက်တော့သည်။

'ဟာ... ဒီမှာတွေ့ပြန်ပြီ'

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် "ဗညင်းပင်ကြီး၏ ပင်စည်၌ ကပ်နေလှည့် ဆံပင်မွေးတစ်ချောင်းတို့ အဖော်ထင်တွေ့လိုက်ရပြန်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆံပင်မွေးအနက် တစ်ချောင်းသာ ဖြစ်၍ တစ်ထွာခန့် ရှည်လျားကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

'ပြခမ်း ကိုငြိမ်းမောင်'

စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ဇင်သည် ထိုတစ်ထွာ သာသာရှိဆံပင်မွေးအား မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ပြန်လေရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်လည်း ရတနာပစ္စည်း တစ်ခုကို ကြည့်ရှုသကဲ့သို့ ကြည့်ရှုပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဆံပင်မွေးအား တယုတယ ကြည့်နေကြသည့် နှိုင်းကျော်စုံထောက်ကြီး နှစ်ယောက် အရူးထန်ပုံအား စိတ်ပျက်အတင်သေးမိသည့်အလျှောက် တစ်ဖက်လှည့်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချွန်လေသည်။

ထိုခဏမှာပင် ကားကစိစီး ဝင်လာကာ ရပ်ခွဲရုံမှပြန်လာလှည့်ရာဝတ်အုပ် ကိုဘကောင်းနှင့် ပုလိပ်သားများ ပြန်လာကြသည်။

ဆံပင်နက်ကို သိမ်းဆည်း ပြီးသောအခါ စုံထောက်ကြီး ဦးအောင်ဇင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့သည် သစ်ပင်ကိုအဓိပ္ပာယ်ပရိုလိုက်လဲကြည့်ရှုပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်အောင် ကြည့်ရှုပြီးသောအခါမှပင် ၎င်းတို့သည် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကောင်းအား မှာကြားပင့်လည် များကို မှာကြားပြီးနောက် ကားကလေးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လိုက်ပို့လျှင် ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားကြပေတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

စုံထောက်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ခြင်း

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အကြောင်းကို သိချင်
မိတ်ကြောင့် မရိုးမရွံ့ ပြန်နေသည့်အတွက် ဘိုလ်အိုနန်းထိုက်အိမ်
သို့ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အစည်းနှင့် လွှတ်ချာခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ဘိုလ်အိုနန်းထိုက်သည် စာရေး စားပွဲ၌ထိုင်၍
ကမ္ဘာ့ထိရောက်သည့် စာရေးလူကြီးတစ်ယောက် စိတ်
ပင်စားစွာ ဖတ်ရှုလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရတော့၏။

‘ထင်ဗျာ... ကိုပြုံးမောင်၊ ကျွန်တော်တော့ မိစားအုပ်ကြီး
ကို ထန်ညှလုံး ဖတ်ရှုလေ့လာနေတာဗျာ။ ဒါ့အပြင် တစ်နေ့
ပထဝီသေသေးသွား’

ဟု ပြော၏။

ဟုတ်လား။

ကျွန်ုပ်ကမေးရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က နောက်ပါလဟင်ခေါင်းစဉ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

အင်း...ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့မခွဲတာကရစ်ပင်တစ်ဖယောင်း သူ့ရဲ့ သိမ်းဝက်နှုတ်သီးသဏ္ဍာန် နှာခေါင်းကြီးကို လက်ထိုင်ပဝါနဲ့ ဖိဖိသုတ်ပြီး မျက်နှာနီကြီးနဲ့ ဒဏ်ခံတဲ့ ဒီမစ်ချီတွေလုပ်ဦးတော့မှာပေါ့။

ဟု ကျွန်ုပ်က စုံထောက်မင်းကြီး ကရင်ပင်၏ မျက်နှာဟိုအတွေးဖြင့် မြင်ယောင်မိကာ ပြောလိုက်၏။

ဒါတင်ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် လူတွေလဲ မျက်နှာပယ်ကလေးတွေနဲ့ သူ့ရွှေမှာ ခင်ကုန်ကပ်ဖြစ်နေတာကို မြင်ယောင်ကြည့်စမ်းပါဗျာ။

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်ကပြောလိုက်၏။

ထိုနေ့က အိုင်အိုနန်းထိုက်ကပင်...။

ဒါပေမယ့်သိပ်မကြာပါဘူးလေး၊ ရာသီဥတုများကိုခိုခိခိတော့မှာပါ။ အဲဒီကြားထဲမှာတော့ သူ့စိတ်ဆိုးချင်စရာ ဆိုရင်ထံဆိုးပေစေဗျာ။

ဟုဆို၏။

အလို ခါဆိုလူသတ်ထမ်းကို ခင်ဗျားသိနေပြီဆိုပါ့ဟုတ်လား။

အင်း...သိပြီဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ဆိုးရာကော့မသိရသေးဘူးဗျာ။

ဟင်...ဒီလူက ဘယ်သူလဲ ခံပြောစမ်းပါဦး။ ကိုနန်းထိုက်ဟု ကျွန်ုပ်ကအခမ်းမရပေးဘူး အိုင်အိုနန်းထိုက်က လက်ကားရဲ့...။

ဒါတော့သည်းခံပါဦး ကိုငြိမ်းမောင်ရယ်၊ သူ့ကိုသွားဖမ်းရင် ခင်ဗျားကိုပါခေါ်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကတိပေးရင် ခင်ဗျားကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား။

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုကတိကြောင့်ပင်သိရင်စိတ်ကို မတောင်းဆိုနိုင်တာ ငြိမ်းနေလိုက်ရ၏။

ငှား...ငှား...

ကျွန်...တံ...အိ...

ယင်းသို့ဆိုရာမှာပင် ကားဘစ်စီး ဆိုစိရွှေ ထိုးဆိုက်လာကာ ဂျမဒါမူးသာဆင်းလာလေ၏။

သာဟေ မူးသာ၊ အဆင်ပြေခဲ့လား။

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က မေး၏။

ပြေပါတယ်အိုင်အိုနန်းထိုက်နဲ့ စုံထောက်တွေအားလုံးကို ကျွန်တော် မြှောက်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဟု ဂျမဒါမူးသာက ပြန်ဖြေ၏။

ထိုနေ့က ဂျမဒါမူးသာက ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်၍ ယပ်မက်ရွှေတစ်ခွက်မှာသောက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်မှာသိရင်စိတ်ဖြူကြောင့် ဂျမဒါမူးသာ ခေါ်လဲမြိုင်၌ စုံစမ်းခဲ့ပုံများကို မေးလိုက်မိ၏။

ခပြာပြလိုက်ပါကွာ။

၁၀၀ သူရိန်ဆွေ

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခုဉ့်ပြုမိန့်ခပေးသောကြောင့် ဂျပမဒါ မူးထာက သူသိရှိလာခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို ဝတ္ထု ဆန်ဆန်ပြန်ပြောပြလေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ယိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေ့အခန်းစဉ် ဆက်လက် ရေးသားသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလိုပါ၏။

စာရေးသူ။

ကျွန်ုပ်မှာ ရင်နာဖွယ်၊ ကြည့်နူးဖွယ်၊ နာကျည်း ဖွယ်၊ ဆွေး မြည့်ဖွယ်ကောင်းလှသည့်အကြောင်းများကိုမျက်တောင်မခတ် နားထောင်မနုလေရာလက်ဖက်ရည်အေးသွားသည်ကိုပင်သတိ မပြနိုင်အောင်ဖြစ်နေရ၏။

ကဲ...တဲ့ဒါပဲ ကိုငြိမ်းမောင်၊ လူ့ဘတ်မှုတွေမှာ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း၊ ဘယ်လိုပတ်သက်ပါဝင်နေသလဲ ဆိုတာတွေ တွေ့မှပဲ သိရတော့မယ်လေ'

ဟုပြော၏။
ထို့နောက် ဂျပမဒါမူးထာက ကတ်ကြေးစီးကရက်တစ်လုံးကို မီးညှိဖွာရှိုက်လျက်ရှိနေ၏။

'အေး... ခန့်ငါမှာထားတဲ့ ပစ္စည်းအရာ ရနိုင်ပါ့မလား မူးထာ'

'ရပါလိမ့်မယ်အိုင်အို၊ ညနေကျရင် ကျွန်တော် သွားပျ ပြီး အိုင်အိုရှိရာကို လာပို့ပေးပါ့မယ်'

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သွေးမျက်ရည်သို့ယောဇဉ် ၁၀၉

'ကောင်းပြီ မင်းညကျရင် ငါနဲ့လာအိပ်၊ ကိုငြိမ်းမောင် လဲ မပြန်နဲ့တော့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အခြေအနေထူးတာ နဲ့ တရားခံကို အမြန်ဆုံးသွားဖမ်းရမှာမို့ပဲ'

ဟု ပြောလေ၏။

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့အိုင်အို၊ ကျွန်တော် လာအိပ်ပါ့မယ်'

ဟု ဂျပမဒါမူးထာက ပြော၏။

ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျသင့်ငွေများ ရှင်းပေးပြီး နောက် ကားနှစ်စီးဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ...

ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံအရောက်၌ဂျပမဒါမူးထာက ကျွန်ုပ်အား လက်ပြန်ထုတ်ဆက်ပြီးနောက် သူ၏ကားကလေးဖြင့်ဆက်လက် ပြီး ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ကား ကုက္ကိုင်းရှိအိုင်အိုနန်း ထိုက်အိမ်သို့ ကားလေးကို ခမောင်းနှင့်ခဲ့လေတော့၏။

အခန်း(၁၂)

ထူးဆန်းတွေလာ အံ့စရာများ

ညနေစောင်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အိုင်တိုနန်းထိုက်
၏ ခြံဘဲသို့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့်ကလေးအချို့ ဝင်ရောက်လာ
ကြသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ပန်းခြံအတွင်း၌ သိုင်ခန့်သည်ဖြစ်ရာ အိုင်အို
နန်းထိုက်သည် ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် သူ၏ခေါင်ကို
ဖြန်းခနဲပုတ်ကာ....

‘လာကြပြီ၊ ကျွန်တော် ခွဲစုထောက်တွေလာကြပြီ ကိုအို
မောင်’

ဟု ဟစ်အော်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျမှပင် ကလေးစုံထောက်ဟု ကျွန်ုပ် နာမည်ပေး
လားသည့် မောင်ကျော်ဇင်သည် ရင်းဇီအပေါင်းဘဝင်းများ
ကို ဦးဆောင်ကာ လာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်နားသည်
လျှောက်တော့၏။

'လာဟေ့ မောင်ကျော်ဇင်၊ ဘယ်နှယ်လဲ... ထူးခြားခဲ့
လား'

'ထူးခြားပါကယ် ဆရာ၊ အခုအထဲသို့ဝင်တာ အတိအကျတို့
သိခဲ့ရပါတယ်'

ဟု မောင်ကျော်ဇင်က ပြောကာ ဆက်သက်၍...

'အတိအကျကို ဟောမိ ခနူးမုက သိခဲ့ရသောပါ ဆရာ'

ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

'ဪ...ဟုတ်လား၊ ကဲ...ကဲ...တိုက်ထဲ ဝင်ကြဦးကွား
ကိုပြိုမ်းမောင်...ခင်ဗျား စီဇာ ခဏလေးခနဲဦးခနဲ'

ဟု အိုင်ကိုနန်းထိုက်က ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ သီလီခဇာ ပြုံးဆန်းနုစိုက် အိုင်ကိုနန်းထိုက်က
ဟန်တားလိုက်သောကြောင့် အထူးပင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရ
သည်။

သို့သော် ခပ်မဆိပ်ပင်အိုင်ရာမှမဆဲဘဲငြိမ်သက်စွာခနဲလိုက်
စဉ်အခိုက် အိုင်ကိုနန်းထိုက်နှင့် သူ့ဇာယု ကလေးစုံထောက်
များသည် အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားခဲ့ကြလေ၏။

ခေတ္တမျှကြာလောအခါ အိုင်ကိုနန်းထိုက်နှင့် ကလေး
စုံထောက်များသည် ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်ခွာသွားကြလေရာ
ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဝင်းသို့မို့ပြန် ဘေးတစ်ခါဝင်ရောက်လာကာ ဂျမခါမူးအာ
ဆင်းလေလေသည်။

'အိုင်ကိုနန်းထိုက်ဟေ့၊ ကိုငြိမ်းမောင်'

ဂျမခါမူးထွက် ရောက်ဆီကမေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကမရှိ
ကြောင်းနှင့် ကလေးများနှင့်ထွက်ခွာသွားကြောင်း ပြန်လည်
ပြောကြားလိုက်သည်။

'ဟေ့...ခို အခြေအနေထူးပြန်တုတ်ယ်'

ဂျမခါမူးဆင်းထဲသို့ပြန်လျက် ကားအတွင်းတစ်ခါအစုံရာ
ကိုခွဲယူလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာအံ့ဩသွားရလေသည်။

အခြေအနေအသွယ် ကျွန်ုပ်မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အရာမှာ
ဂေါဖစ်သည်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ဖိစပ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ခို...ခို...ဘဝလုပ်ငြိမ် ဂျမခါ'

'ခြေ... အဆွဲတန်းသော သီလီခဇာမယ် ကိုငြိမ်းမောင်၊
လားမျှ အိုင်ထဲဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ဖီလောက်
သောက်ကြနီ'

'ကောင်းကောင်း'

ထိုကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်အိုင်ထဲသို့ဝင်ကာ လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်ဖီသောက်ကြရင်း လက်ဖက်ရည်ပြောကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ညကားနားစိတ်၊ သော့အခါကြမှပင် အိုင်ကိုနန်း
ထိုက် ခိုထွက်လေ၊ ခြံထဲသို့ဝင်လေခဲ့သည်။

'လျှင်တန်းနူးသား သွားကြယ် အဆင်သင့်ပါလား၊ ဟိုဟာ
ခရာ'

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်ကမေးရာ ဂျမဒါမူးသာက...

'ဗိမ္မာလေ အိုင်အို၊ ကျွန်တော်အဆင်သင့်ပါပဲ'

ဟုဆိုကာ ပိုက်ကွန်ကြီးကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်၏။

ကိုငြိမ်းပောင်ရော'

ကျွန်တော်လဲ အဆင်သင့်ပါပဲ၊ အဆင်သင့်ဘာပေါ့မလော့

ခွဲဘူးဗျ'

ဟု ကျွန်ုပ်တံပြော၏။

'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရေခဲ...ဒါပေမယ့်လို့ချမည့်ရအောင်ထား'

ဟုဆိုကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူ့ကိုင်ဆောင်နေကျ စေ့

နှတ်တို့ ကျွန်ုပ်အားပေး၏။

ထိုနောက်ကျွန်ုပ်တို့သည် ကားပေးပြင်ထွက်လာခဲ့ကြရာ

ကားကို အိုင်အိုနန်းထိုက်ကိုယ်တိုင် ခေမာင်းနှင်ယာခဲ့၏။

ဂုဏ်လစစ်သို့ရောက်သောအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်က လမ်း

မတားတစ်နေရာတွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်၏။

ထိုနောက်ကားပေါ်မှဆင်းကာ မှောင်ရိပ်များကို အကော

အကွယ်ယူပြီး လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုအတိုင်း လျှောက်လာပြီး

လျှင် တစ်ထပ်တိုက်ခေးတစ်လုံးရှိသည့် ခြံသံသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ

လေ၏။

ဈေး...အဘတ်နီပိဆုံး အသံမထွက်ကြနဲ့၊ မူးသာအရာ ထို

ငြိမ်းမောင်ပါ ကျွန်တော်အခြေအနေကို ကြည့်လှုပ်ရှားကြ

ပါ။ မပေါ့နဲ့ အန္တရာယ်ကတော့ အတော်များလိုမျိုးပေါ့မလော့

လူသေအလောင်းတွေကတော့ကိုသာ ပြန်မြင်ကြည့်ကြ

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်ကလည်နှင့် သတိပေး၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဂျမဒါမူးသာတို့က နားလည်ပါကြောင်းခေါင်း

ကပြလိုက်ကြ၏။

'အို...ထို...ဒါက ထယ်လိုလဲ'

ပျက်စာရက်ပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့်

ကလိက်လေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အသျှင်အမြန်ရန်လွှားကာ တိုက်

ပွင်းသို့ ကြောက်တစ်ကောင်ပမာဝင်သွားသည့်အရိပ်မည်း

ပြီးနှင့်သူတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမြင်တွေ့လိုက်ရ၍

လေ၏။

မူးသာခေ၊ မထင်တာအော့ဖြစ်ကုန်တော့မယ် ထင်တယ်။

လာအမြန်သွားကြနို့

အိုင်အိုနန်းထိုက်ပြောပြောဆိုဆို ပုဏ္ဏရိပ်ပန်းချွန်တေးသို့

ရပ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဂျမဒါမူးသာတို့ နစ်ယောက်

ကား အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှဝင်လိုက်ကြရပြန်

လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နေရာမှကြည့်လျှင် ပြတင်းပေါက်နှင့် တန်းနေ

ကကြောင့် အိမ်ထဲမှမြင်ကွင်းကိုအဘိုင်းသား တွေ့မြင်နေရ

ကသည်။

အိမ်ထဲ၌ကား လှူဇွယ်တစ်ယောက် သီးတပ်ကုလားထိုင်

ပြီးတင်လိုက်ချိပြီး လူတစ်ယောက်သည် အသွားထက်

ကျဉ်း ဂေါ်ခေါ်ခေါ်တောက်ကြီးကို ချိန်ရွယ်ထားသျှက်

ကားပြောနေလေ၏။

၁၂၀ သူရိန်စော

ယင်းအခါမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မှ လွှတ်ချားမှုသစ်ခု ပြန်
သွားသည်ဟု ထပ်မံတောင်းဆိုပြီးလျှင် ပိုးခဲခြယ်လိမ့်၊ ထွက်
ပေးသွား၏။

အဖြာအပျက်ကား လဲကျားမှသူတို့အဖို့ သင်တန်းခေးကို
၍ ခုန်ဝင်သွားသော မျောက်ကလေးထံသို့ ထိုးခဲခြင်းအဖို့က
က ဝေးမတ်ပိုက်ကွန်ဖြင့် ပစ်သည့် ချိတ်ခြင်းဖြစ်၏။

ပိုက်ကွန်ကြီးမှာ ငှားငှားစုတ်စုတ်ဖြင့် ခုတ်ခုတ်ထိတ် ခက်စွာ
ပင် မျောက်ကလေးအား အထိခိုက်သွား၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် လဲကျနေသော မျက်နှာ၌ ပေါက်ကွဲသွားသော
လတ္တံ့ မျောက်ကလေးအား ခုတ်ပိုင်းရန် ကြိုးစားဆိုက်၏။

‘...လတ္တံ့ပိုင်းခေးအင်’

‘တိုး...’

‘မြှောင်း...’

‘ခေါက်...’

‘အား...’

ထိုခေတ်...ထိုစာချိန်မှာပင် အိမ်ထိန်းအိမ်ကံသည် ကျား
သစ်ပင်ကောင်ကဲ့သို့ သူပိတ်အိမ်ကံ ဝင်ရောက်သော ကံအား
ကိုင်လက်ကို လက်ဝဲ...စောင်းပြင် မုတ်ရုံမှိုက်အောင်သည်။

ထို့ပြင်ကွန်ပင် ခေးမှူး ကြွင်းမြှုပ်ထိခေးချိန် ချိတ်ဝင်
ကာ ခေးမှူးမှာ အမည်းယင်း ကွန် အောက်ထိတ် ခေးမှူး
ပေးသေး၏။

‘ကင်း...’

‘ကွ...ကွ...’

အိုင်အိန်နန်းထိုက်နှင့် ဆေးခက်ရည်သံခယာစဉ် ၁၂၁

ဂျပင်မီးသင်္ကေတသစ်၊ အသွင်လက်ဆုံး ရန်သွားဝင်
ကက်သွားကား ပိုက်ကွန်ပြုမိခေးသည် မျောက်ကလေးအဖွား
ပိုင်းကပ်သွားသောသည်။

‘ရှပ်...ရှပ်’

‘ပစ်...ပစ်...ပစ်...’

မျောက်ကလေးက ထက်မြက်လှသော သူ၏လက်ထဲမှ သင်
နှင်းခေးပွင့် ပိုက်ကွန်ကိုတိုးမြှုပ်စေပြီး

‘မော...မော... သတိသား၊ သူ့လက်ထဲမှာ သင်တန်း
ပေးနေတယ်’

ထိုင်အိန်နန်းထိုက်က ထိုသို့အော်ဟစ် သဘိပေးလိုက်ချိန်မှာ
ပိုက်ကွန်ပင်သည် သေနတ်ကိစ္စအစစ်သင့်ချိန်ရှယ်သွက် အာနန်း
ပေးသည့် ခုန်ဝင်သွားခဲ့သေးသည်။

‘...လျှပ်ကြွပါခဲ့သေး၊ သူ့ကို ကျွန်တော်ပြောရင် ရပါ
မယ်၊ သူ့ကိုမသတ်ကြပါနဲ့ဗျာ’

ထီးတင်ကလေးထိုင်ပင်မှ လူရှယ်က လနားစဖွယ်အသံ
ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအား တောင်းပန်ရှာသည်။

‘ခွဲ...’

ယင်းအခါက ပိုက်အိန်နန်းထိုက်က ဝေပီရခေးခေးကောက်
ပိုင်လားကူထိခေးထို ကလေးအဖြင့်ဆိုယူကာ လက်ထိခတ်
လိုက်၏။

အမှန်မှာ သူ့အိမ်အခန်းဖြင့် ကျွန်ုပ်လက်မှ ခေးနှစ်ကိုဖြင့်
ကွာပြုနေရက် သူ၏မျောက်ကလေးအား ပစ်သတ်တော့
မိကွန်နှင့် ထိုသို့အော်ဟစ် တောင်းပန်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အနီးသို့တိုးကပ်စပြုနေပြီဖြစ်သည့် ဂျပန်၊ မူးဆာလည်း လမ်းခုလတ်တွင် တန့်ရပ်သွားရလေ၏။

ဤတွင် ဂျပန်မူးဆာက...

ကောင်းပြီ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ဗျောက်ကလေးကို ခားလှင့်ပစ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ရလိမ့်မယ်။

ဟု ဆိုကာ သူ၏သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

ပြော...ပြောပါ့မယ်၊ ညို...ညိုမ၊ ခားကိုချလိုက်ပါ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အစ်ကို သတ်သေလိုက်မယ်၊ ညိုမနားလည်ပါ့၊ ထယ်နော်၊ ခားကိုလှင့်ပစ်လိုက်။

လူရွယ်၏အသံမှာ အခန်းထဲ၌ ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။

ထိုအသံ၌ ဆိုနှင့်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ ကရုဏာသက်ခြင်း၊ ခိုးရိမ်ခြင်းစသည့်မိရသဖုံပါဝင်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အုတ်ခတ်လတ် ပြုမိလိုက်သည်။

ညိုမဟူသည့် မျောက်ကလေးမှာ ရုတ်တရက် သင်တန်းခားဖြင့် ဝါက်ကွန်ကိုဖြတ်နေခြင်းအား ရပ်တန့်ကာ လူရွယ်ရှိရာသို့ လှပသော မျက်လုံးကြီးများနှင့်ကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဖတ်အော်လိုက်၏။

‘ကွ...ကွ...ကွ...
ကျလီ...ကွ...ကွ...’

ခားကိုလှင့်ပစ်လိုက်ပါ ညိုမရယ်နော်၊ အစ်ကို့ကို ချာထယ်မဟုတ်လား။

‘ကွ...ကွ...’

‘ဝို...’

‘ဒေါက်’

ထိုမျောက်ကလေးသည် လူရွယ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်မံအော်ဟစ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ထဲမှသင်တန်းခားအား ရုတ်တရက် လှင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

‘လိမ်...လိမ္မာလိုက်တာ ညိုမရယ်’

လူရွယ်၏စကားသံအဆုံး၌ ဂျပန်မူးဆာလည်း အဖြူနှင့်အနက်ကြား လွန်စွာလှပသည့် မျောက်ကလေးအား ပြေး၍ ခုန်အုပ်ကာ ပိုက်ကွန်ဖြင့် မလှုပ်သာအောင် ချည်နှောင်လိုက်တော့သည်။

အခန်း(၇၃)

မေ့ရိလင့်သော လူသတ်တရားခံ

ထိုင်ဆီနန်းယိုက်သည် ဝေငါရခါးစားကောက်ကိုင်ဆောင်
သည့် လူရွယ်အား တိုင်တစ်တိုင်၌ လက်လိပ် ခတ်လိုက်ပြီး
ခေတ်...

လူမခါးဘဲလက်ထဲ၌ ပိုက်ကွန်ဖြင့်မိနေသည့် လှပသော
မျောက်ကလေးအား ဝိုင်းဝန်း၍လှုပ်သားအောင် ချည်နှောင်
ပြီးယကာလ ချောမောလှပသော ဘီးတပ်ကလေးထံ၌ ထိုင်
နေသည့် လူရွယ်ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး...

ကဲ....ကျော်ဗလရေ၊ လူထုထိမ္မာကို ဟောဒီဗျာကိမ်းပေး ကျူးလွန်တဲ့နေရာမှာ မင်းဟာ အမိန့်နည်းစေခိုင်းခဲ့ဟာမိမ့်ကုတ် လား၊ အဲဒါကို အတိအကျပြောပေးတော့

ဟု ခပ်တန်တန် ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ လူရွယ်မှာ အိုင်အိုနန်းထိုက်အား ကြည့်၍ မျက် မှောင့်ကြည့်ထွားကား....

ကျွန်တော် ဘာမှမသိတာအမန်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဟာ ဒုက္ခိတတစ်ဦးပါ၊ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်နဲ့အတူနေထိုင် တဲ့ ဟောဒီဗျာကိမ်းမလေး ညိုမဟာ လူ့စတုဘို့ ဒီလိုလိုက်သတ် နေတယ်လို့လဲ ကျွန်တော် စားတန်နန်းကမှ မအေးမိလင့်မိပါဘူး ဟု ဆို၏။

ဒါတွေ မင်းအမှန်ပြောနေတာနော်၊ ငါ့မှာမည် သူရိန်စော့ နန်းထိုက်တဲ့၊ မိုးကွယ်ထားတာမှန်သမျှ အိုင်အိုနန်းထိုက်နဲ့ တောရင် လုံးလုံးလျားလျား ပေါ်သွားမယ်နော် စကားကို ဆင်ခြင်ပြီးမှပြော

ဟု ထပ်မံ၍ဟောကံလိုက်ပြန်၏။

ဟိုး....အိုင်အိုနန်းထိုက်တာ အစ်ကိုကိုး၊ အစ်ကို့နာမည် ကိုတော့ သတင်းစာထဲမှာရော၊ စာအုပ်တွေမှာပါ တွေ့ဖူးလို့ လူ့မမြင်ဖူးပေမယ့် ကျွန်တော်ကြားဖူးပြီသားပါ၊ ကျွန်တော် ပြောတာဟာ အမှန်ပါအစ်ကို

ဟု ဘီးတပ်ကုသားထိုင်ပေမီမှ ကျော်ဗလဆိုသူက ပြော လိုက်သည်။

ဤတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည်စတိုင်လိုစီးကရက်တစ်လိပ် လို မီးညှိုးဖွာချိုက်လိုက်ပြီးနောက် ကိုင်တစ်တိုင်၌ လက်ထိပ် စတိုင်ထားရသည့် ဂေဂါခါးခေးကောက်ကိုင်ဆောင်ခဲ့သော ကိုပန်းအောင်ဆိုသူလူရွယ်ကိုမထိတင် ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်....

ဒါတွေငါ့နည်းငါ့ယန်းသိပြီးသားပါ ကျော်ဗလ၊ ငါက မင်းရဲ့ပဒေသာဝင်တွေများ ပါနေမလားလို့ အစ်အောက် မေး ကာပါကွာ

ဟု ချက်ချင်းပင် လေပျော့နှင့် ပြောကံလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ယုံပါဗျာ၊ ပြီးတော့ကျွန်တော် ရှည်မကိုလဲ မပြစ်ကလွယ်အောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါအစ်ကိုရာ

ဟု ငိုသံမပါကြီးနှင့် ပြောရှာလေ၏။

* * *

၁၂၀ သူရိန်စော

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ့်ဘယ်ခယားနဲ့ညှိမခေါ် မျှော်လင့်မကလေး၊
တို့၏ သံယောဇဉ်ကိုအောင်မြင်စွာ မယုံကြည်နိုင်အောင် အိမ်
သွားရတော့၏။

ထိုအခါ တစ်ချိန်က အိုင်အိုနန်းထိုက်ပြေးပြေးသွားလေ့
တစ်ပုဂ္ဂိုလ် အမေရိကန်ဘစ်သားလေးတစ်ဦးနှင့်တူနွှားကွေးသ
မတ်လေးတို့၏ ရင်နှင့်ခေါက်ကွေးဝတ်စုံတို့ကို သင်္ချာမူ ကျွန်ုပ်
ဦးနှောက်ထဲသို့ ချွတ်ချွတ်ဆောက်လက်ကာ ပြန်လည် အမှတ်
ခစတော့၏။

‘အေး...နေပါဦးကျော်လေး မင်းရဲ့ ကြေကွဲဖွယ်
ကမ်းထဲမှာ ဟောဒီက ကိုသန်းအောင်ကိုတော့ ထည့်မထား
ဘူး မဟုတ်လား?’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုသန်းအောင်ကို ကျွန်တော် အ
ထမုန်းရင်သူတော့ထဲမှာ သူ့ကို လျစ်လျူထားခဲ့ပါတယ်’

ဟု ကျော်လေးက ပြောပြ၏။

‘အေးလေ... ဝါကြောင့်မို့လဲ မကပ်မှတ်တဲ့ အခေအ
မျိုးမှာလဲက မင်းကို လုပ်ကြံတာပေါ့၊ ဝါနဲ့ မင်းဟာဒီမေ့
မစေရေးကို အချိန်ခိုသမျှ ထားတော့ပြောပြဖတ်လဲ’

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က အေးကဲ့သို့လေးသူ့လူ့နွယ်က
ကျွန်တော်ဟာ သွားသာလို့ မရတဲ့အပြင် ဘယ်
ဆက်ဆံခြင်းမပြုနိုင်တဲ့ ခုက္ခိတ တစ်ဦးဖြစ်လေတော့ အ

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဆေးရက်ရှည်သံယောဇဉ် ၁၂၉

ထိုင်းကျွန်တော် အဝရဲ့ ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ်ကို မျောက်မလေး
ညှိမကံသာ လှူတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး အကြိမ်ကြိမ်
ပြောခဲ့ပါတယ်။

ဟုဆို၏။

ထိုအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျမာမိုးသာတို့ နှစ်ဦးမှာ
အကြည့်ချင် ဆန်ကြသက် အဓိပ္ပာယ်ပါကြည့်နေကြတော့
သည်း ပြီးအိုင်အိုနန်းထိုက်က...

‘ဆက်ပြောစမ်းပါ ဦးလေး’

ဟု ပြောလိုက်လေ့ ရှယ်တ...

ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်အပေါ် အလွန်ဆိုးရွားလှတ်
မာခဲ့တဲ့လူတော့မို့လို့ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကြားအပြုပြီး ဝတ္ထုသဖွယ်
ပြောပြလေ့ ရှိပါတယ်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ အိုင်အိုနန်းထိုက်
တော် အပေါ် ထားရှိတဲ့ သူ့ကြီးတော့ သံယောဇဉ်ကြောင့်
ညှိမကံသာ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့လိုက်ပြီး တလွဲစားချေတာနဲ့ တူပါ
ကယ်’

- ‘ဟာ...’
- ‘ဟာ...’
- ‘ဆို...’
- ‘ဟယ်...’

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာလူ့သွယ်၏ ထင်မြင်ချက် အပေါ်တွင် အထူးအံ့ဩသွားကြလျက် လူ့ဘဝယောက်ျားတို့ သံယောဇဉ်ကြောင့် ကလေးများချော့သံသယ ချောက်မသေး ညှိမအားကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဟီးဂျက်ကလေးတို့ပေါ်မှ လူ့သွယ်သည် ဟီးကိုလှုံ့မိကာ စားပွဲရှိရာသို့သွားပြီးနောက် အံ့ဆွဲတို့ မှင့် လျက် ဓာတ်ပုံများကိုချပေး၏။

‘ဟို...ဓာတ်ပုံတွေ ငါးပုံထိ... ရှိပါသေး... ဟော... မိန်းကလေး... ဓာတ်ပုံက ဘယ်သူလဲက...’

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကမေးလိုက်ရာ လူ့သွယ်၏ချက်မှာ မှား မှား ငယ်သွားထဲကဲ့သို့ ဝေဒါရခါးခင်းဘောက်ကိုပိတ်ဆောင်ခဲ့သည့် ကိုပန်းအောင် ဆိုသူ လူ့သွယ်မှာလည်း မျက်နှာနီ ဖြန့်သွားကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သိရှိ၏။

ပြီးမှပင် ကျော်စလအိုသူလူ့သွယ်က...
‘လူ...သူ...မကသိပဲ... ကျွန်တော်ရဲ့ အဖွဲ့အစည်း...’

ဟု ကြေကွဲသံကြားနင်းရသေး၏။
‘ဒီလိုဆိုရင် သူ့အဖွဲ့က မင်းအဖွဲ့နဲ့ အဆောင်အယောင်တူတစ်ကွင်း လုပ်ပေးပေးလား... ဝါ...’
အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြော၏။

‘ဟာ... ဝါ... ဒီအစ်ကိုလေးနဲ့တော့ ဒါ့ပြင်စရာပဲ... ဟုတ်ပါ... တယ်... မို့ကြီး... လက်ခုပ်ကလေးပါ... ကျွန်တော်... ဆရာကြီးက... အောင်ထား... သူ့ယာဇာနည်အဖွဲ့မှာလည်းကောင်း... လိမ္မော်မယ်ဆိုလို့ ကေ... ပုံထုတ်ကုန်လုပ်ပြီး... မခက်သိတဲ့ ကျွန်တော်အဖွဲ့ပါ... တယ်...’
ဟု ပြောလိုက်၏။

‘ဝါ... ဒါ... လက်ခုပ်ကလေးလား...’
‘ဟေ့...’

ပြောပြောဆိုဆို အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကေ ပုံထုတ်ကုန် ပါ... ထည့်မိုးကြိုးလက်ခုပ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်ရာ လူ့... သွယ်မှာ ထိုလက်ခုပ်ကလေးအား ချက်လှမ်းပြီး မျက်စိနီပြီး ကြည့်လျက် အံ့ဩနေပြီး...
ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်ပါ... တယ်... ဒီ... ဒီလိုဆိုရင်... မ... မကေ... သိတာ

‘စိတ်ခိုင်ခံ့ထားပါ... ဝါ... ဒါ... နှင်းဆီကုန်းက တိုက်အိမ်ကြီး... ရွဲကွန်ကလစ် ကြမ်းပြင်အောက်မှာ သူရိန်အဖွဲ့စုတွေကို တွေ့ရ... ကယ်...’

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြောလိုက်၏။
‘ဟို... ဖြစ်မှုဖြစ်ရပ်တွေ မကေသိရယ်...’

လူ့သွယ်သည် လက်ခုပ်ကလေးကို မနှိပ်မသန် ကြည့်ကာ အထက်ပါအတိုင်း ခေတ္တစီ ပြီးနောက် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ စီးကျသွား၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိတ်မချမ်းမမြေ့ပဲ လူ့သွယ်၏ အဖြစ်ကြေ... ပင်သက်ကိုအခါခါ ချော့မိ၏။

၁၃၂ သူရိန်ဆွေ

‘ဗျာ...မကေသိ ခေပြီ ဟုတ်လား’

လက်ထိပ်ခတ်ခံထားရသည့် ကိုပန်းအောင် ဆိုသူကလည်း အိုင်အိုနန်းထိုက်အား အထက်ပါအတိုင်းမေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်ကိုပန်းအောင်၊ အမှန်ကတော့ခင်ဗျားအတွက် ခေတနာထားရှာတဲ့ ဗုဆိုးကြီးဦးတိုင်းကျော် ကပ်ထတ်လိုက်တာလို့ပုဆွေရေ ဖြစ်နေတယ်’

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်ပြောလိုက်သည်။ ကိုပန်းအောင်သည်လည်း မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများစီးကျလာကာ...

‘ကျွန်တော်လဲ မကေသိအတွက် မျှော်လင့်ခိုက်ခဲ့ အသက်ရှင်နေတာဖြစ်ပြီး ဟောဒီတိုကျော်ဗလ ကိုတောင် မကေသိအတွက်သေကြောင်းကြံခဲ့ဖူးတယ်’

ဟု ပြော၏။

‘ကွံ...ကွံ...ကွံ’

‘ကွံ...ကွံ...’

ထိုအခိုက် မျှောက်မစေးညှို့က ဝိုဟိုနေရွာသေးလှလှပ ကိုကျော်ဗလ အား ငမ်းနည်းဖူးဖြင့် စကားလှမ်းပြော ရေသည်။

ထိုနောက် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ထူးဆန်းစွာ အသတ်ခံရသည့် လူသတ်မှုများအတွက် အစစ်ခံချက် ရုဗ္ဗုလေတော့သည်။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုအခေါ်ခံချက်မှ ပေါက်ဖွားလာသော ငမ်းနည်းဖွယ်ကြေကွဲဖွယ်၊ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် မသူးမျက်ရည်သံအစာတို့ ၁၃၃

ဗျားပါဝင်သည့် ဇာတ်လမ်းအား ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အတိအကျအတိုင်း နိုင်စေခြင်းသလိုသာ စေတနာသဖွယ် တန်ဆာဆင်ကာစာမတ်သူများသို့ တစ်ဆင့်ပေးပို့မည်မျှကို ရုပ်ပုံလေး၏။

(ပထမပိုင်း)

အခန်း (၁၄)

တောသားသုံးယောက်တွေ့ဆုံခြင်း

တစ်နေ့သ၌ သက္ကလပ် ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းကာ
အဟန့်ငယ်သင်္ချာသည့်အင်္ကျီလုံချည်တို့ကိုဝတ်ဆင်ထားသော
လူငယ်တစ်ယောက်သည် ပုဇွန်တောင် နတ်ချောင်း နှင့်အေးရှိ
စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

အချို့မှာ ဤနေ့ နေ့နံနာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်ရာစားသောက်ဆိုင်
အတွင်း၌ စည်ကားလျက် မျိုးနုပေတော့သည်။

လူရွယ်သည်ထောင့်ကျသည့် ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံးတွင်
ဝင်ရောက်သိပ်လိုက်ရင်းမှ စားပွဲထိုး ဘလေးအား အရက်နှင့်
စားစရာအချို့ကိုမှာလိုက်လေသည်။

၁၃၈ သူရိန်ဆွေ

အရက်တစ်လုံး၊ အမဲကြော့နဲ့၊ ကြက်ဥအကြတ်ကြော်သုံး
လုံးလုပ်ပေးကွာ ညီလေး'

'ဟုတ်ကဲ့...ခဏစောင့်ပါ၊ အမ်ကို့၊ အခုပဲ ရေမှာပါ၊ ခင်
ဗျာ'

စားပွဲထိုးကလေးက မှန်ရည်စွာပြောလွှက်ဆိုင်နောက်ဖက်
သို့ထွက်ခွာသွားစဉ် လူရွယ်က ကတ်ကြေးစီးကရက် ဘူးထဲမှ
စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ယူ၍ မီးညှိ၍ ဖွာနေလေသည်။

စီးကရက် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လှက်စဉ်အခိုက် သူ၏
စားပွဲသို့ လှနှစ်ယောက်ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုင်ခုံအားတယ် မဟုတ်လား၊ ဖိတ်ဆွေ၊ ထိုင်ခွင့်ပြုပါ
နော်'

ဟု နှစ်ယောက်အနက်မှ ထစ်ယောက်က ပြောသည်။

စားပွဲနှင့် ထိုင်ခုံအသီးသီးမှာ လူများ ပြည့်ကျပ်နေသည်
ကြောင့် ထိုလူများကလူရွယ်၏စားပွဲမှ ထိုင်ခုံများကို ထိုင်ခွင့်
ခံတောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပုံရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် ထိုင်လိုက်စဉ်မှာပင်စားပွဲထိုး ကလေးက
လူရွယ်မှာထားသည့်အရက်နှင့် အစားအသောက်များကို ထာ
ရောက်ချပေးလေသည်။

'ဟေး...ကောင်လေး၊ ဟိုဖိုလဲ အရက်တစ်လုံးနဲ့ ခေါက်ဆွဲ
မကြာတစ်ခွက်၊ ဝက်ခေါက်ကင်တစ်ပွဲ ပေးပါဟေ့

လူရွယ်တစ်ယောက်က မှာလိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ခဏစောင့်ပါကြာစေရပါဘူး'

ဆိုင်ဖိုနန်းလိုင်နှင့် ဆွေမိုက်ရည်သံယောဇဉ် ၁၃၉

ဟု ပြောလွှက်စားပွဲထိုးကလေးက ဆိုင်နောက်ဘက်ထွက်
ခွာသွားပြန်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ရိုးသားသောလူများဖြစ်ပုံရသည်ဟု
လူရွယ်အနေဖြင့် ထင်မြင်မိလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဦးမှာ သျှောင်ထုံးမှ ဘိုကေ
သို့ပြောင်းထားဟန်ဖြင့် နားသယ်စပ် များနှင့် နားရွက်များ
တစ်ဦးကပြောင်ရှင်းပြုစေပေးနေ၏။

ကျွန်တစ်ယောက်မှာမူထိုဦးခေါ် ခပ်တိုတိုဆံပင်အောက်၌
ပွင့်လင်းဖော်နေသောသဘောကိုဆောင်သည့်မျက်နှာသွင်ပြင်
နှင့်အပြစ်ကင်းလစ်သောအပြုံးကို မကြာခဏပြုံးတတ်ကြောင်း
တွေ့ရှိရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူရွယ်မှာခေတ္တမျှသာ အကဲခတ်ပြီးလျှင်အရက်ကိုဖန်ခွက်
ထဲသို့လည်၍ တစ်ရိန်ထိုးမေ့ချလိုက်သည်။

'ဟား...'

အရက်မှာပြင်းလွန်းသောကြောင့် မျက်နှာ ရှူ့မို့သွားရ
ပြီးသွက်အမြည်းဖြစ်သည့် အမဲကြော် တစ်ဖက်ကိုကောက်ဝါး
နေလိုက်တော့သည်။

ဆိုသည်ကို အရက်နှင့်အမြည်းများကို စောင့်နေသည့် လူ
နှစ်ယောက်က ကြည့်၍ပြုံးလိုက်ကြပြီးနောက် ဟံတေးများ
ကို ထိုခနဲမျှီချလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ လူရွယ်က-ရှင်းတို့နှစ်ဦးအား....

‘မိမိ မိတ်ခင်ဆွဲတို့၊ လူတွေကများစတာ၊ အရက်လာပို့တို့
ချာထိတ် ကြာရင်ကြာနေမှ၊ ဝီတော့ တျွန်တော် အရက်ကို
ယူသောက်ကြပါ’

ဟု ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်သည်။

‘ဟာဗျာ...အားနာစရာကြီး’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ အားနာစရာဖြစ်နေပြီ’

ဟု ကျွန်တစ်ယောက်က ပြောလိုက်ပြန်သည်။

သို့သော် နှစ်ဦးသာမှာ ပါးစပ်တံပြင်ပြင် ဖြစ်နေကြရာ
လူရွယ်သည် စားပွဲပေါ်၌ အသင့်ရှိနေသည့် ဖန်ခွက်အလွတ်
နှစ်လုံးကို ဟူကာ အရက်များကို အပြည့်ထည့်လိုက်တော့
သည်။

‘လုပ်ကြပါ မိတ်ဆွေတို့’

ထို့နောက် ထိုလူနှစ်ယောက်၏ ငွေဆီသို့ ဖန်ခွက်များကို
အသီးသီး ချပေးလေသည်။

‘ကျေးဇူးပဲဗျာ’

‘ကျေးဇူးပဲဗျာ’

လူရွယ်နှစ်ယောက်လည်း သူ့ခြေပင်ဖေဆည်နိုင်တော့တဲ့ ဖန်
ခွက် ကိုယ်စီကိုက်ကာ ပြိုင်ထူးမော့ချလိုက်ကြလေ၏။

‘အား...တယ်ပြင်း’

‘ကျွန်တို့ရွာက ဦးရည်ကျနေတာပဲ’

လူနှစ်ယောက်က ခေခွက်တို့နဲ့ အလအယက်သောက်ကြပြီး
လျှင်လူရွယ်ထိုးပေးသော အမဲကြော်ပန်းကန်မှ အမြည်းတော် ဖတ်
ခံကို ကောက်ယူ၍ ပါးနေကြလေ၏။

‘အဟဲ...ဟဲ...အခု ကျွန်တော်တို့ဟာ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြပြီ
ပေါ့ဗျာ၊ မြန်ရာယင်းကောင်း ခင်ရာဆွေမျိုးဆိုတာလို ကျွန်
တော်တို့ကို ခင်နှိုင်းပါဏယ်’

ဟု ဘဲခြီးနှင့်ဆုံး၍ အလွတ်လျှာသွက်ဖြစ်လျက်ပြောလိုက်
သည်။

ကျွန်တစ်ယောက်ကလည်း နိခြန်းလာသော မျက်နှာဖြင့်
ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်....

‘ဟုတ်ထယ် နောင်ကြီး၊ အခု ကျွန်တော်တို့ဟာ နောင်ကြီး
ရဲ့ ခင်မင်မှုကြောင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားရပါပြီ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် လျှာယံကလည်း မှန်ရည်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး
လျှင်....

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်ကလဲ ခင်တတ်ပါ၊ ကျွန်တော်ကို
အခုမှခေတ္တရပေးမယ့် အကယ် မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ယောက်လို
ခင်နှိုင်းကြပါဏယ်ဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြီးတူင် ပြောင်တလင်းခါနေသည့်ဖန်ခွက်သုံးခွက်အတွင်း
သို့ အရက်များကို အညီအမျှ ထည့်လိုက်၏။

‘ဂလောက်...ဂလောက်’

ယင်းသို့ ထည့်နေစဉ်အခိုက်မှာပင် စားပွဲထိုးကလေးက
နှစ်ယောက် မှာထားသည့်အရက်နှင့်စားစရာများကိုလာစေရက်
ချပေးရင်းမှ တောင်းပန်ရှာသည်။

ခွင့်လွှတ်ကြပါ အစ်ကိုတို့ရာ၊ ဒီအချိန်ဆိုရင် ဆိုင်က လူ သိပ်ကျွတ် အစ်ကိုတို့အမြင်ပါပဲ။ စားပွဲထိုးကလဲ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကည်းဆိုတော့ မှာယူထားတဲ့ အစားအသောက် တွေ နောက်ကျရတာပါဗျာ

အေး.....အေး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး ငါ့ညီရာ

ဟု စားပွဲထိုးကလေးကို တစ်ယောက်က ခွင့်လွှတ်စကား ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သုံးဦးသားမှာ သူရာရည်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှု အရ လွန်စွာရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ သွားကာ တပျော်တမီး ဝိုင်းဖွဲ့ စားသောက်လျက်ရှိကြတော့ သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် စကားပြောရင်း၊ သောက်ရင်း၊ စားရင်းဖြင့် ပုလင်းသုံးလုံးမှာ စားပွဲပေါ်၌ ဖရိုဖရဲလဲနေကာ စကားများ မှာလည်း သာလိကာအရှုံးပေးချလောက်အောင်ပင် ဖောင်နေ လေ၏။

ရင်းတို့ပြောသည့် စကားများအရပထမတစ်ယောက်တည်း ရောက်ရှိလာသူမှာ ကိုဘဉာဏ်ဆိုသူဖြစ်၍၊ နှစ်ယောက်အနက် မှ ဘဲမြီးနှင့်လူမှာ လ ဘားဖြစ်ပြီးချွင် သျှောင်ထိုးကို အသျှင် အမြန် ဘိုခကအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့သူမှာ လူထွားဆိုသူတို့ဖြစ် ကြောင်း သိရှိကြရမည် ဖြစ်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ခက်အတွင်းမှာပင်ကိုဘဉာဏ်၊ ကိုလဲ ဘားနှင့် ကိုလူထွားတို့သည် လွန်စွာခင်မင်ရင်းနှီးသောအဖြစ်သို့ရောက် ရှိကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ခြောက်ယောက်ခန့် ရှိသော လူတစ်စုသည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ခြေကားရား လက်ကားရားဖြင့်ရောက်ရှိလာကြ သည်။ ထိုသို့ဝင်ရောက်လာရင်းမှလည်း ထိုလူများက စား သောက်နေသူများကို ဘကြည့်ကြည့်ရှုသွားပေး၏။

ထိုအတွက် ဆူညံ စွာ စကားပြောနေသူများနှင့်မူညံ စွာ စားသောက်နေကြသူများသည် မီးကို ရေနှင့်ဖျန်းလိုက်သည့် ပမာ တိတ်ဆိတ်သွားရာ အပ်ကျသံကိုပင်ကြားရမတတ် ရှိလေ သည်။

ကျော်လှော်ချက်ပြုတ်ရာမှ ထွက်လာသော မီးခိုးများနှင့် ဆေးလိပ်သောက်သူများထံမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မီးခိုးများ မှာ ဆိုင်အတွင်း၌ ခေါင်းကိုင်မှ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည့် မီးခိုး လုံးများပမာ မည်းမှောင်နေ၏။

ဆိုမီးခိုးလုံးများကြားမှ လူခြောက်ယောက်သည်တစ်လှမ်း ချွင်း လှမ်းရင်း စားပွဲများကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်လာကြ သည်။

ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသော ဆိုင်အတွင်း အခြေ အနေအကြောင့် ဆိုင်ဖောင်စားပွဲ၌ ထိုင်သောက်နေကြသည့် ပုလုနွေးနွေး မိတ်ဆွေသုံးထောက်သည်လည်း ဟိုကြည့်သည် ကြည့်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာသူ ခြောက်ယောက်အား ကြည့်လိုက် မိကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူခြောက်ယောက်က သူတို့သုံးဦးရှိနေ သော စားပွဲသို့ ဧည့်သည်လာလျက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်၌ သူက သူ့လူများကို ခေါင်းညိတ်၍...

၀၄၄ သူရိန်ဆွေ

'ဟောဒီစားပွဲမှာ ဒေသကကြာမယ်၊ ဒီစားပွဲက ယောက်
ကျမယ်ကွ၊ ကဲ...ဟောဒီစားပွဲကို အရက်နဲ့စားသောက်စရာ
တော့ အမြန်ဆုံးလာရအပေးစမ်း၊ မှတ်ဘားခရ၊ ဟား...ဟား...
ဟား'

ဟု ဆိုင်ရှင်ရှိရာ ကောသံတာတိုက်ကြည့်၍ လှမ်းအော်လိုက်
လေသည်။

'ဟုတ်...ဟုတ်ကွ၊ ဆရာဘွဲ့'

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်ရှင်မှတ်တမ်းဆိုသူမှာ အရက်နှင့်
စားသောက်စရာများကို ပြင်ဆင်စေရန် မီးခိုးခွာလဲထဲမှ နှက်
ပြုတ်နေသူများ ရှိရာသို့လည်းကောင်း၊ စားပွဲစွန်းလေးရှိရာသို့
လည်းကောင်း ဆပ်ပြာသည် လင်ပျောက်သက်သို့ ပွားပျားသလဲ
နေရှာရာ မှတ်တမ်းမှာ နားမည်နှင့် လိုက်အောင် ဝါခြီးနေ
သောကြောင့် မီးဝရုပ်ကြီး သူပိန်နုသကဲ့သို့ လှန်ဖွာရယ်မော
ရာ ကောင်းလှပေသည်။

ဆိုင်ရှင်မှတ်တမ်း၏ အဖြစ်ကိုလှမ်းကြည့်မိနေမိသည့် တဲမြို့
နှင့် ကိုလဲဘားမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရ ရယ်မောမိ
ကြလေသည်။

'ဟား...ဟား...ဟား'

ကိုလဲ ဘားက ရယ်သေရာ အုန်နှစ်ဒီးလည်း ဆိုင်ရှင် မှတ်
တမ်း၏အဖြစ်ကို သမင်လည်ပြီး လှည့်ကြည့် လိုက်မိရာလေ
သည်။

'ဟား...ဟား...ဟား'

'ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ'

ရှင် တို့၏ ငယ်မော့ထိုက်သံအဆုံး၌ ထိတ်လန့်ဖွယ်သော
နုနုလို့ဖွယ်အသံ တင်ဆိုလို့ ကြားလိုက်ရလေတော့၏။

'ဟေ့ ကောသံတော့...ဘာလဲ မင်းတို့က လျှောင်တာလား၊
ဟေ့...ဒီကောသံတော့ကို စားပွဲက ဆွဲဖယ်ကြစမ်းကွာ၊ မြန်မြန်
ဟေ့'

ဟု ကောသံ အံ့ကို ပုံကျေပန်းမကျ ပတ်ထားသည့် ခေါင်း
ဆောက်မြန်ဟန်တူသူက ကျွန်လူပါးယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်
လေသည်။

ထို့ကြောင့် လူငါးယောက်က သူတို့သုံးဦးထိုင်နေသည့်
စားပွဲဝိုင်းသို့ ပတ်ချော့ဝိုင်းကာ လက်များကို လှုပ်ရှားရန် ပြု
လိုက်စဉ်အခိုက်...

သုံးယောက်တည်းမှတ်တမ်းမှာ ဆိုသူကို ရုတ်တရက်ထရပ်
ထိုက်ကာ...

'ဒီနား...ဒီမှာ ခပ်ညှော်တို့ကို တစ်ခုပြောပါရစေ၊ ကျုပ်
တို့မှာ တောသားတွေပေးနဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှမစော်ကားဘူး၊
ကိုယ်ပိုင် ဆန်ကိုယ် အေးအေးအေးအေး အရက်သောက်
ကယ်၊ အခြေခံ ငေးတယ်၊ ခပ်ညှော်တို့လဲ အရက်ဘေးတော့
ပဲ၊ တယ်ချင်းစားပွဲ၊ ကျုပ်တို့ကို မဝတေးတဲတခိုင်းရင် ရေ
ချိန်မကိုက်တဲ့အတွက် သယ်လောက်စုကွရောက် လိုမိဖလဲဆိုတာ
စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုသူ၏ အပြောကြောင့် ဆိုင်အတွင်း၌ စားသောက်ရေး ကြည့်ရှုများမှာ မျက်လုံးများနှင့် ဖြူးကျက် ကြည့်ရှုကြလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ အန္တရာယ် အငွေ့ ရာသက်ကို နေ့စဉ် သောက်သုံးနေကြသည့် ဓာတ်သိများပင် ခံစားလိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ အေး...ကျွန်ုပ်မိသိဆွေးပြောတာ သိပ်မှန်တယ်’

ဟု ဘိဗီးနှင့်ကိုလ် ဘားက ထောက်ခံလိုက်သကဲ့သို့...

‘မိဘမိန်းဆုံးပဲ ကိုဘုရားစစ်ရေ၊ ဒောက်လပ်စစ်လုံး မှားပေးပါ၊ ကျုပ်တို့မိမိမိအရှင်၊ ဒီစားပွဲက သိကြားခင်း ကိုယ်တိုင် ဆွဲခေါ်ကျွန်ုပ်တို့ပင် မရွာဘူး’

ဟူ၍ လှူလှူကြီးကလည်း ပြောလိုက်လေ၏။

‘အဖ...ဒီကောင်တွေ အသားကြီးပဲလား၊ သားမေ့သူ မိုက် ပကျွန်ကိုစမ်းချင်တဲ့ သဘောပေါ့ဟုတ်လား၊ ဆပြတ်လုပ်ပစ်လိုက်ကြစမ်းကွာ’

ဟု တာမေ့လူမိုက် မကျွန်တို့သူက ဆွဲဆံသည့်ဝါးယောက်ကို လက်ဖြုတ် အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

စားသောက်ဆိုင်အတွင်း၌ စားသောက်နေသူများမှာ မိရိမ်လိတ်လန်စွာဖြင့် ကောသားနှင့်သဏ္ဍာန်တူသော လူငယ်နှစ်ဦးရှိရာ သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

သို့သော် ထိုစဉ်အချိန်၌ ဗုလင်းကဲ့သို့ကြီးတစ်ခုကို ကြည့်လိုက်ရလေ၏။

‘ဗုလင်း...’
ဘိဗီးနှင့်ကိုလ် ဘားက စားပွဲစွန်းနှင့် အရက်ပုလင်းလွတ်ပစ်သုံးကို ရိုက်ခွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘိဗီးနှင့်ကိုလ် ဘားက ချွန်မြနေသော ထက်ပိုင်းကျိုးပုလင်းပင်ပြတ်ကို ခွေယမ်းလိုက်ပြီးလျှင်...

‘ကျုပ်တို့အပြောမယ်ခန့်၊ ခင်ဗျားတို့ကိုဘယ်လိုမှမစော်ကားစားပဲ ကျုပ်တို့တို့အစီအစဉ်က ဖြစ်ခဲ့ကာ လုံးမစဉ်းစားပါနဲ့၊ ပါမူမဟုတ်ရင်တော့ အကြောင်းသိလွှားမယ်၊ ကိုယ့်လူတို့မယုံရင် စမ်းကြည့်ကြလော’

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုလူသွားကလည်း ဗုလင်းတစ်လုံးကို ဆွဲလိုက်ကာ...

‘ကျွန်တော့အပြောတော့ ကျုပ်တို့မသိဘူး၊ ကျုပ်တို့သိတာက ကျုပ်တို့ကို ရန်သူရင် ဖြစ်ပြီး ကာကွယ်မယ်၊ ဝါကိုရန်ရှာတယ် ကိုယ်ရင်လဲ မထက်နိုင်ဘူးလော၊ အေး...ဒါပဲ...ဒါပဲ... တော့ဘုရားတွေအကြောင်း သိချင်ရင်ပင်သာခွဲကြဲပေးတော့’

ဟု ခေါ်ခေါ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်က ဆိုသူကမူ မည်သို့မျှမဖြစ်သကဲ့သို့ လက်ကျန်ပင်ကော်စီ နေ့ခက်ကထည့်ကာ မော့လှုပ်ကြီးပြီးသကာလ ဝမ်းခွဲကြိုက်တစ်ဖက်တစ်စားသွက် အရသာခံနေ၏။

‘အပြောကြီးတဲ့ကောင်တွေ၊ တာမေ့လူမိုက်တွေအကြောင်း သိအောင် ပြောပေးရတာပေါ့၊ ကဲ...’

‘ဝို...’
‘ဥ...’

- 'ဟိတ်....'
- 'ခုတ်....'
- 'အား....'
- 'ဝှစ်....'
- 'အ....'
- 'ဟိတ်....'
- 'ပြောင်း....'
- 'အမက်လေး....'
- 'ဝှစ်....'
- 'ခိုင်....'
- 'သေပါပြီဗျ'
- 'ကဲကွာ'
- 'ဝှစ်....'
- 'ခုပ်....'
- 'အင်....'

စားပွဲဘေးမှ အထင်သေးစွာ ဝိုင်းရံလျက် ငင်လာသော တာမေ့လျှောက်ငါးဦးမှာ စိန်မေမကြီးကို တင်သံအား လိုက်ရသည့် ပတ်လုံးများကဲ့သို့ တစ်နိမိတ်တစ်ပြောင်းပြောင်း များမြည်တည်းလျက် တက်ညီလက်ညီထိုင်ခိုက်ကြသော သူ့၏လက်ချက်ဖြင့် ကြွေနှိပ်ပိတ်အတွင်း၌ သွေးအလင်းထိန်းလဲကဲ့သို့ ရှာပေတေ့သည်။

ထိုအပြစ်အပျက်ကို အကြံစားရင်တန့် ဝေးမောကြည့်သည့်ကုလားစိန်မေမကြီး၏ တာမေ့လျှောက် ခေါင်းဆောင်

ပုံတံတရက်သတိချလာပြီးလျှင် ခါးကြွား၌ သိုးထားသည့်ခားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်စေအတော့သည်။

'ဟေ့...တာမေ့လျှောက်မဂျစ်ထဲ့ခနစ်၊ မင်းဆိုခဲ့တဲ့ ဘိသကဲ့ဟောဒါခားမြှောင်နဲ့နဲ့ပစ်လိုက်မယ် ဘိသား'

ဟု ဟစ်အော်ကြိမ်ခါးဝါးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် တာမေ့လျှောက်မဂျစ်၏ ခြေထောက်ဖျားမှာ ရှေ့ညီဖမ်းချိတ်ကိုခိုက်ရမည့် အစား နောက်ဘက်သို့ တရွေ့ရှေ့ကုတ်ခွာနေလေ၏။

ထိုဟစ်ချိန်တွင် ကိုဘညာန်ဆိုလျက် လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်တော့သည်။

'ခွမ်း....'

'အား....'

'ခေါင်....'

'ဟား...ဟား...ဟား'

ဖြစ်ပွားရာမှာ ဤသို့တည်း။

ထိုဘညာန် ခုတ်တရက်ပင် ထိုင်ရာမလုံးဝထချိန်ခြင်းမရှိဘဲ ခုတ်ခွက်ဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်ခတ်လိုက်သောအခါ ဖန်ခွက်မှာ ကျောက်လက်ကို ခါးခိုက်ထိနှိပ်ပြီးလျှင် ခားမမြှောင်ခွာ လွတ်ကျကူးသေးသောကဲ့သို့ပင်။

တာမေ့လျှောက်မဂျစ်မှာ ထိုကျဉ်း သွားသောသက်ကို ခပ်မာတ်သက်ခါးပါးခင်း ယောင်အားဖြင့် ရုပ်နေသေ၏။

ပြီးမှပင် ရှက်တရက်သတိရလာကာ ဆိုင်အပြင်သို့ပြေးရောက်ရန်ကြိုးပမ်းပြင်လိုက်တော့သည်။

သို့သော် ဘဲမြီးနှင့်ကိုလ်ဘား၏ထက်မှာ မိုက်ခန့်လှုပ်ယမ်း သွားပြီးလျှင် တာမေ့လူ့မိုက် ဂျော့စ် ဇက်ပိုးကို အရာဝတ္ထု တစ်ခုပြေးထွက်သွားပေတော့သည်။

'ဝိုး....'
'ဘုတ်....'
'အီး....'

ထိုအခါပစ်လွတ်လိုက်သည့် အရာဝတ္ထုမှာ လယ်အိတ် ခပ် ခိတ်ဖြစ်၍ အတွင်း၌ မည်သည့်အရာများ ပါရှိသည်ကို မစို မှန်းနိုင်သော ထိုလွယ်အိတ်ကြီးသည် တာမေ့ လူ့မိုက်မဂျော့စ်၏ ဇက်ပိုးကိုထိမှန်ကာ အရှိန်ဖြင့်ထဲကျသွားရှာသော မဂျော့စ်အား ဆိုင်အတွင်း ရှိလူများက အံ့သြဖွင့်ထက်သျှက် ဩညိုနေကြရာ ပေတော့သည်။

ယင်းအခိုက်၌ သျှောင်ကြီးငွေကို အလျှင်အမြန်ယူပိလာဟု ကူသည့်ကိုလူထွားက ခုန်လွှား၍ရောက်၌သာပြီးလျှင် ခေါင်း တောင်ရှုထလာသော လူမိုက်မဂျော့စ်အား....

'မင်းက တပည့်တွေ့ခဲ့ပြီး တိုက်ခိုက်ရာမှ နှိုးဆော်မှု ကို တာကိုးကွ ကုသားမိန်ရ၊ ခနားကဆီခွင် ထိုက်ခိုက်ကားမိုးချ မောဒီလို့နှိုးဆော်ရထယ်ကွ သိလား'

ဟု ဆိုကာ သူ၏ဟန်ထာ လက်နှစ်ဖက်ဆုံ လက်ဝါးဖြင့် ဖြန့်၍အားယူလိုက်သည်။

'ဖောင်း....'
'ဖောင်း....'

ထို့ ခနားက ပတ်မတီးသကဲ့သို့နားအုံကို ဘယ်ညာလက်ဝါး ဖြင့်ပိတ်တီးလိုက်တော့သည်။

ထို့ ဂြောင့် ပင်လျှင် တာမေ့လူ့မိုက်မဂျော့စ်မှာနားအုံမှသွေး များမီးကျလားပြီးနောက်ပြန်၍လဲကျသွားပြန်လေတော့သည်။
'အရိုး....ရိုး....ရိုး! ခါးများလူ့မိုက်ဘွဲ့ခံယူထားသေးတယ်၊ မလျှင်ပါဌာ၊ တောသားတွေကိုတောင် နှိပ်အောင် မတိုက်နိုင် ပဲ၊ နောင်ပိုထား၊ ရယ်စရာတောင် ကောင်းသေးတော့၊ အပေး....ပေး...ပေး'

ဟု ကိုလူထွားက အားမီးတရ လှောင်ပြောင် ခယ်မော ပိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် စားပွဲ လူနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ လှမ်းခဲ့၍...
'လာဗျို့...လူမိုက်တွေ လဲနေတုန်းလစ်ကြမှာ၊ နို့မို့ကျုပ်လဲ ကိုရန်ရှာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ'

ဟု ဂြောင့်ကိုလူ ဘဲမြီးဆံပင်နှင့်ကိုလ်ဘားက ပခုံး ကျုံး ဖြုတ်....

'အေးကူး အဲဒီလိုသာဆိုရင် သူတို့အခြေအနေဟာ ခနားက ထစ်ခါရင်မို့ရုံသွားဖို့ဝင်ရှတော့တာပေါ့၊ ဟဲ....ဟဲ....ဟဲ'

'ဟား...ဟား...ဟား'
'အဟက်...ဟား...ဟား'

ထို့ ဂြောင့် လူသုံးဦးဝ ည အားမီးတရ ရယ်မောလိုက် ပြီးလျှင် စားပွဲသဘင် ဆိုင်အတွင်းမှ ရေတည့်တည့်ဖြင့် လက်ခွာလွှားကြလေတော့သည်။

အနံး (၅၅)

ဖြစ်ကြောင်းရယ်တို့ကုန်စင်

ဆိပ်အတွင်းရှိ ဓားသောက်နေကြသူများသည် ထဲကျနေ
သည် ယာယီလှူဒါန်းပေးရန်ခေါ်ဆိုဆောင်ရွက် ခြောက်
ယောက်အုပ်စု အတွက်ပြုလုပ်နေရာသို့ကြည့်ကာ တီးဟိုစကား
များ ပြောကြားနေကြ၏။

ပြီးလျှင် ဓားကုန်စင်သို့ ဆွဲဝင်သွားကြသော ဓား
သားနှင့် သတ္တန်တို့သည် ဗုဒ္ဓဘိဝံသကိုလည်း သတိရမိ
ကြကာ သဗ္ဗဒ္ဓဘိဝံသပြောလျက် ချီးကျူးခန်းပွင့်နေကြလေ
သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဒိုလ်ကလောင်ခေါ်ဝင်ကမ်းနံ့တေးရှိ ကုန်များ
မှန်သည့် ဂိုဏ်းပျက်ကြီးကစီရတလှိုင်း၌ ဂိုဏ်းခေါင်းခံများကို
မိုက်ကာ လှည်းယောက်ဆိုင်လှုပ်ရှားကြ၏။

ထိုသူများကား ပုဒ္ဒန်တော်ဟိန်တိချောင်းနှင့်ဆင်း ဆိုင်
ကလေးတွင် တာမေလူ့ဖိုက်များနှင့် ပုဗ္ဗနန်းနန်းရန်ပြစ်ခဲ့ကြ
သော တောသားသိုးယောက်ပင်ဖြင့်၏။

၎င်းတို့သည် စောစောက ပြစ်ပွားခဲ့သည့် ရန်ပွဲအကြောင်း
ကို စီးဦးပျံပင် သတ္တိကြမ္မာဟန်တော့တော့တိရိကာ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး အလျင်းသင့်ဆရာကားများတို့သာ ပြောကြားလျက်ရှိ
နေကြသည်မှာ လူးဆန်းသည်ဟု ပြောရသည်ကဲ့သို့ရှိ၏။

ဘိုးမြီးနှင့်ကိုယ်တားဆိုသူက...
'ဟ...ဟ...ပြောရဦးမယ် ကိုသဉ္ဇာဏ်'

ဟုဆိုရာ ကိုသဉ္ဇာဏ်က...
'ပြောပါ ကိုဘိုးမြီးခေါ် ကိုယ်တားရယ်'

ဟု ရယ်မော၍ပြောလိုက်၏။
တန်ခါ ဘိုးမြီးကိုယ်တားက...

'ကျွန်တော်တို့သိုးယောက်တွေဆိုရင်ဟာ ဓားလဲသူးဆန်း
ဆိုတာလို ပြစ်နေပြီဗျ'

ဟုဆို၏။
'ဘာများဆန်းလို့လဲဗျာ'

ကိုသဉ္ဇာဏ်ကမေးလိုက်သော်လည်း ဥပဒိရုပ်တော် ဝင်းမွန်
သည် ကိုလူထွားကမူ ဆေးပေါက်ကို ဘိန်းစားတစ်ယောက်
ကဲ့သို့ ရှိကံဖွား၍မှိုနှိန်းကာ နားသောင်နေ၏။

'ဟာ...ဆန်းတဲ့နေ့ပလားဗျ၊ ကျွန်တော်ဟာ မြစ်ဝကျွန်း
ပေါ်ခေမ၊ မြို့လေးတစ်မြို့ကလူတစ်ယောက်ပါ။ မိဘတွေဟာ
ခားပြလက်ချက်ကြောင့် နှစ်ဦးစလုံးရှေ့မှလှသဆန်းသွားလို့

စိတ်စူးပြုလက်ပျောက်ဆိုပြီး ရန်ကုန်မြို့ကို ထွက်လာခဲ့တာပဲ
ဗျ...

ဟု ဆိုပြန်၏။
'ဒါများအဆန်းလုပ်လို့ ကိုဘိုးမြီးရာ'
ဟု ကိုသဉ္ဇာဏ်ကပြောလိုက်သည်တွင် ကိုဘိုးမြီးကလက်
ကာရှုံ့...

သာမယ်ခေလ...လာမှာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆန်းတက
ဦးလို့ဗျ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်
လေ့ကန်သွားနေတုန်း သိမ်ကြီးဆေးအရောက်မှာ ငြိမ်းဆို
အလင်သမား တစ်ယောက်က အခေါ်ကြီးတစ်ယောက်ရှဲ့
လက်ဆွဲခိတ်တို့ဆွဲပြေးတော့ ဟောဇီကကိုလူထွားနဲ့ကျွန်တော်
တို့ဟာ တိုင်ပင်ထားကြသူတွေလို အလစ်သမားအပိုစုကို
ထိုက်ခိုက်မိရာက အသိအကျွမ်းဖြစ်ပြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြရတယ်'

ဟု ဆိုလေ၏။

'ဪ...ဒီလိုကိုး၊ ဒီလိုဆိုတော့လဲ ဆန်းတယ်လို့ပြောရ
မှာပဲ ကိုဘိုးမြီးရယ်'

ဟုဆိုကာ ကိုသဉ္ဇာဏ်က ခါးကြားမှအရက်ပုလင်းကိုထုတ်
၍ ဆုံးဦးနေ့တွင်မျှပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဝိက်မျဉ်းနေသော ကိုလူထွား၏ မျက်လုံးများ
ပွင့်လာသည်း ပြီးမှ...

'ရာရို...ဒါက ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရလာခဲ့တာလဲ ကိုသဉ္ဇာ
ဗျလည်း၊ ကိုလူထွားကမေးလိုက်သည်။

၁၅၆ သူရိန်စော့

'ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ကျုပ်တို့ရေချိန်ကိုက်ဖို့ နည်းနည်းတော့ လိုလိမ့်ဦးမယ်ထင်တာနဲ့အထွက်မှာ စားပွဲတစ်လုံးက အရက် တစ်ပုလင်းကို ဆွဲယူခဲ့တာပဲဗျ'

ကိုဘညာဏ်ကပြောလိုက်သည့်

'ဟား...ဟား...ဟား...ဆီဝါကောင်းတဲ့အကြောင်းကိုလုပ်ဆောင်ချက်ပဲဗျ'

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဘဲအမြီးနှင့် ကိုလဲကားက ပုလင်းကို မော့လိုက်၏။

'ဂလောက်...ဂလောက်'

'အေး...ကောင်းလိုက်တာ ကိုဘညာဏ်ရယ်'

ဟုပြောလျက်ဘဲအမြီးကို လဲကားက အရက်များ ပေနေသည့်ပါးစပ်ကို လက်ခံဖြင့် သုတ်လိုက်စဉ်အခိုက် တို့လူထွားက ဆေးပေါ့လိပ်ဆို ဘယ်ကက်သို့လွန်းပြီးရင်း ညာလက်ဖြင့်ပုလင်းကိုသု၍ မော့ပြန်၏။

'ဂလောက်...ဂလောက်...'

'ဗွဲ့...အာဂ အရက်ပဲဗျ...လွှဲ...'

ကိုလူထွားက ပုလင်းကိုချက်စဉ် ပုလင်းချော့ကွက်သပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာအတိုက်ရမည့်အကြောင့် မျက်နှာပြုံးသွားရလေ၏။

'ဟာ...ဘယ်ဟတ်ပါလား'

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆီချား ခွဲနှစ်နေသည့် တဲဘင်အစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

'ခါ...ခါ...ဘယ်လိုရတာလဲ ကိုဘညာဏ်'

ကိုလူထွား အနီးသို့ရောက်မှာပင် ဘဲအမြီးနှင့် ကိုလဲကားက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဘညာဏ် ဘွဲ့ဟဲကလေးပြုံးလျက်မှ အရက်ပုလင်းကိုဆွဲယူရင်း...

'မဆန်းပါဟုးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လူရိုက်တွေရန်ကို နှိမ်နင်းပေးတာဆိုတော့ နှိမ်နင်းပေးသောဘေးမျိုးထားပြီးချိတ်ထားတဲ့ဘဲကင်တစ်ကောင်ကိုလျှင်တစ်ပြက်ဆွဲယူပြီး ကိုလူထွားရဲ့ လွယ်အိတ်ထဲကိုထည့်ပေးလိုက်တာပဲ'

ဟုဆိုလေ၏။

'ဟင်...'

'ဟာ'

နှစ်ယောက်သားအံ့ဩနေစဉ် ကိုဘညာဏ်က ပုလင်းကို ပံ့ပွားလိုက်ပြန်၏။

'ဂလောက်...ဂလောက်'

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုလူထွားက မချီပြုံးပြုံး၍ ကိုဘညာဏ်အား...

'ကျွန်တော် ကိုယ်ကျွန်တော်လည်လှပြီ သွက်လှပြီ ထပ်ပေးတာ ကိုဘညာဏ်၊ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့မှပဲ ကျွန်တော်ဟာ အကင်းယောက် ရှိလေးထယ်ဆိုတာ သူတောပေါက် မိတော့ထယ်ဗျ၊ အဆက်...ဟား...ဟား'

ဟု အော်ရယ်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို မီးခိုးသောင်းဖောင်းတအောင်ပွာ၍ကနေ၏။

၁၅၁ သူရိန်ဆွေ

'အေးလောကွာ၊ ကိုယ့်လူယ်အိမ်ထဲကို သူများက တစ်ဖန် တစ်ရာတည်လိုက်တာတောင် မသိလိုက်ဘဲ အပြစ်အာ တယ် လောကံများဆိုးသလဲဆိုတာ စဉ်းစားလိုက်ခါတုန်း မခံချိမခံ သာပါပဲ ကိုဘညာဏ်၊ အဲဒါကို ဆိုင်ရှင်မူတ်ဘားကြီး မခတ္တ ဘူးလားဗျ'

ဟုတ်ပြီကိုလဲဘားက မေး၏။

'တယ်ခတ္တပလဲ၊ သူက ဟို ထာမေ့လူမိုက် ကျားဒါနီကို သာ သေမင်းကိုတွေ့သလို ဂရုတစိုက် နှုတ်ဆန်ခတ်တဲ့ ချိတ်ဆွဲ ထားတဲ့ ဘဲကင်ကိုဝရုန်းသွန်းကာ ဖြစ်နေဆုန်းမှာ ကျွန်တော် ယူလိုက်တာ တယ်သတိဘားမိမလဲ'

ဟုဆိုလိုက်သည်။

'အေးလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်အားရဲ့ အမြော်အခြင် ရှိမှ ကြောင့် ကျွန်တော်ထိုပိုက်တွေ ဆွဲပြီးရတာ မှီလား၊ ဒါ ကြောင့် ပညာရှိဘညာဏ်ရဲညာဏ်ရည်ကို ဆုံးဖြတ်သော အား ဖြင့်....

'ဂလောက်...လောက်...လောက်'

'ပလပ်...ပလပ်...ပလပ်'

ပြောပြောဆိုဆို ကိုလူထူးက ပုလင်းကို မြှောက်ကာ ပော့ချလိုက်ပြီးလျှင် 'ဘဲကင်ကိုပဲ ဤ မြန်ရည်ယုတ်သည် စား နေခေလသည်'

ထို့နောက် ဘဲမြီး ကိုလဲဘားကလည်း မော်၍ ဝါးပြန် လေတော့သည်။

နောက်ဆုံးမှပင် ကိုဘညာဏ်က ထရက်မော်၍ ဘဲကင် မြည်းရမ်းမှ ကိုလဲဘားအား....

'လုပ်ခမီးပါဦးဗျ၊ အခုန ခင်အားပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်း၊ အသစ်သမားတွေနဲ့ဘဲကင်နိုက်တာလေ'

ဟု မေး၏။

ထိုအခါဘဲမြီး ကိုလဲဘားက....

'အင်း...ဟုတ်ပါရဲ့၊ အသစ်သမားတွေကဲ့ပြုပြီး တွက်ပြေး ကြတော့ လက်ဆွဲအိတ်ကို မိုင်ရှင်ဖြစ်သူ အခေါ်ကြီးထံ ပြန် ပေးရာမှာ 'အခေါ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို နှုတ်ဖို့ဆိုပြီး ဆုငွေအဖြစ် ခပ်တစ်ရာထုတ်ပေးလို့ ခံတယ်ဗျ' ကိုဘညာဏ် ဟုပြောသည်။

'အင်း...နားစတာလို့ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ'

ဟု ကိုဘညာဏ်က ဘဲကင်ကို မြည်းပြန်လေသည်။

ပြီးလျှင် ဘဲမြီးကိုလဲဘားကပင်ဆက်၍....

'ဒီမှာတင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သားစကားတပြော ပြောနဲ့လမ်းလျှောက်သွားပြီး အေးအေးစေးစေး စကား ပြောလို့နုနယ်သင်တဲ့ နတ်ခွေးနင်းနဲသားကစားသောက်ဆိုင်က သွေးကိုဝင်လာခဲ့တာပဲ'

ဟု ပြောပြ၏။

'ဟိ...ဟဲ...ဟဲ...အဲဒီအခါ မေ့ရှောင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယုံပြီ တော့ မေ့မှတ်သင့်တဲ့ လူနိုက်ဆွဲနဲ့တစ်ပုံဘစ်လမ်း ခော် ပေးလက်စားကြရတော့ဘယ်၊ အဲဒီလိုမဟုတ်လား ကိုလဲဘား'

ဟု ကိုဘညာဏ်က မေးလိုက်လေတော့သည်။

ပြောပါမယ်ဗျာ'

ဟု ဆိုကာ ကိုလူထွားက သူ၏ဘဝဖြစ်စဉ်ကို အတိုချုံး၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ၏။

ကျွန်တော် ကိုလေးမွေးရော အပေက မီးတိုင်းထဲမှာတင် ဆုံးရှုတယ်။ အပေက ပျဉ်းမနားမြို့က သစ်တောအထဲပါ သမားဘစ်ဦးပါပဲ။ အဲ...မိဘုဆိုးဘဝနဲ့ အပေက ကုလား ပြောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် ဝေးရှာရင်း ကျွန်တော် ဖာသက် ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်အတွင်း အခဏကိမ္မာ အပေဟာ မပျော်လင့်ဘဲ မုန့်ယိုပြီး ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားတဲ့ ဆင်ကြီးကစ် ကောင်ရဲ့ အနင်းခံရပြီး ဆုံးရှုပါလေရော'

'ဟင်...
ဟဲ့...'

'မိအခါမှာ အမျိုးအဆွေမရှိတဲ့ ဘစ်ကောင်ကြီးကို ကျွန်တော် ကိုဘုံအေးကားမားအတွက် ဆပ်ဖမ်းပေးလေ ခဲ့တဲ့ အနင်းကြီး ဦးဟိန်းထောက် တောထဲခေါ်သွားပြီး ခမ္မာသားတော့ ကာပါပဲ။ ပြီးတော့ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါမှာ ကာကျယ်နိုင် အောင်ဆိုပြီး ကိုယ်ခံပညာချုပ်တွေကိုလဲ သစ်ပေးရှာပါတယ်။

အခု သူရှိသေးသလား'

ဟဲ့ ဘဲမြီးကိုလဲ ဘားက မေးမြန်းထိုက်ဆည်တွင် ကိလူ ထွားက ခေါင်းခါ၍...

သူဟာ ကျွန်တော် ဘဝရဲ့ ကယ်တင်ရင်း ဒါမှမဟုတ် ဖာစ် နည်းအားဖြင့် ကျေးဇူးရှင်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်တလဲ ဦးဟိန်း လောကို ဖခင်ရင်းဘစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ထားပြီး ပြုစုပါ

တယ်။ အဲ...ဒါပေမယ့် မကြာခင်ကပဲ မုဆိုးကြီးဦးဟိန်းလော ဟာ ဆင်ကျုံးသွင်းရင်း ကျွန်တော် အနင်းကြီးလို ဆင်နှင်းခံပြီး ဝသဆုံး သွားရပြန်တယ်လေ'

ဟု ကိုလူထွားက ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
'ဟင်...ပြစ်မှုဖြစ်ရပေလေ'

နှစ်ခဲယောက်သား ညည်းညူရေရွတ်လိုက်စဉ် ကိုလူထွား

ကျွန်တော်လဲ ဦးဟိန်းလောရဲ့ ရှေးပုဂ္ဂိုလ်စွာပြေးမင်း ဆင် ဂူကိုတွေ့နေရရင် အခဲမကျနိုင်အောင် ပြန်လာလေ့ရှိကာနဲ့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်အောင် လူတောထဲတိုးဝင်မှ ခြစ် ပုံဆိုပြီး ဗွန်ဗွန်စားစားနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်လာခဲ့တာ ပါဗျာ'

ဟု ဆိုကာ ထွက် အတ်ဆစ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသော ဦး

ပြီးသွယ် အနည်းငယ်ကျန်သေးသောအခိုက်ကို အာဖတ်ရှု မှာဆွဲယူ၍ ဆေးပေါ့ဖိတ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှိ ပြီးမှ နေတော့၏။

'ကဲ...နောက်ထပ် ဒေးတဲလမ်းဆစ်ခဲ နားထောင်ကြရ ဟင်ဗျာ'

ဟု ဘဲမြီးကိုလဲ ဘားက ကိုဘညာတ်ကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်

ပြောရမှာပေးလေ'

ရိုးရာကိုယ်ခံပညာရပ်တွေ သင်ကြားပေးစွာတယ်၊ ကိုယ့်ဖီရင်ဖိပေါ့ပဲ။

ဟု ဆို၏။

အင်း...ခါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ဘိုက်ခိုက်မှုတွေဟာ အကွက်စေ့ပြီး ထိရောက်ပေတယ်။

ဟု ကိုလ် ဘားကချီးမွမ်းလိုက်သည်။

အဲဒီလိုသင်ကြားနေချိန်မှာပဲ အညာမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်အမေဟာ ရက်စက်စွာအသတ်ခံရပြီး အိမ်ထွားလဲအိမ်သေပျံ့အောင်ပစ္စည်းတွေပါ တစ်ခုမှပေးအောင် ဆုံးရှုံးသွားတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်။

အော်...။

အို...။

ခါပေမယ့် ကျွန်တော်က သတ်တဲ့လူကိုမပုန်းတဲ့အပြင် ပိုလို့တောင်ကျေးဇူးတင်မိသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူမဆန်တဲ့ ကျွန်တော်အဖေ့အိုသူမျိုးဟာ လောကကြီးမှာ မရှိသင့်လို့ပဲလေဗျာ။

ဟု ကိုဘညာဏ်က အံ့ကြိတ်၍ပြောလိုက်သည်။

အေးဗျား...ကိုဘညာဏ်ရဲ့အကြောင်းကိုကြားရတာပဲ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ဒါနဲ့ နောက်ထပ် သယ်လိုပို့စားလဲ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ။

ဟု ဘဲမြုံးကိုလ် ဘားကမေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ကိုဘညာဏ်က လက်ကျန်အရက်ပုလင်းမှအရက်များကို ပါးစပ်ထဲသို့မေ့ချလိုက်၏။

ပြီးမှ...

ဖွဲ့...တော့ ကျွန်တော်ဘဝက တစ်ကောင်ကြောက်လို့ ကြေညာပြီးဖြစ်နေပြီ။ အဖေ့ရဲ့ဆိုးသွမ်းယုတ်မာမှုတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အညာထဲလဲ ကျွန်တော် မပြန်ချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာပြင်သူ ဦးခွန်စိုင်းကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြကန်တော့ပြီး ရန်ကုန်မြို့ကိုထွက်လာခဲ့တော့တာပါပဲဗျာ။

ဟုဆိုလျက်ကိုဘညာဏ်က ရင်း၏အဘတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

ခေါင်...ခေါင်။

ခေါင်...ခေါင်။

ထိုသို့ အဝေးကင်းတဲဆီမှ အယုံနှစ်နာရီသံချောင်းခေါက်လိုက်သံထိ ကြားလိုက်ကြရ၏။

ခေယာ...အယ်နှင့်နာရီထောင်ထိုးပြီးသက်ကျန်ဝေတူရှင်းပြီး တရေးတမော ထိုင်ကော်ကြည့်မိတော်မယ်။

ဟု ကိုဘညာဏ်က ပြောလိုက်၏။

ဟုငုတ်ယံသွား မှုကိုကျနသက်ပြောကြတာပေါ့။

ထိုကတည်း အင်္ဂလိပ်ကျန်နဲ့အပြည့်ဖြစ်သည့် ဘဲကင်းအရိုးများကို ဝိုက်ညွတ်နှင့်တိုလဲ ဘားထံမှစိုဦး ရှင်းလင်းနေကြ ငြိန်ပင်ကိုလှူထွားထံနေပွားတံ ထွက်ပေါ်လာလေသော့့ထတည်း။

ခေါင်...ခေယာ။

ခေါင်...ခေါင်။

အခန်း (၁၅)

တောထိုးကြီး၊ သေနေတဲ့ ခိုရိုက်

ရောက်တစ်နေ့ ယူရိုသီးသီးသည် ရွာသို့ ရောက်
တော်၏ ဗျာဠာတစ်ကောင် တိုင်လျက်ရှိကြပြန်၏။

ယခုအခါ ဤ ဂျာတိုသီး၏ ခိုရိုက်မှာ ထီးရွက်ကိုဖြင့်
ထောင်ထားလျက်ရှိပြီး တောင်ထွက်မတတ် ရှိပြန်ပြန်၏။

ဘယ်ဘဝကြောင့်ဆိုသော် ဤဘဝက နှစ်ရက်ခန့် ခင်မိသည်
အုန်းကြီးကျောင်း ထပ်ကျောင်းမှ ကပ္ပိယဗြီး၏ အထူထူ
ပြိုင်ဆိုင်စားသုံးဆွမ်းစား၊ အကျင့်များကို စားသောက်ကြရ
၍ ငြိမ်ပေသည်။

စားသောက်ပြီးသည့်နောက် လူရင်းအစာ ဗျာဠာတစ်ကောင်
ထပ်ဆင့်ဆိုင်ကြောင်း၏ အချာသင်္ချာစားနေကြပြန်ပေ
သည်။

၁၇၀ သူရိန်တွေ

ယင်းအခိုက် လှည့်စွဲအကားနည်းယဉ် ကိုလှည့်ကားကား...
'တကယ်တော့ကြည့်ရင် ခေတ်ဟောင်းနဲ့ ဂေါ်ဒီယယ်
ဗျာ'

ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။
'ဘာကိုပြောတာလဲ ကိုလှည့်ကား၊ အဲဒါမှာယ်လေးများလဲ
ပြောပြမှပေါ့ဗျာ'

ဟု ဘဲမြဲကိုယ် ဘားက မေးလိုက်၏။
'ဟဲ့ဒင်၊ လှည့်စွဲလူလတ် နှုတ်ချက်လတ်သတ် သွက်သွက်
လက်လတ်တွေ ဖြစ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ထမင်းကျန်
ပာင်းကျန် ကပ်စားရတဲ့ကိစ္စကို ပြောတာပါဗျာ'

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ကိုဘညာဏ်က ခေါင်းညိတ်ပြီးလျှင်
တေးတေးဆဆဖြင့်....

'ကိုလှည့်ကားပြောတာ ဆိုပ်မှန်စာပဲ၊ ခင်ဗျားထို့ကျွန်တော်
တို့ဟာ အရွယ်ကောင်းတွေဖြစ်ပြီး သန်သန်မာမာတွေ ဖြစ်
ရှုသားနဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ တဆလနဆသာ ချော့ဆီခေါင်း
ထမင်းဝတ်ရတဲ့ကိစ္စက နည်းလမ်းမကျပေဘူးဗျာ'

ဟု ဆိုလိုက်၏။
ကိုယ် ဘားကလည်း ခေါင်းညိတ်၍....

'အစစ်ပဲဗျာ၊ ထမင်းစားချင်ရင် ကောင်းတဲ့လုပ်ငန်း
ဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းတဲ့လုပ်ငန်းဖြစ်ဖြစ် သုပ်ကြရင် ကောင်း
လိမ့်မယ်ထင်တယ်'

ဟု ထောက်ခံ အကြံပြုလိုက်၏။
ထိုအခါ ကိုဘညာဏ်က....

အိုင်တိုနိုးထိုက်နှင့် သွေးမုက်ရည်သံယောဇဉ် ၁၇၁

'ကျွန်တော်အဖေကတည်းက အဲဒီအစီအစဉ်ကို တင်ပြမလို့
ဗျာ ခင်ဗျားတို့သဘောမတူမှာ စိုးတာနဲ့မတင်ပြတာ'
ဟု ပြောလိုက်၏။

'ဘာအကြံများပါလိမ့်'
'ပြောသားပြေပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အခြေတကျ ခန့်နိုင်
ရေးဆိုရင်ပြီသာပဲ ဥစ္စာ'

ဟု ကိုလှည့်ကားကလည်း လိုလိုချင်ချင် ပြောလိုက်၏။
ထိုကြောင့်ပင် ကိုဘညာဏ်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

'ကျွန်တော် စိတ်ကူးက ဒီလိုဗျား ခင်ဗျားတို့ တွေးကြည့်ကြ
လေ၊ အခုခေတ်ကနယ်ခွဲ မျက်နှာဖြူအစိုးရ တုပ်ချုပ်နေတဲ့
အခက်ဗျာလား'

ဟု ဆို၏။

'ဟုတ်တယ် ကိုဘညာဏ်ပြောတာအမှန်ပဲ၊ နေရာတကာမှာ
မျက်နှာဖြူအစိုးရတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ အလိုတော်ရှိတော့ မဲကရာ
ဆွဲပိုင်လွှဲလွှဲလီးနေတာ'

ဟု ကိုလှည့်ကားက ပြောလိုက်၏။
ဘဲမြဲကိုယ် ဘားကလည်း....

'မီးပွားချေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှမျက်နှာဖြူအစိုးရ
ကပဲ ချယ်လှယ်နေတာအမှန်ပဲလဲကိုဘညာဏ်'

ဟု ထောက်ခံလိုက်၏။
ကိုဘညာဏ်က ကျေနပ် သွားသကဲ့သို့ ခေါင်းညိတ် လိုက်
ပြီးလျှင်....

၁၇၂ သူရိန်စော

'ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရိုးရိုးဘားလား လုပ်တိုက်စား
သောက်ရပ်ကယ်နည်းနဲ့မှ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး မြစ်မှာမဟုတ်
ဘူးလို့ယုံကြည်တယ်'

ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

'ဟင်...ဒါဆိုရင် လူဆိုးလုပ်ချမယ်ပေါ့၊ ဘုတ်လား၊ ကိုသ
ဉာဏ်'

ဟုကိုလူကွားက အံ့ဩအန်ဖြင့် မေးလိုက်သကဲ့သို့ ကိုလံ
ကားကလည်း....

'ဟို...ကျွန်တော်တို့ လူဆိုးလူချိန်လုပ်ကြမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်
လားကိုဉာဏ်'

ဟု ဒေရာသောပါး မေးလိုက်သည်။

'အဲဒီလို ပြောရင်လဲရပါ့တယ်၊ ကျွန်တော် မပြောတာကို
ခဏခဏချာချာ နားထောင်ကြပါ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ မြန်မာ
လူမျိုးတွေဖြစ်တယ်နော်'

မြန်မာစစ်စစ်ပေါ့ဗျား၊ စစ်သမားလုံးဝမဟုတ်ဘူး၊

ဟု ကိုလူကွားက လက်မောင်း ကြက်ဆားကို မြှောက်ပြန်
ပြောလိုက်သည်။

လို့အခါကိုဘာကံကကြီးနော်....

'ကျွန်တော်လဲမြင်မာ လူမျိုးတစ်ယောက်ပေါ့၊ ကိုလံဆားကို
ကိုလူကွား၊ ဒီအချိန်မှာ မျိုးချစ်မြန်မာတိုင်းရင်းသား အချို့
ဟာနယ်ရွှေ့မျက်နှာပြု အစိုးရကိုတော်လှန်လိုက်ခိုက်ဖို့ တာဝန်
နည်းသူတို့အနက် လူသူချီးမြှင့်လက်နက်တွေကို ဖြတ်ဆယ်ဝယ်
စုဆောင်းနေကြတယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်လဲ ကြားဖူးထားပါ့တယ်'

ဟု ကိုလံ ဆားကပြော၏။

'ဟုတ်...ဒီ...ဒီကိစ္စဟာ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်
တော်တို့သုံးယောက်က အဲဒီအဖွဲ့မှူး မျိုးချစ်ရဲခက် အဖြစ်
ဝင်ရောက်ကြချမှားလား၊ ပြောပါဦးကိုဘုရားထံ'

ဟု စိတ်ဆားထက်ဆန်ခွာပြင် လိုသူကွားကလည်းမေးမြန်း
လိုက်ပြန်သည်။

လို့သော် ကိုဘုရားက ခေါင်းခါးသမီးလိုက် ပြီးလျှင်....

'ဒီလိုလဲမဟုတ်ဆေးဘူးဗျား၊ အဲဒီအဖွဲ့ကြီးတာက အဲဒီအဖွဲ့တွေ
မှာတက်ဖန်လုပ်တာက ဒီဘုရားခံလက်နက်တွေဝယ်ယူဖို့လိုအပ်တဲ့
အဓိကအဖွဲ့ဟာ ဝေ့ဆိုပါဒ်အဲဒါ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြီးမှ....

'ကျွန်တော်တို့ဘာဝန်က သုံးဦးစုပါးပြီး မြန်ကုန်နယ်နဲ့
မေ့ရှားမယ်...ယခုရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဦးလဲ သူ
လိုဘူးနဲ့ဒီနဲ့ဒီနဲ့ဒီအောင်ပဲ'

ဟု ရှစ်ပြန်။

'ဟုတ်တယ်'

'ဝါ...မုန့်တယ်'

ကိုလံဆားနှင့် ကိုလူကွားတို့က ကိုဘုရား၏ စကား
ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

ယင်းသို့ရှိစဉ် ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ မျက်လုံးများမှာ လောဘ
ရှိန်များ လောင်မြိုက်မှုကြောင့် ခင်းလှဲထောက်ပြောင်နေသည့်
ဟုကိုဘဂ္ဂာ၏ မှတ်ယူလိုက်မိသည်။

ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးဟာ ကံတူအကျိုးပေး ဆို
တာလို သို့ဦး သုံးဖလှယ် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လာရောက်
ဆုံးရွှေ့ပြီး ခင်မင်ကြတာဟာ အင်းမတန် ဆန်းကြယ် အယ်လို့
လူ့ဘဝရာဖြစ်နေတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ တတ်မြောက်တဲ့ပညာရှင်ကလေး သုံးဦးစလုံး ထူး
ချွန်ထက်မြက်တဲ့ အတိုက်အခိုက်သမားတွေ ဖြစ်နေတယ်။

ခါလဲမှန်တယ်ဗျို့။

အတိအကျမှန်ပဲတယ်။

ထိုနောက် ကိုဘဂ္ဂာ၏ကပင်...

ဒီမှာတင် ကျွန်တော်တို့ဟာ စွန့်စားမှုအစီအစဉ် မှုတည်ပြီး
ကိုယ့်အတွက်လဲ အကျိုးရှိအောင် နောက်ပြီး ကိုယ့်လူမျိုးမျိုး
ချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကိုလဲ လိုခိုထိရောက်စွာ လုပ်
ကိုင်နိုင်ရေးကို မရှေးရှုပြီး တစ်ခုခုလုပ်ကြမယ်မိမယ်။

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဘာကိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာသာ အမြန်ဆုံးပြောစမ်းပါ ကို
ဘဂ္ဂာ၏။

ဟု ဘဲမြီးကိုလဲ ဘားက မေးလိုက်သည်။

ထိုနည်းတူစွာ ကိုလူထွားကလည်း စိတ်မရှည်တန်ဖြင့်...

ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာသာ ပြောလိုက်မယ်ပေါ့တော့ ကိုဘ
ဂ္ဂာ၏။

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါကျမှ ကိုဘဂ္ဂာ၏က ခံတွင်းချဉ်ဟန်ဖြင့် သေးပေ၊
လိမ့်ကိုခက်ကံဟူ၍ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ရှိလိစွာရင်း...

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ
တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီးရင် ကျွန်တော် အစီအစဉ်ပြော
ပါမယ်။

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဤထုင် ဘဲမြီးကိုလဲ ဘားက...

အို... ခါဗျား ပြောစရာလိုသွေးကောင်းပျာ၊ ခင်ဗျားဟာ
ကျွန်တော်တို့ထက်ညာထံရည်ကောင်းပြီး ရန်ကုန်မြို့အကြောင်း
ကိုလဲ နှံ့နှံ့စပ်စပ် သိတဲ့လူဖြစ်လေတော့ ခင်ဗျားပဲ ခေါင်း
ဆောင်လုပ်ပေါ့။ ပဲဟုတ်ကူးလား ကိုလူထွား။

ဟု ကိုလူထွား၏ ငြိမ်သောထားကိုပါ တီးခေါက်လိုက်
သည်။

သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာကိုဘဂ္ဂာ၏၊ ခင်ဗျားသာ
ခေါင်းဆောင်လုပ်ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ထိုလဲ ဘားက ခင်ဗျား
ပျောက်မှာ သစ္စာရှိရှိ ရပ်ထည့်ပြီး ခင်ဗျားခိုင်းတာ လုပ်ပါ
လိမ့်။

ဟုဆို၏။

ကိုဘဂ္ဂာ၏က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးလျှင်...

ကျွန်တော်... မိတ်ကူး... မြန်မာ...
ကိုးရှင်ပြီး မျက်နှာပြု... အင်းရတကချီ...
ကိုးပေးကံထွင်းခိုးယူ...
ဟု... ကိုလဲ...
အို... ဝမ်း... ရမယ်... ဟု...
တင်... ချီ... ဟု...
နစ်... သား... ဟု... မေး... အေး... ကို...
က...

မှန်ကယ်... လူ... လူ...
ကျွန်တော်... လျှင်... အထူး...
ရတနာ... ဟု...
ဟု...
အို...
ဟု...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...

ကိုး...
ဟု...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...

ဟု...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...

ဟု...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...

ဟု...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...

အို... ဒါ... ကျွန်တော်...
ဟာ... ကျွန်တော်...
ကြ... ကျွန်တော်...
ကို... ကျွန်တော်...

ဟု...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...

ဟု...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...

ဟု...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...

ဟု...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...

ဟု...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...
ဟင်...
ကို...
အား...

၁၇၀ သူရိန်ဆွေ

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ထို့ပင် ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပြီး လူ
တစ်လုံးသုတစ်လုံးဖြစ်လာမှာပဲ။

ဟု ပြောပြီးလျှင်...

တကယ်လို့ကျွန်တော်တို့နဲ့ နေရေးထိုင်ရေးကိုပင် အာဆင်စေ
သွားရင်ပိုလာတဲ့ ငွေကြေးရကန်တွေကို မျိုးချစ်ရဲခက်စွာ
ရဲ့ ရန်ပုံငွေအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွယ်ပြီး အေးအပ်ပြု
မယ်။

ဟု ပြောပြန်လေသည်။

ခါကိုကျွန်တော်တို့ လက်ခံပါ့မယ်။ အစီအစဉ်သွားမြန်ပြန်
လုပ်ပါတော့။

ဟု ဆိုသံတည်းကပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖန်ကိုလူထွားကလည်း...

ကျွန်တော်တို့ဟာ လူဆိုးလို့ ဆိုချခဲမယ့် လူမျိုးခြားသူ
ကိုသာ ခုကွဲပေးပြီး မျိုးချစ်ရဲခက် အဖွဲ့ကို ရန်ပုံငွေ အေးအပ်
ဆိုတာအင်မတန်ကို မွန်မြတ်ပြီးလား ဖြစ်နေတာမို့ ဟုတ်
စရာပါပဲ။ အသက်စသရင်စသပါစေ ကိုဥဉာဏ်ရာ အစီအစဉ်
သာမြန်မြန်ဆွဲပါတော့။

ဟု တုန်ယင်သောအသံနှင့် ပြောလိုက် လေသည်။

အိမ်ထိုင်နန်းထိုက်နှင့် သွေးမုက်ရည်သံလောစဉ် ၁၇၉

ထိုနေ့မစမီရန်ကုန်မြို့တွင် 'တောသားကြီး' ဟူသည့်ရတနာ
ပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ဦး၏ ပေါ်ပေါက်လာပြီးလျှင် ထိုဂိုဏ်းသည်
အထူးသဖြင့် မွန်နာဖြူအရာရှိများ၏ အိမ်သို့ ဖောက်ထွင်း
ကြွခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၁၆)

လှုပ်ရှားသူများနှင့်အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်

ထိုနှစ်ကလေးပါးခန့်ကြာခဲ့သောနေ့ တစ်နေ့တွင် သူ့ရိယာ
ယာကင်းစာကြီး၌ စောကံပါ ယာကင်းတပ်ရင်းပါရှိသောခွဲခေ
ယာဉ်

ဆာဂျက်ဂလင်း၏အစီအမံမှ ရဟနာပစ္စည်းများ

ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း

တစ်ဖက်ပါကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကန်တော်ကြီးစောင်းနေ
ရှိခဲ့သည့် နေ့ရက်အထိ ဘုရင်ခံအဖွဲ့၏အတွင်းဝန်ဖြစ်သူမျက်
နှာဖြူအစိုးရပိုင်းမှ ဆာဂျက်ဂလင်း၏အစီအမံတွင် သိမ်းဆည်း
ထားသည့် ရဟနာပစ္စည်းများမှာ ဖောက်လှမ်းခိုးယူသူများ

ကြောင့် ထူးဆန်းစွာ ချောက်ဆီးသွားသည်ဟု သိရှိကြ
ကြောင်း။

ထိုရတနာပစ္စည်းများမှာ ခြားနီးယှဉ်မကြီးအသိပညာတက်
အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးပို့ရန် ကျွေးထားပြီး များစွာ
စုဆောင်းပေးပို့ထားသည့်ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု သိရှိကြောင်း။

ရတနာပစ္စည်းများမှာ အမေဆက်အဖေ၏ တို့ဆောင်
အမြင့်ကို ဖောက်ထွင်း၍ ခိုးယူသွားကြခြင်း ဖြစ်ပြီးလျှင်
အစောင့်စံနှုန်း၏ဝိပဿနာဖြင့် မှုးစု လူသုံးဦးဖြင့်ကြောင့်
နှင့် ၎င်းတို့သည် ခမောင်ချိပ်သို့လွှဲပြောင်းစွာ တိုးပစ်သွားခြင်း
ကြောင့် ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရပြန်လေသည်။

ထိုကိစ္စအတွက် ပုလိပ်အင်္ဂါမှ ရေငွေ နှုတ်ပိတ်၍ နေကြ
ကြောင်း။

ကျွန်ုပ်တို့သတင်းထောက်၏ ထင်မြင်ချက်မှာ ယခုအခါ
တွင်းခိုးယူသူများသည် ယခင်အပတ်က မျက်နှာဖြူ အရာရှိ
များအိမ်မှ ရတနာများအားလုံး ဖောက်ထွင်း ခိုးယူခဲ့သူ
ဂိုဏ်းသားများဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြောင်း။

ရတနာပစ္စည်းများ ပြောင်းဆင်းခြင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍
ဘုရင်ခံချုပ်ကွယ်တိုင် ပုလိပ်အင်္ဂါတိုင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပြေ
ကြားပစ်ပြစ်ကြောင်း သိရှိရပေ၏။

ပြည်သူလူထုမှာ ထိုခန့်အဖိုးအထက်ပါသတင်းဖော်ခမ်းပွက်
လောရိုက်အောင်ပင် ပြောဆိုနေကြသည်။

ထိုသူများမှာ လူစွမ်းကောင်းများ ဖြစ်သည်ဟု အချို့က
ပြောကြား ထက်သို့ အချို့ လူများကလည်း ထိုသူများထက်

မျက်နှာဖြူ အရာရှိများ၏ပစ္စည်းများကိုသာ ခိုးယူနေကြသူ
များဖြစ်လေရာ များစွာအဖွဲ့ တင်ပို့နှင့် တစ်နည်းနည်း ၊ တံ
သက်စပ်ဆီမိလိမ့်မည်ဟုယူဆရာ ကြွင်း ပြောကြား ကြလေ
သည်။ ပည့်သို့ပင် ပြန်လေရာ မေးခွန်းက ငင်နေညှ တိုင် ထေရင်း
တိတယ်ကြီး၏ ထီးသန့်အနံ့ ဖင်ခန်းတွင် အနောက်တိုင်း
ဖော်စုံကံ ဖထိကျစွာ ဝင်ဆင်ထားလှ သုံးယောက်သည်
အကောင်းဆုံး စားစားအစားများကိုမျှ ကြားကာစားသောက်
နေကြလေ၏။

ထိုသို့စားသောက် ခြုရ၍ အထူးပင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်
ကာ အစားအသောက် များကိုသာမိ၍ စားသောက်နေကြ
လေ၏။

အထန်ညှိနက်ပင် ထိုသူသုံးယောက်သည် မြင်းရထား
စင်စီးကုန်ခေါက်က နှင်းဆီကုန်းအက်သို့ပို့ခိုင်းလေသည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြင့် ယုံသုံးယောက်သည် မျက်နှာဖြူလူမျိုး
များ၏ နေထိုင်များတွင်းသို့ ထွင်းဖောက်၍ ရတနာပစ္စည်း
များကို ခိုးယူနေဝင် ဝင်ကြ နားခေါင်းဆောင်းသော ဖောက်
သားခြိုးဂိုဏ်း၊ သို့မဟုတ် သို့ငြိမ့်ဖိုဖိုသားများ ပစ်ပြစ်လေ
တော့သတည်း။

ယခုအခါ ကံတခြား၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ရတနာပစ္စည်း
အဖော် အဖွဲ့ဝင်များ နှင်းဆီကုန်းတက်သို့ဖိကြီးတစ်လုံး
နှင့် ကိုး ခိုင်တက်ထပ် ဝင်ကြီး ထင်လုံးကို ဝယ်ထားနိုင်ခဲ့၏။
သုံးဦးထဲ သုံးစွဲရန် စွဲကြေးများလည်း ပြည့်စုံလုံလောက်
ရှိနေလေ၏။

ထို့ပြင် နတ်မောက်နယ်မှ မျိုးချွတ် ဆေးပုဒ်များ သို့မဟုတ်
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကိုညိုချိုင်းနှင့်ဆက်သွယ်ကာ မြန်မာပြည်
အဖြစ် ရတနာပစ္စည်းများကို နှိမ်နှင်းဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်
ကြောင်းဖြစ်သည်။

အသက်စွန့်၍ လှူဒါန်းရသည့် နန်းပေါင်းများကို ဘုရား
၏စီစဉ်မှုအကောင်းပိုများနှင့် အသက်ကျဆုံးသူ ဘုရားတော်များ
ကြောင့် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်းမှာ လူ့ပိုင်း အကျိုးအမြတ်
မဲ့သည်ချက်ကားဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သည်။

အဘတကွ လူ့အသက်ပစ္စည်းများကို ဘုရားတော်၏
အရည်အချင်းနှင့် သွက်သက်မှုများ ပိုမိုအားပေးရန် ကိုယ်
တမ်းနှင့် ကိုယ့်ဘဝများမှာ ကိုယ်တော်တော် ဝမ်းသာကြည်
ကိုးစားကာ ဆရာတော်ကြီးဘဝသည်။

ပုလိပ်များ ခေါင်းဆောင်ပစ္စည်းများမှာ ဘုရားတော်၏
လက်တစ်ထိုးခြင်းနှင့် ခေါင်းဆောင်ပစ္စည်းများ
ချိုးကျပျက်စီးခြင်းကြောင့် ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိကြောင်းဖြစ်သည်။
ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ

များက ကြောင့် ရတနာပစ္စည်းများကို နှိမ်နှင်းဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်း
ထမ်းများသည် ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ
များစေကာ အသုံး လိုက်စားခြင်းကို ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ
အောက်လောကမှ စုစုပေါင်းသားများမှာ မြေသွေး ခြေထောက်
ပုန်းနေရသည့်ဘက်များလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ

ထို့အပြင် ကိုယ်တော်တော်နှင့် မိန်းမဆွန့်စဉ်းမျိုးကမူ မောင်
ထွန်းမူ တစ်ခါပြီးလျှင်နှင့်နယ်သက်သို့ခရိုင်တစ်ခါက ပုလိပ်

များ အနည်းငယ်အေးသွားလျှင်အခါမှတစ်ခါခေါက်ပြန်လျက်
ဖောက်လှမ်းမတတ်စေရန် စီစဉ်ရေးဆွဲကာ လှုပ်တစ်ပြက်လှုပ်ကြ
သည်ချည်းပင်။

ဘိကြောင့်လည်း လိုလိပ်မျှ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောသား
ကြီး ဂိုဏ်းသားများကို ပုလိပ်များသာမက မြေအောက်လော
ကမှ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ

အထူးသဖြင့် ရတနာပစ္စည်းများကို နိုင်ငံအနှံ့ပြားသို့
တင်ပို့၍ ခိုးထုတ်နေသည့် ရတနာခိုးဂိုဏ်းကြီး ဖြစ်သည့်
ကျွန်းတစ်ရာ ခားပြိုက်ကြီး တစ်ဂိုဏ်းကမူ တောသားကြီး
ဂိုဏ်းကို အခဲပကျဖြစ်ကာ အထူးစိစစ်ဆေးထောက်လှမ်းလျက်ရှိ
သည်။

အကယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် တောသားကြီးဂိုဏ်း၏ သွက်
လက်မှုကြောင့် ပုလိပ်များ၏ မျက်စိထောင့်ထောက် ကြည့်မှု
အရ ကျွန်းတစ်ရာခားပြိုက်သားများမှာ မည်သို့မျှ ပုလိပ်များ
မရှိခြင်းမရှိဘဲ ဖြစ်သက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းသားများအားလုံးထံမှ
အောက်လောကမှ စုစုပေါင်းသားများမှာ မြေသွေး ခြေထောက်

အခန်း (၁၇)

မေ့လျော့ခြင်းမရှိသော အခြေအနေဆိုး

တစ်နေ့သက်...
ကိုးရိပ်နှင့် ခြောင်းတစ်ခုထဲသို့ မောင်ရိပ်ခိုကာ လှုပ်ရှား
သည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တိုးဝင်နေကြရာ လူ
ပုဂ္ဂိုလ်ယောက်နှင့်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့နိုင်၏။

ထိုအချိန်၌ ငိုးဖွဲကလေးများကလည်း ပပ်တန်ထန် တိုက်
သိပ်နေရာ လူ့ပြင်သော နေရာဒေသလည်း ဖြစ်သောကြောင့်
လူနှင့်စုတ် ဝိတ်ဆီတံထွက်ရှိ၏။

သရက်ပင်၊ ပီနွယ်ကြီးတို့မှာ လေအထိုက်၌ တဝေ ခေါ် မြည်ကာ ယင်းထိုးလှုပ်သမ်းသွားကြပေရာ ပင်စည်နှင့် အခက် အလက်များ ရိပ်ခတ်မိသံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာတတ် သည်။

ယင်းအခိုက် လူရိပ်များသည် ကြီးစများကိုလွဲကာ နံရံကို တွယ်တက်နေကြ၏။

ထို့နောက် ပွင့်နေသော ပြောင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ် ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။

အလို....

ဟင်....ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ?

ကြီးမားသော စားပွဲကြီးနံ့သေးတွင် အရက်နှင့်အမြည်း များကို စားသောက်နေသူ နှစ်ဦးက အံ့ဩဟန်ဖြင့်မေးထိုက်ပြီး နောက် တိုင်ရာမှထရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ဝင်လာသူများထဲမှ ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးက သျှောင်တစောင်းနှင့်လူကြီးက လက်ထဲမှသေးထိုက်ကို ဆယ်ပြီးလျှင်....

ကိုယ့်လူ...ထိုင်ရာက လုံးဝသမီးစဉ်းစားခဲ့ရဦးမိ နို့ပိုဖြင့် ကျုပ်နေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ဝတ္ထုက ခင်းကျိန်ခဲပေးတာ ရှိပိုက်ထဲမှာ နေရာပြောင်းပြီး ခင်နောက်သွားလို့ခိုဖယ်

ဟု ခြုံမီးခြောက်လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် စားသောက်နေသူ နှစ်ဦးကလည်း လက်စွာ ထိုင်မြဲထိုင်နေကြလေသည်။

တို့အခါ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူသျှောင်တစောင်းနှင့် လူကြီးက...

ပင်းထို့နာမည်တွေကို ပြောပြဖမ်း?

ဟု မေးလေ၏။

ဤဘုင်ဘဲမြီးနှင့်လူက....

ကျုပ်နာမည် ဘဲမြီးခေါ် လဲဘား၊ သူက ကိုလူထွား၊ ခင်ဗျားတို့ကဘာမို့လို့လဲ၊ ပုလိပ်ဘက်ကလားဟု၊ တကတည်း စစ်ဆေးနေလိုက်တာ

ဟု မကျေမနပ်ပြောလိုက်၏။

ဟား....ဟား....ဟား၊ အာဂသတ္တိခဲတွေပါလား၊ အင်း....

ပင်းထို့လာ ထကပယ်လူတော်တွေဆိုတာ ငါအသိအမှတ် ပြုပါ တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ မျက်နှာဖြူအရာရှိတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သို့သိုသိပ်သိပ် ခိုးယူနိုင်တာမေးလေ

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အလို ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ပြောတာတွေ ကျုပ်တို့ နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ဟာ ပေးပွဲစားတွေပဲ

ဟု ကိုလူထွားဆိုသူက ခေါ်နှင့်မောနှင့် ပြောလိုက်ရှာလေ သည်။

သို့သော် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ သျှောင်တစောင်းနှင့် လူကြီးကပြီးရယ်ကစ....

စားစားစားက ပုလိပ်ဘက် ကအမှုထမ်းတွေကိုစား ပြော ငါတို့ကိုတော့ လာမပြောနဲ့၊ ဟေ့ကောင်စွမ်းမာ

မင်းတို့ဟာ တောသားကြီး ဂုဏ်နာခိုး ဝိုက်သားခံရ ဖြစ်
ကြောင်း ငါတို့သိထားပြီပြီ

ဟု ဆို၏။

'ဟင်...'

'ဟာ...'

'ဘာလဲ အံ့ဩနေပြီသားခါထက် ဒီကျားပြောဦးမယ်၊
မင်းတို့မှာနောက်ထပ် လူသစ်ယောက်ရှိခွီးမယ်၊ ဆူ...သစ်
မှာလဲ၊ မှန်နှုန်းပြောစမ်း'

'မသိဘူးဘူး'

'မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်'

လဲ သားနှင့် ကိုယ့်သား ဆိုသူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဘု
ကျကျဖြင့် ပတ်မတ်ပတ် ပြောလိုက်သည်။

'အေးလေ...မင်းတို့ ငြိမ်းချမ်းစွာလိုခြင်းပေါ့၊ နိမ္မာဟေ
အောင်နှစ်ယောက် မင်းတို့ဟာ အပြစ်ကင်းကမ်းမှာရှိတဲ့ကြေး
စားအောင်လေးတွေဆီက သွေးရင် အဖိုးတန် ဂုဏ်နာပစ္စည်း
တွေ လက်ဆောင်ပေး ကြတာကို ငါတို့ စုံစမ်းမှုအရ သိရ
တယ်'

ဟု ခေါင်းဆောင်လျှောက်ပြောလိုက်သည်။

ပြီးမှဆက်လက်၍...

'အဲဒီစုံစမ်းမှု အပေါ်မှာ အာရုံစိုက်ပြီး မင်းတို့ဟာ တော
သားကြီးဂိုဏ်းဝင် နှစ်ဦးဆိုတာ မာတိအကျ စုံစမ်းသိရှိရတဲ့
အပြင် ကျန်တဲ့တစ်ယောက်မှာလဲ ငါတို့က သွေးရင်ထားပြီးပြီ၊
ဒါကြောင့်နိမ္မာမှာ မင်းတို့ကို အပြစ်ရှင်းပြီး ဂုဏ်နာပစ္စည်း
တွေကိုရယူလို့ပဲလေ'

ဟု ခပ်မာမာပြောလိုက်လေသည်။

'ခင်ဗျားအိုးက ဘယ်သူတွေသိဘူး'

လဲ သားက ခပ်သည်သည်မေးလိုက်သည်။

ကိုယ့်ကွေးဆိုသူကလည်း...

'ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျွန်တော်တို့ သားရန်ငြိုး ရှိလို့လဲဟင်'

ဟု မခက်မနပ်ပဲမေးလိုက်လေသည်။

သို့သော် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လှည့် လျှောက်တစောင်းနှင့်
လျှောက်ပြော ဦးခေါင်းကိုညှက်ညှက်ခဲ ဖမ်းရင်း...

'မင်းတို့ မေးတိုင်း ငါမပြောနိုင်ဘူး၊ အချိန်ရှိတုန်း အလှူငွေ
လုပ်မှုဖြင့်မယ်၊ တော်ကြာ မင်းတို့ရဲ့ ကျန်းတဲမိတ်ဆွေ
ဝောက်ခေတ်လက်ရပ်ခေတ်သွားမယ်'

၁၉၂ သူရိန်တွေ

ဟု ဆိုလျက် ပိုင်းထားသော လူခြောက်ယောက်အား
မျက်ရိပ်ပြလိုက်ကော့သည်။

- 'ဟိတ်....'
- 'ဝိုး....'
- 'ဖြောင်း....'
- 'ခေါက်....'
- 'ယိ....'
- 'ခုပ်....'
- 'အင့်....'
- 'ဟိုင်း....'
- 'ဝှစ်....'
- 'အ....'

ထိုလံ့အားနှင့် ကိုလူထွား ဆိုသူတို့က ယင်းအနိတ်များပုံ
ထိုင်ရာမှ မဆတ် ခြေထောက်များကို ချစ်တရက်လှဲ၍ပတ်ကာ
လိုက်သည်။

ထိုကြောင့်ပင် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူ သျှောင်တစ်စောင်၊
နှင့်လူကြီး၏ဘက်မှ သေနတ်ကိုပိုင်ကိုင်ထားကာ သေနတ်လွှဲ
ကျသွားတော့သည်။

ထိုသည်ကို အခွင့်ကောင်း ယူလျက် ကိုလူထွားက ပြိုင်
ဝင်ရောက်လာသော လူခြောက်ယောက်မှ နှစ်ယောက်
လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လေသော့သည်။

ယင်းအတွက် ဝင်လာသူနှစ်ယောက်မှာ ကိုလူထွားလက်
ချက်ဖြင့် လဲသွားခဲ့၍ ကျန်လူနှစ်ယောက်က ဘယ်ညာခွဲဖြာ
၍ ကိုလူထွားအား ဓားမြှောင်ကိုယ်စီဖြင့် ဝင်၍ ထိုးတော့
သည်။

သို့သော် ကိုလူထွားက ကုလားဆိုင်ကိုခုန်ကန်၍လေထဲ
သွိုထိုးဝင်ကာ မရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

- 'ခုန်....'
- 'ဟိုင်း....'
- 'ဝိုး....'

ထို့ကြောင့် ဓားမြှောင်များမှာ လေကိုသာ ထိုးမိကာ
ကိုလူထွား၏ခြားအနီးမှ ပွင့်ကပ် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုလံ့အားကလည်း ရုတ်တရက် သေနတ်လွှဲသွားသော
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် သျှောင်တင်စောင်းနှင့်လူကြီး ဝိုက်ကျ
သွား၍ အဖတ်ပြော ဝင်၍ဆိုက်ခိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်က ဓားမြှောင်ကိုယ်စီနှင့် ဆီးထိုး
လိုက်ရာ ကိုလူထွားမှာလည်း ဓားမြှောင်များထိမိရန် လက်
နှစ်လုံးခန့်အလို၌ ဟိခနဲ ရပ်တန့်လျက်လေထဲသို့ ခုန်ထွက်ကာ
မရှောင်တိမ်းလိုက်ရတော့သည်။

- 'ဟိတ်....'
- 'ဝိုး....'

ထိုအခါ နှစ်ဦးသားမှာ လေထဲ၌ပင် ရှိနေကြပေတော့
၏။ သို့ရှိစဉ်အခိုက် သျှောင်တင်စောင်းနှင့် ခေါင်းဆောင်

ဖြစ်ထူထပ်မှ ဓားပျံ ခြောက်ချောင်း အချိန်ပြင်းစွာ ပြေးထွက်
သွားပေတော့သနား။

- 'ဝီ...ဂွမ်...'
- 'ဝီ...ဂွမ်...'
- 'ဂွမ်...ဂွမ်...'
- 'အား...'
- 'အ...'

ဓားပျံ ခြောက်ချောင်းအနက် သုံးချောင်းသည် ဓေထဲမှ
ကိုလူထွားထံမြေးသွားကာ ရင်ဝဉ်လည်းကောင်း၊ ဝမ်းပိုက်ဥ
လည်းကောင်း စိုက်ဝင်သွားသကဲ့သို့...

ကျန်ဓားပျံသုံးချောင်းကလည်း ဓေထဲမှ ကိုလူထွား၏
ဘယ်ဘက်နံကြား၊ ခါးဆစ်တည့်တည့်နှင့်လည်မျို ဘိုဥှူးဝင်
ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာ ကျသွားတော့၏။

- 'ဟုတ်'
- 'ဟုတ်'
- 'ဟား...ဟား...ဟား...'

သျှောင်တစ်စောင်းနှင့်လူကြီးကခါးထောက်ရယ်မေခလိုက်
စဉ် တပည့်ဖြစ်သူတစ်ယောက်က လွတ်ကျသွားသည့်ခေ့နတ်
ကိုကောက်ယူ၍ ရှိသောပြန်ပေးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား...ခင်ဗျား'

ကိုလူထွားမှာ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။
သို့သော် ရက်တရက်မသေသေးသော ကိုလူထွားဆိုသူက
မျက်လုံးပြူးကြီးများနှင့် သျှောင်ကစောင်းလူကြီးကို အပြုံး

ကြီးစွာဖြင့်ကြည့်ကာ လက်ညှိုးကို ဆန်ဘန်း လိုက်ချိန်တွင်
အရုပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲဖြစ်ကာ သေဆုံးသွားရှာလေ
တော့၏။

ကဲဗဟ...ဒီကောင်တွေမှာ ရတနာပစ္စည်းတွေ အတော်
များများရှိလိမ့်မယ်။ နေရာအနှံ့ ရှာကြစမ်း။

ဟု သျှောင်တစောင်းနှင့် လူကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်၏။
သို့သော် တပည့်များမှာတစ်အိမ်လုံးနေရာအနှံ့ရှာကြလေ
လည်း ငွေစအနည်းငယ်မှလွဲ၍ ရတနာနှင့်တူသည့်အရာ ဟူ၍
တွေ့ရှိခြင်းမရှိဘဲ ဖြစ်ရလေ၏။

ထိုအခါကျမှပင် သျှောင်တစောင်းနှင့်လူကြီးမှာ မကျေ
မနပ်ဖြင့် ရင်း၏တပည့်များကို ခေါ်ဆောင်လျက် အိမ်ကြီးမှ
ထွက်ကာ မောင်ရိပ်သို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ယင်းသည် ည၏သန်းခေါင်ယံအချိန်နတ်မောက်မှမျိုးချစ်
တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ကိုညိုခိုင်းထံရပ်ငွေအဖြစ်သွား
ရောက်ပေးပို့သော ကိုဘဲဉာဏ်တစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာခဲ့
၏။

ထိုအခါ ဓားပျံများစိုက်ဝင်လျက် မရှုမလှ သေဆုံးနေရှာ
သော မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်၏ အလောင်းများကို မအျှော်လင့်
ဘဲတွေ့လိုက်ရသည့်ကိုဘဲဉာဏ်မှာ မည်သို့မျှ ဖြေဆည်မရနိုင်ဘဲ
မျက်ရည်များတအတူတွေ့ကျဆင်းကာ မချီတင်ကံဖြင့် ငိုပွဲဆင်
ပွဲမိရှာလေတော့ သတည်း။

အခန်း (၁၀)

စိုးရွှေထိတ်လန့်နေရှာသူ၏ အဖြစ်ဆိုး

ကိုညောင်ကံမှာ မိတ်ဆွေနှစ်ဦး၏ အလောင်းများကိုသိရှိ၍
ခြင်း မပြုနိုင်ရှာဘဲ လူတိုင်းချင်းပင် ကျွမ်းဆိုခန်း တစ်ခုထို
ပြောင်းရွှေ့ ထိပ်စက်ရလေ၏။

အဘယ်၍ အလောင်းများကို သိရှိပင်ပါလျှင် ပုလိပ်များ
နှင့် များ၍ ဆိုလိုရမည်ကို ဆီလွှာကြောင့် လွန်စွာချစ်ခင်၍
ထံဆောင်ညွှန်ကြားပေးသော ဒီတဲဂဆွေနှစ်ဦး၏ အသေခင်းဖမ်း
ထံ လွန်လျှော့သားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဟောကံ... အယ်သူကများ လတ်သွားကပါလိုပီ၊ ပုလိပ်
ဘက်ကတော့ ကယ်နှည်းခဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး။

ပုံစံတူတေပဲ၊ အင်း...ဒါဟာ ငါ့ဘိန်း ဂိုဏ်းပြိုင်ဆွယ်ကပြန်
မှားပဲ၊ ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေဖြစ်တဲ့ ကိုလဲ ဘားနဲ့ ကိုလူထူးတို့ဟာ
အသိုက်အခိုက် အသတ်အပတ် ကျင်လည်ပြီးသားသူတွေပေါ့၊
ဘာကြောင့်များ ဒီလိုအလွယ်တကူခံလိုက်ပေါ့လို့မို့'

'သူတို့တက်မှာလဲ အထိအခိုက်တော့ မရှိရမယ်၊ ဒီနောက်ပြီး
သူတို့က လူတော်တော် များတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်ပေါ့၊ ဒါ
ဟုတ်ပေါ့'

ဟုလည်း ကိုဘညာဏ်တစ်ယောက် မကြာခဏ ဆွေးနွေး
သည်။

မိမိတစ်ယောက်တည်း မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး အဖွဲ့ခေါင်း
ဆောင်ကိုညီမျှင်းထံသို့ ရန်ပုံငွေသွားရောက်ပေးစဉ် အချိန်ကို
အခွင့်ကောင်းယူ၍ သုတ်သင်သတ်ဖြတ်သည့် ပါးနပ်ကောက်
ကုန်လှသည့် ရန်သူကိုလည်း အထပ်မသွေးသင့်ကြောင်း နား
လည်မိတော့၏။

အင်း...ငါတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှလုပ်လို့ မဖြစ်
တော့ဘူး၊ တောသားကြီးဂိုဏ်းဟာ ပျက်စီးဆုံးမပြီး ပီ
တော့ တို့သိုးယောက် လျှို့ဝှက်ခမ်းဆည်းထားတဲ့ တောနား
တွေကို ထုခွဲရောင်းချရင်တောင် ရှင်ကုန်မြို့မှာ သူ့အဖွဲ့ တစ်
ယောက်နီးပါး နေနိုင်စားနိုင်ပါတယ်လေ'

'ပြီးတော့ အဲဒီငွေတွေ တိုးပွားလာကောင် အရောင်း၊
အဝယ်လုပ်ရမယ်၊ ငါ့လဲ ပုလိပ်ဘက်က မရိုင်းမိအောင် ငွေချိ
သားသား နေထိုင်ပြီးကိုယ်ယောင် ဖျောက်တော့မယ်'

ဟု စိတ်ကို ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့၏။

ဆိုပြန် ကိုဘညာဏ်သည် တစ်နေ့တစ်နေ့ ဓာတ်ရှင်ကြည့်
ရမ်း အချိန်များကို ကုန်လွန်စေထက်ပို၍ ဟိုဘယ်ပေါင်းစု
ကို ဝင်ထွက်ထောက်ပံ့ပေးရင်းလည်း အချိန်များကိုကုန်လွန်
စေလေသည်။

ထိုခက်များအထိ သူနိယာသတင်းစာ၌ ကိုးရိုင်းအိမ်ကြီးမှ
အမည်မသိရသောအလောင်းနွတ်လောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ပုလိပ်
အဖွဲ့မှ အပုတပြင်း လိုက်လံဖမ်းလွှတ်ရုံကြောင်းနှင့်တကွ
ပစ်ခတ်များစွာရ တိုင်းဆုံးသုန်နှိုးမှု တောသားကြီးဂိုဏ်း
ဝင်များ ပြန်ကြောင်းလည်း ရေးသားဖော်ပြ ထားသည်ကို
ဖော်ရှာရလေ၏။

'ကိုလဲ ဘားနဲ့ကိုလူထူးကို သတ်သွားကြသူတွေဟာ ဘေး
သားကြီး ဂိုဏ်း ငါ့ငါ့ပြင်ကြောင်း ပုလိပ်ဘက်ကိုသတင်း
ပေးလိုက်ကြတာ ပြင်ပေါ့၊ ဒါ့အပြင် သူတို့ဟာ ငါ့ဘယ်သူ
ဘယ်ငါ့ပြင်ပယ်ဆုံးထက်စော သိထားပြီးသားဖြစ်နေလိမ့်
မယ်၊ ဒါ့အပြင်လည်း ဆို...ဒီအစဉ်းဆိုရင် ငါ့အတွက်
လိုခြံခြံဆိုတာ မရှိတော့ပါလား?'

ကြော့ခင် ပုလိပ်ဘက်ကသတင်းပြေး ငါ့ကိုဖမ်းမယ်၊
ဒါ့အပြင်မိတ်ဆွေ ကိုလူထူးနဲ့တိုက် ဘားကို သတ်လိုက်သူတွေ
ဟာ ငါ့အဖွဲ့ဝင်ပြင် ကိုချောင်းပြောင်းစောင့်ဆိုင်းပြီး
သတ်ကြမှာလေ့တော့'

ဟုအားကစား ကိုဘညာဏ်မှာ ချောက်ချားနေရမယ့်ဘာ
သည်။

ထို့ကြောင့်သည်း မိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေသည်ကို
ဘညာဏ်မှာ အရက်ကိုသာအဖော်လုပ်ရင်း မိမိဘဝအကြောင်း
ကို မေ့ပျောက်ရန်ကြိုးစားနေလေ၏။

ထိုမှတစ်နေ့တွင် မင်းတိုမင်ရှည်ဟိုဘက်၌ အဘန်ဝယ်ဗူး
သည်အထိ အရက်များသောက်စားပြီးနောက် တိုက် ဝယ်ဗူးက
လာခဲ့ကာ မြင်းရထားအလွယ်တကူရသောကြောင့် ခပ်
လွမ်းလွမ်းအလီ လမ်းပျောက်လာခဲ့လေသည်။

ကိုဘညာဏ်မှာ မူးနေသည့်အားလျော်စွာ ခပီးခပိုင်းနှင့်
လျှောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဝူး...ဝူး
ကျွ...ကျယ်...ကျွ...

ထိုစဉ်မှာပင် မေ့မိလိုက်၍ ရုတ်တရက်မီးဖွင့်၍ တရကြမ်း
မောင်းနှင့်လာသောကားတစ်စီးက သူ့ကိုပုတ်ကပယ်ကာ ခင်
ထိုက်လေ၏။

အိုး...
ဟိုက်...

သို့သော် ကိုဘညာဏ်က သက်ကိုအဘတ်ခိုင်းဆိုးကြီးစား
လားကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်သောကြောင့် သူ၏ကိုယ်မှာ
ကား၏ဘော်မီနှင့်မဆိုင်လောက်သာ ပုတ်ဘိုက်ခွားမလေ
သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ကိုလှည့်ပတ်ချော့ဝဲတိမ်းရသည့် အား
အထူးနှင့် မူးယစ်နေသောအချိန်များကြောင့် အဘတ်က
လမ်းမပေါ်သို့ ကိုဘညာဏ်တစ်ယောက် ပြင်းထန်ခွာလဲကျပြီး
သတိမရှိစေ မြောသွားတော့သည်။

ကျွ...ကျွ...
ဝူး...ဝူး
ဟား...ဟား...ဟား

ကို သတိမလစ်မီအချိန်တွင် ကားတစ်စီးအရှိန်ပြင်းစွာ
မောင်းထွက်သွားသဖြင့်အတူ ကျယ်လောင်ခွာရယ်မောသွား
သိကြီးကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်ဟု ကိုဘညာဏ်ထပ်လိုက်မိ
သည်။

ခုပ်...ခုပ်
ကျွ...အိ...အိ...

ထိုအပြင် မြင်းခွာသိကြားရပြီးလျှင် မြင်းလည်းတစ်စီးက
သူနှင့်မနီးမဝေးတွင် ထိုးရန်လိုက်သည်ဟုလည်း ကိုဘညာဏ်
ထင်လိုက်မိ၏။

ထို့နောက် ကိုဘညာဏ်၏အတွေးအာရုံတွင် အမှောင်
လောကကြီးက လွှမ်းခြုံသွားလေတော့သည်။

အခန်း(၁၉)

အိပ်မက်ပမာ ထင်ရှားစရာ

‘ဟား...ဟား...ဟား’
‘ဟီး...ဟီး...ဟီး’

ကိုလူထွားနှင့်ကိုလဲဘားတို့သည် အဖြူရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ လက်များကို တယ်ညှာ ဆန့်တန်းကာ ကိုတဥာဏ်ရှိရာသို့ လာနေ၏။

ထိုသို့လာနေရင်းမှလည်း ပါးစပ်များကိုဖြုတ်ကာ အားပေးတရအော်ဟစ်ရယ်မောလေ၏။

ကိုတဥာဏ်မှာထိုသို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ အကြောက်ကြောက်လှစေတော့သည်။

၁၀၀ သူရိန်ဆွေ

ယင်းသို့ရှိစဉ်မှာပင် 'ခေါင်းစွပ်နက်နှင့် ဧရာမလူကြီးတစ်ယောက်ရုတ်တရက်ပေါ်လာကာ ကိုဘညာဏ်အား လက်ညှိုးထိုးပြပြန်လေ၏။

ကိုဘညာဏ်မှာ ရိုးတွင်းချစ်ဆီများ စိမ့်အေးသည် အဘိကြောက်လန့် လာတော့သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းမျှင်းဆုတ်နေရတော့သည်။

'အိုး...အိုး...
'ဟိုး...ဟိုး...ဟိုး'
'မလာနဲ့...မလာနဲ့'

သူကရှေ့တိုးလာနေသော ကိုလံဘားနှင့် ကိုလူထွားအား အော်၍ ဘားဆီး လိုက်သည်။ သို့သော် လည်ချောင်းမှာ ခြောက်သွေ့၍ အက်ကွဲကေတ် ဖြစ်နေသောကြောင့် အသံမထွက်နိုင်ရှာပေ။

ဧရာမချွေးများမှာတစ်ကိုယ်လုံး ရှုနစ်လျက် ရှိနေ၏။
'ဟိတ်...'

ထိုအချိန်မှာပင် ခေါင်းစွပ်နက်နှင့် ဧရာမလူကြီးကတစ်ဖန် တစ်ရာကို အဆိန်ဒူးဟန်ဖြင့် ကိုဘညာဏ်ကိုဘတ်မလက်ညှိုးညွှန်ပြန်လေရာ ကိုလံဘားနှင့် ကိုလူထွားတို့လည်း သူ့ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးလာပြန်သည်။

'ဟိ...ဟိ...ဟိ...
'ဟား...ဟား...ဟား'

သူကလည်းကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် နောက်ဘက်သို့ လှည့်မိန့်စွာ ဆုတ်ခွာသွား၏။

ဤသို့ဖြင့် ရင်းတိုက်ရှေ့တိုးသည်။ ကိုဘညာဏ်က နောက်ဆုတ်၏။ အဆုံးတွင်ကား သူ၏ခြေထောက်များမှာမြေပြင်နှင့် လွတ်လျက်အလွန်တရာနက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ တိုးကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါစိမ့်အေး လှိုက်မောသော အနေအထားကြောင့် ကိုဘညာဏ်မှာ အားကုန် အော်ဟစ်လိုက်မိတော့သည်။
'အား....'

'အို...အို...နှင့် သတိရလာပြီလား၊ ဒီ...ဒီမှာ ရေလေးနည်းနည်းသောက်လိုက်ပါလားဟင်'

ကိုဘညာဏ်မှာ ကြောက်လန့်သော စိတ်ကြောင့် မျက်လုံးများကိုမဖွင့်ရဲဘဲရှိစဉ် နူးညံ့ညင်သာသော အသံလေးတစ်သံကို ကိုကြားလိုက်သော်လည်း ဟုတ်လိုက်မိ၏။

ထိုခဏမှာပင် နဖူးပေါ်သို့ နှေးထွေးသော အဝတ်စုံဖြင့် ပွတ်တိုက်ခြင်းခံလိုက်ရသည်ကြောင့် မျက်စိများကိုပြည်းပြည်းချင်းအားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

'ဟင်....'

ကိုဘညာဏ်တစ်ယောက် အထူးအံ့ဩသွားရသည်။ အကြောင်းမှာကား သူမြင်တွေ့လိုက် ရသည်မှာ လွန်စွာ ချောမောလှပလွန်းသော အပြုံးပိုင်ရှင် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

'ကျွန်...ကျွန်တော်'

'အို...စကားမပြောနဲ့ဦးလေ၊ ရှင့်မှာ အဖျားနည်းနည်း ကျန်နေသေးတယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောသွားတယ်၊ ဟော...'

ဆေးလေးသောက်လိုက်ပါ။ ပြီးရင်ကြက်သားစုပ်ပြုတ်ကလေး
သောက်လိုက်ရင်အားရှိသွားမှာပါ။

ဟု မိန်းမပျိုက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပြောပြသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် ကိုညာဉ်မှာ အိပ်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ
ထ၍မိန်းမပျိုပေးလာသော ဆေးကို ရေနှင့်မျှော်၍ သောက်
ချလိုက်ပြီးလျှင် မိန်းမပျိုအားဝေးမောကြည့်နေမိ၏။

‘ဒေင်္ဂါထူဇာရေ...ကြက်သား စုပ်ပြုတ် ထည့်ခဲ့တော့လေ’
ဟု မိန်းမပျိုက နောက်ဖေးဆောင်သို့ လှမ်းစောော် ပြော
လိုက်သည်။

နောက်ဘက်မှ ပြန်လည်ထူးသံကြားရပြီးနောက် ခေတ္တမျှ
အကြာတွင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးသည် အခွင့် တခယောင်းတောင်း
ထနေလော့ ကြက်သားစုပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို အပျိုးသမီး လက်
သို့ဖေးအပ်ပြီးလျှင် အခန်းတူဦးမှ ပြန်သည်ဘွတ်ခွာ သွားလေ
တော့သည်။

လှပသော မိန်းမပျိုက လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို လက်
ဖဝါးပေါ်တွင်ခံ၍ စုပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို လက်သုတ်ပဝါပေါ်
၌အေးဆေးစွာ တင်ပြီးနောက် ဇွန်းဖြင့်ခပ်လိုက်၏။

‘အို...ကျွန်တော်... ကျွန်တော်ဘာသာ သောက်ပါရစေ
ဗျာ’

ကိုတညာဉ်မှာ ရှက်လွန်းသဖြင့် ထူပူသွားကာ အထက်ပါ
အတိုင်း ဗလုံးဗထွေးနှင့် ပြောလိုက်ရှာသည်။
သို့သော် မိန်းမပျိုက လှပစွာပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်...

‘နေပါစေရှင်၊ ရှင်က အားရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ တော်
ကြာပူနေတဲ့စုပ်ပြုတ်ရည်တွေ ဖိတ်ကျပြီးအပူလောင်နေပါဦး
မယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ထိုက်ပါရစေ’

ဟု ဆိုကာ စုပ်ပြုတ်ခပ်ထားသော ဇွန်းအား ချစ်စဖူးဖ်
နှုတ်ခမ်းပါးလေးမှ လေများဖြင့် တရှူးရှူးမှုတ်ကာ သူ့
အား တယုတယ ‘ထိုက်လေ၏။’

အခန်း (၂၀)

ကိုသည့်ကိစ္စမှာ ငွေပြုတ်အရသာကို မည်သို့မည်ပီဟုပင်မခံ
မားနိုင်ကြောင်း ငှက်နှင့် မျက်စိခိုက်၍သာ သောက်နေရ
သည်။

သို့တော် ရင်ထဲ၌မှ တသိခိုသိမ့်ဖြင့်ပြုမိနေ၏။

အသားကြောင့်ခေါ်သော် ဝင်း၏တဝတ်ထက်တာဟူင်လှပ
လွန်းသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် မည်သို့မျှနီးကပ်စွာမနေဖူး
သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်ပျိုများ ထောထောဆယ် သူ၏ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်
လေ၍အားသူ၏မျက်လုံးများသည် မိမိအား တွယ်တာမှု သိ
ယောဇဉ်ထားပုံဖြင့် စိုစွတ်တောက်ပြောင်လှက် ရှိကြောင်း
သူက သတိထားမိ၍ပြန်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ချိုအေးခွဲလှသော အသံကလေးနှင့် အမျိုးသမီးက စကားပြောလာသေး၏။

'ကျွန်မမှာမည် မလှပေပါရှင်' 'ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နာမည်ကိုဘာဟုတ်ပါ' ဟု သူကလည်း ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

'ကိုဘညစ်တဲ့လား၊ ဥာဏ်ကောင်းတဲ့အခါပွားဖက်ကိုအောင် ပြီး ဝိနာမည်ကိုမှည့်လိုက်တာ ထင်ပါလို့၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်လေးပါပဲ'

ဟု မလှပေခေါ် အမျိုးသမီးက အပြုံးကလေးနှင့်ဖြေဆိုရင်း ကြက်သားစုပ်ပြုတ်ဘစ်စုန်းဟို သူ့အား ခပ်တိုက်လိုက်သည်။

ထိုနောက် မလှပေကပါ....

'ကျွန်မဟာ ဂျူဗလီဟောမှာ ပြနေတဲ့ ဇာတ်ပို့ အပြန်လမ်းပေါ်မှာလဲနေတဲ့ရှင်ကို အဲ...ကိုဘညစ်ကို ဈေးဆိုင်ရတာနဲ့ မြင်းလှည်းဆရာကို ရပ်ခိုင်းပြီး မြင်းလှည်းဆရာအဖွဲ့အညီနဲ့ပဲ ရှင်ကို ကျွန်မနေတဲ့အိမ် ခေါ်ခွဲတာပါရှင်'

ဟု ပြောပြသည်။

'အိုး...ဒီလိုကို၊ ကျေးဇူး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗ... မလှပေ'

ကိုဘညစ်က ထိုသို့ပြောရင်းမှ မလှပေကိစ္စစိုက်ကြည့်ရှုရင်း ယမန်ခန့်က ၎င်းမူးနေစဉ် ကားတစ်စီးပွတ်ကပ်နေ

ကန်း သွားလာမှုကြောင့် ရှောင်သိမ်းရာမှ လဲကျသွားပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာခါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူက မလှပေကိုခေခေ ကြည့်ကာ... 'တစ်ခွေမှာ ကျွန်တော်ကို ကယ်တဲ့ ကျေးဇူးအတွက် ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာ တွဲပြန်မှာပါ မလှပေ ဟု ကျေးဇူးစကား ဆိုလိုက်မိသည်။

ထိုအခါ မလှပေက ပြုံး၍...

'ခေ...ခေ...ကျွန်မဟာ မိဘနှစ်ပါး ဆုံးသွားချိန်မှာ ဖခင်မဲ့စဉ်ကတည်းကတော်တော် ရှာလိုက်ပါတယ် ကိုဘညစ်က၊ ကယ်ပြီးတည်းသော သမီးမြင်တဲ့အတွက် ကျွန်မတစ်ယောက် ဒီကမ်းထက် သုံးစွဲလို့မကုန်နိုင်အောင်ပါပဲ၊ ခါကြောင့် ကျွန်မ ခေတနာသက်သက် ကူညီမှုကို ထူးပြန်ဖို့ ကျေးဇူးစကား ပြောပါလို့လားရှင်'

ဟု ပြောလေသည်။

အိုး...ကျွန်တော်က ခေတနာစကား သက်သက် ပြောလာပါဗျာ၊ မလှပေခွဲရက်သိကွက်ကို ထိပါးလို့တဲ့ သဘောဟုတ်ပါလား၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ပစ္စည်းပစ္စယနဲ့မဟုတ်ဘဲ တစ်ခွေမှာ စေတနာနဲ့ကူညီနိုင်တဲ့ အကူအညီမျိုးကိုပြောတာပါ'

ဟု ကိုဘညစ်က အလျင်အမြန် ရှင်းပြလိုက်သည်။ ထိုအကွက် မလှပေ၏ ကြည့်စင်စင်ပညာညှိ မျက်စိကလေးများသည် အမျိုးအမည် ကော်ပြခြင်းငှာ မလှပေနိုင်

သည့် အနေအထားဖြင့် ရောင်စဉ်များရှုန်းလဲ တောက်ပြောင် သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။

မလှဝေ၏ အသံကလေးများမှာလည်း ယခင်ကထက် ပိုပို သာယာသည်ဟု ထင်မှတ်လာရကာ....

‘အို...ဒါ...ဒါ...ကိုးသညာဏ် တကယ်ပြောတာနော်၊ တစ် နေ့မှာ စေတနာနဲ့အကူအညီကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်မှုပြုမယ်ဆိုတာ ခေ’

ဟု အားတက်သရော မေးလိုက်သည်။

‘စိတ်ချပါ မလှဝေ’

ကိုးသညာဏ်က မည်သည့်အနေအထားဟု မသိရသော် လည်း လှပစရာမဲ့သည့် မလှဝေ၏ မျက်နှာကလေးကိုကြည့် ကာ ကတိပေးလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ မလှဝေက ကိုးသညာဏ်အား....

‘ကိုးသညာဏ်က ‘ဘာအလုပ်အကိုင် လုပ်သလဲဟင်၊ သိခွင့်ရှိ ရါ’ သိပါရစေရှင်’

ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က အရောင်းအဝယ်သမား တစ်ယောက်ပါ။ စပါးပွဲစားဆိုပါတော့လေ၊ ဧရာဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ တွေမှာ စပါးဝယ်ပြီး အထက်အညာလို ရေသတော့မှာ ပြန်ပြီး သင့်တင့်တဲ့ အမြတ်အစွန်းနဲ့ ရောင်းချသူပါ’

ဟု ဆို၏။

‘သားမယားကော ရှိပါသလား’

ဟု မေးပြန်ရာ ကိုးသညာဏ်က ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့်....

‘အဟဲ့...ဟဲ့၊ ဒီနေ့ထိ ကျွန်တော်လိုတစ်ကောင်ကြောက် ခြေ ဘလုံးအိမ်အိမ်လူမျိုးကို စဉ်းစားမသိအမျိုးသမီး မပေးနိုင် သေးပါဘူးဗျာ’

ဟု ဆိုကာ ၎င်းလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း သွယ်ဝိုက်၍ပြောလိုက် လေ၏။

‘ကျွန်မဟာ ယခင်ချက်အခေကြီးခေါ်သူဇာကို အခေပုံ ကဖြစ် အားထားနေရတာပါ ကိုးသညာဏ်၊ ကိုးသညာဏ်ဟာ နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆိုရင် နေ့သိပ် ကောင်းတော့မှာပါ။ ဝဲဒီနေ့နက် ပြန်သွားတော့ ကျွန်မတို့အိမ်ကို မိသားစုလို ပဘောထားပြီး မကြာခဏ ဝင်ထွက်ပါရှင်’

ဟု မလှဝေက မျက်နှာကလေးထောင့်ကပ်၍ ပြောရှာလေ ပသည်။

‘စိတ်ချ...စိတ်ချ၊ နောက် ဧဟာဒီအိမ်ရှေ့ ချောင်းပေါက် ပွားရင်တော့ ကျွန်တော်ကို အပြစ်မတင်နဲ့ မလှဝေ’

မလှဝေ၏ ဖိတ်ခေါ်ကမ်းလှမ်းမှုကို ပိုးကျိုင်းတုတ်ဖြစ် ပွားရှာသည်။

သူ့က အသက်ပါးအဘိဝံး ဒေရာသေပါး ပြောလိုက်လေ ပ မလှဝေဝံ့မှာ ပါချိုင့်ကလေးများ ခွက်သွားသည်အထိ ပဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ဘာ့၏။

အခန်း (၂၁)

တိုးတိုးတိတ်တိတ် မဖိတ်သောမင်္ဂလာဆောင်

ကိုတညာဏ်သည် လှပ၍သဘောကောင်းကာ အကြင်နာများ ထံ မွန်းနေသည့် မလှဝေ၏မအူကုန်းနေအိမ်မှာ သုံးရက်တိတိ ကြာသောအခါမှပင် ပြန်လည် ထွက်ခွာလာနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာရသော်လည်း သူ၏အသည်းနှလုံးမှာ ထိုအိမ်လေး၌ပင် ကျန်ခဲ့ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ခံစားဖြစ်နေတော့သည်။

ကိုသညာဏ်က သူတည်းခိုရာခွိုပြန်လာပြီးလျှင် အားအား
ရှိသည်နှင့် ပလ္လင်တကြောင်းကို ဆွေးနွေးမိ၏။

ရှက်ရည်ချော့ချို ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံသည့် မလ္လင်၏ မင်း
တထိ စကားပေးများသည် သူ့ကိုလိုလားစွာ ပြောဆိုနေ
သော် စကားများသဖြင့်ကြောင်း သဘောပေါက်မိလာ
သည်။

ထိုခကြောင်ပင် အားလပ်သည်နှင့် အကြောင်းရှာကာ
မလ္လင်ထံ မကူကုန်းအိမ်ကြီးသို့ သွားရောက်သည်ဟုဆိုကာ
များသည်။

မလ္လင်ကလည်း ထိုအခါများတွင် ဟင်းကောင်းကျွေး
ကောင်းများကို ဖွယ်ဖွယ်ရှာဖွေမိချက်ပြုတ်စကား ပြောဆွေး
သကဲ့သို့ သူ့ကြိုက်နှစ်သက်သည့် သက်ဖာသိသိနှင့် နီးကရား
များကို တဘူးတက ကြိုတင်စီစဉ်ထားတတ်ပေ၏။

သူ့အလာသည့်အခါတွင် မလ္လင်က သည်ပင်ညောင်ချေ
အိုးပြန်တတ် ချော်နေသေး၍ခကြောင်ပင် ထောင်းဖျက်ခေါ်သူ
ဇာကြီး၏ စကားဆရာလည်း သိရှိရပေ၏။

ကမ်းရေတွင် စိတ်တုံ့လှုံ့ထိချ မှတ်သားဟန်တူသော ကိုသ
ညာဏ်က မလ္လင်ကအား....

မလ္လင်... ဘိစိရွှေမာ ချောင်း ကပ်တံ့ပေါက်ဒုဗြီ
ဟု ဆို၏။

‘အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ကိုသညာဏ်ရဲ့’

‘ချောင်းပေါက်နေသော သလ္လင်တံ့ပေါက်မှာပေါ့’

‘အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ကိုသညာဏ်ရဲ့’

‘လှေလှော်တာ သစ်ယောက်တည်း မကောင်းဘူး’

‘အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ကိုသညာဏ်ရဲ့’

‘ဦးကတစ်ဖယောက် ဝဲကတစ်ဖယောက် ကက်ညီလက်ညီ
မလ္လင်မှ ကောင်းမယ်’

‘အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ကိုသညာဏ်ရဲ့’

‘အဲဒီတော့ လှေပေါ်ကို မလ္လင်တက်ရတော့မှာပေါ့’

ဟုဆိုကာ ချိုမလ္လင်မျက်နှာထားနှင့် မျှီနေသော မလ္လင်၏
ကိုယ်လုံးလေးကို တွေ့ခနဲပေ့ကာ ကိုသညာဏ်က ပါးပြင်
နှစ်ဖက်ကို အနှမ်းမီးများဖြင့်ဖြိုင်ရွာချနေတုန်း။

ထိုနေ့မှစ၍ မကူကုန်းနေထိုင်သည့် ကိုသညာဏ်၏နားမိုရာ
နေထိုင် ဖြစ်သွားတော့၏။

ဆိုမျှမက လေဝေသည်လည်း ကိုသညာဏ်၏လွန်စွာချစ်ခင်
နှစ်သက်သည့် ငနိုးပေးပေးပြင်သွားတော့၏။

မလှဝေမှာလည်း ကိုဘညာဏ်အား လွန်စွာချစ်ခင်ကိုးစားလေ၏။

အဘယ်မျှချစ်ရှာသနည်းဆိုသော် မည်သည့်အလုပ်အကိုင်ကိုမျှ မလုပ်စေဘဲ မလှဝေကသာ သူ၏ပစ္စည်းများကိုထူခဲ့၍ သုံးစွဲစေသည်အထိ ဖြစ်၏။

နှစ်ဦးသားမှာ စိတ်တူသဘောတူ ချစ်သူများဖြစ်သည့် အတွက် လွန်စွာပင်ယုယကြင်နာကြ၏။

ထိုအခါများတွင် ကိုဘညာဏ်မှာ တောသားကြီးရတနာ ခိုးဂိုဏ်း ဟူသည်တိုလည်းကောင်း၊ ကိုလူထွားဆိုသူကိုလည်းကောင်း၊ ကိုလဲဘားဆိုသူကိုလည်းကောင်း၊ မျိုးချစ်အုပ်ခေါင်းဆောင် ကိုညိုရှိုင်းဆိုသူကိုလည်းကောင်း လုံးဝသတ်မေ့လျော့နေပေတော့၏။

ထိုမှ ငါးလခန့်ကြာသောအခါ ချစ်ဇနီးမလှဝေက တစ်ဖက်တစ်ရာ တီးတိုးပြောလေ၏။

အို...တကယ်လားမိန်းမရာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ဘညာဏ်တို့တော့ ကော်ပြီဟေ့။

ဟု ဟစ်အော်လျက် ထခုန်မိသည်အထိ ဖြစ်ရလေ၏။ ပြီးမှ...

ဟေ့... မိန်းမ၊ မွေးရင်သားလေးမွေးကွာ၊ မသေချောပြီ၊ ဖအေလိုထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းရှိတဲ့ သားလေးမျှ မွေးနေ့။

ဟုဆိုကာ မလှဝေအား ချစ်စနိုးပေ့ပက်၍ နမ်းရှို့ပေးလေ၏။

အို...လွတ်ဦးရှင်၊ တကထဲ အသက်ရှု ကျပ်လှပာတယ်။

ဟု ချစ်ဇနီးမလှဝေက မျက်နှက်ကလေးထောင့်ကပ်၍ ကဲရန်ကောဟူသည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်လေ၏။

အခန်း (၅၅)

ထိုအခါမှစတင်၍ ကိုဥဉာဏ်မှာ ချစ်ဇနီးမလှဝေကို
 အနားမှမခွာဘဲ ယုယစွာပြုစုရှာ၏။
 ထိုမိစ္ဆာက အသေးအမွှားကိစ္စကလေးများကိုပင် ထမင်း
 ချက်ဝေ၊ သူ့အဖေနှင့် မိမိတို့နှစ်ဦးသားသား လုပ်ကိုင်ခံဆောင်ရွက်
 တတ်လေသည်။
 ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကာလ ကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ
 ချစ်ဇနီးမလှဝေ၏ကိုယ်ဝန်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်းရင့်ရွေ့
 လာခဲ့၏။

တပို့ တွဲလ၏လဆန်းရက်တွင်ချစ်လှစွာသော ဝေဘုတ်ဘတ်
ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဟလေးငယ်တစ်ဦးကို မာသဝေခမ္ဘာပွားသော
သည်။

ခါမှ ငါ့မိန်းမ...ခါမှ ငါ့သားကြီးကွဲ
ကိုဘညာဏ်မှာ ကလေးကိုပွေ့ချီတားရင်းမှ အားနေသော
လက်ဖြင့် မလှဝေကိုဖက်ထားကာ ကြိုပါး၍ ပြုံးနေသော
သည်။

ကလေးငယ်မှာလည်း ချစ်စဖွယ်ဖြူဖွေးနေသည်သာမက
ကျန်းမာစွာဖြိုးလျက်ရှိရာ ကိုဘညာဏ်မှာ မိမိထီးလက်ဆွဲ
ပြည့်စုံနေသည်အတွက် အသူးပင် အားရကျေနပ်နေရှာသော
သည်။

ကိုဘညာဏ်ရယ်...သားလေးနို့ဝေအောင် စို့ပါအေးဦးနုနီ၊
အစဉ်အမြဲရှိသားဘော့ သူ့ခမ္ဘာ နို့တယ်ဝဂျာမတ်

ဟု မလှဝေကောင်ပြောယူရမည်အထိ ပြစ်ရ၏။

အို...ဘွဲ့ဘွဲ့...မိန်းမရာ၊ ငါ့သားလေးကို မျက်စိတော့ ဆက်
က အပျောက်မခံနိုင်အောင်ချီသားထွာပါ။ ဟုတ်ပါရဲ့ သူ့
ခမ္ဘာ နို့ဆာရွာရော့မယ်၊ ရော့...ခရဲ့...

ထိုအခါကျမှပင် ထားငယ်ကို ရော့ရော့ရှုရှု ငေးလိုက်
သဖြင့် ကလေးငယ်မှာ နို့စို့ရခြင်းသို့ရောက်လေ၏။

ကိုဘညာဏ်မှာ ဇနီးကိုယူခံစွာချစ်သကဲ့သို့ သားလေးကို
လည်း လွန်စွာချစ်လေရာ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ၏အသွယ်မှာ
ဇနီးသည်နှင့်သားလေးရှိရာ ပုခက်ဆီသို့ ကူးချည်သန်းရွှည်
ပြုလုပ်ခြင်းသည်သာ များလေ၏။

ဇနီးဖြစ်သူမလှဝေမှာလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာအားဖြင့် အသိုက်
ကလေးလျက် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်ရာ ကိုဘညာဏ်မှာ အိမ်၌သာနေ
နိုင်၍ အချိန်ကုန်လေ၏။

ထိုကြောင့်လည်း သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ စိုဝင်ပြေပြစ်စွာ
ပြီးလျှင် သမင်ကထက် ငြိမ့်ချာမောသော ဥပဇ်ရုပ်လည်း
ပေါ်လွင်လာလေသော့သည်။

ကိုဘညာဏ်မှာ ထင်ခါတစ်ရံ၌ လူဖြစ်ကျိုးနပ်လှသည်
၎င်း၏အဖြစ်ကိုအတွေးမိကာ ပီတိချားကြာလျက် ရှိပေတော့
သည်။

သို့သော် သိုးကျိုးဟူသည် မကြာမီ ရောက်ရှိလာတော့မည်
ကိုးကား ကိုဘညာဏ်တစ်ယောက် မိုးစဉ်းမျှခေတွေးမိခဲ့ပါရော့
သကား။

ကုန်နေသော ကိုဘညာဏ်သည် ဖျင်းပျင်းငိုသည်နှင့်ပလာစာ
တစ်ရံ၌ ပြခနေသော ခေတ်ရင်ကားတစ်ကားကို သွားကြ
လေသည်။

ထိုဇာတ်ကား၌ စောနိုးမင်းသားကျော်ဟိုးမှာ မီးကုန်ယပ်၊ ကုန် စွန့်စားသဖြင့် ကိုဘညာဏ်မှာ ၎င်း၏အာနှင့် အပ်စပ်လှသော ထိုဇာတ်ရှင်ကားအားသဘောအကျိုးကြီးကျယ်ကျေးဇူးစွာ ကြည့်နေမိသော့၏။

ဇာတ်ကားပြီးသောအခါ ချိုင်းနားအောင်းခေါ် တရုတ်တန်းဈေးသို့ဝင်ကာ မလှစေကြိုက်လှသော ဝတ်စုံချောင်းကြော်များနှင့် သားကလေးကြိုက်တတ်သည့်ဘီကွတ်မုန့်များကို သို့ ဝယ်ယူကာ မြင်းရထားတစ်စီးကိုငှားရမ်း၍ နေထိုင်မိချီမအံ့ကုန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အိမ်အတွင်းသို့လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ ယခင်ကသားအဖနှစ်ယောက်၏ ဆူညံညံ့အသံများကို ကြားနေကျဖြစ်သော်လည်း၊ ယခုအခါ၌ကားတိတ်ဆိတ်မှုသည်အိမ်ကြီးအတွင်းတူမင်းမှလျက်ရှိသည်ဟု ကိုဘညာဏ် ထင်လိုက်မိသည်။

အကယ်ပင်လည်း လူသံလူသံမကြားရအောင်ပင် အိမ်ကြီးအတွင်း၌ ချောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်လွန်းလှတိ၏။

မလှစေ...မလှစေ၊ သားခလေး...သားလေးခေ၊ ခေါ်ဇာ....

ကိုဘညာဏ်၏ခေါ်သံသည်သာ အိမ်ကြီးအတွင်း၌ဟိန်းဟိန်းလေသည်။

သို့သော် ပြန်လည်ထူးသံကား လုံးဝ ထွက်ပေါ်မလာချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုဘညာဏ်မှာ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ၊ သွားကာ နေအိမ်အနွံ ခေအိမ်သာမကျန်အောင်ရှာပူထုတ်သည်။

သို့ပါသော် တစ်အိမ်လုံး၌လူရိပ်လူယောင်ဟူ၍လုံးဝမတွေ့ရအောင် ဖြစ်နေပြန်လေရာ ဇောချွေးများပင် ပြန်လာမိသည်အထိ ဖြစ်ရတော့သည်။

အခန်း (၂၃)

ထာဝရပေါင်းများစွာရှာဖွေသော်လည်း အချည်းနှီးပင်ဖြစ်
 လရာ အဆုံးမရှိ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူရင်းခေါင်းရိုက်စိုက်
 ကာ အစွမ်းနိုး ပျံ့ထိုင်ခဲ့တိုင်ဆောင်ကြောင့် ထိုင်ချရင်း မျက်လုံး
 ရက် ကို မှီတိသားလုံးကိမိသေး၏။
 ထို့ နေ့ဝမ်း နှုတ်မူလည်း...
 မလှစေခဲ သားစေးတို့... မင်းတို့တည်းမှာလဲကွယ်၊ ဝါရဲ
 ဂုံးသားတွေ ကြေပြုန်းကုန်သောမယ်၊ မင်းတို့ ဝုက္ခန္ဓာရင်ဆိုင်
 ရပြီလို့ ဝါထင်တယ်။

၂၂၀ သူရိန်ဆွေ

ဟု ကြေကွဲစွာ ရေရွတ်မိရှာတော့သည်။
ထိုသို့ ရေရွတ်နေရင်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေရာ
မျက်ရည်များကို အိတ်အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်၍ သူ
လိုက်ရလေသည်။

ထိုအခါ စားပွဲပေါ်၌ သောက်ရေအိုးကလေးဖြင့် ဖိထား
သည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရလေတော့
သည်။

ဟင်... စာရွက်တစ်ရွက်ပါလား၊ မှန်း...
ကိုဘညာဏ် တအံ့တဩဖြစ်ကာ ဖိထားသော စာရွက်ကို
ယူ၍ ဖြန့်လိုက်လေသည်။
ဟာ... ဂါ... ဂါ ငါ့မိန်းမ မလှဝေရဲ့ လက်ရေးပါသား။

ဖတ်ကြည့်ဦးမှ
ဟုဆိုကာ စာကို အလျင်အမြန်ဖတ်ရှုလေတော့၏။
ထိုသို့ဖတ်ကြည့်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသ
သားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကိုဘညာဏ်...
ကလေးကို သူတို့ခေါ်ထားတယ်။ ကျွန်မကိုလဲ
ခေါ်ထားတယ်။ ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ဦးရဲ့ အသက်
သနားရင် ကိုဘညာဏ်အနေနဲ့ သူတို့နဲ့ ဆွေးနွေးပါစေ
ခါဆိုရင် ကိုဘညာဏ်အနေနဲ့ ကျွန်မတို့သားအမိ
တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ကပြောကြတယ်။
ဗိည ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိမှာ ကိုဘညာဏ် လမ်း
မှာ ဆက်ဆက်စောင့်နေပါ။

သူတို့က ကားတစ်စီးနဲ့ ကိုဘညာဏ်ကိုလာခေါ်ပါ
သိမ့်မယ်။

အကူးထဲဖြင့် ကိုဘညာဏ် လက်နက်ယူဆောင်လာ
ခြင်း မပြုဘဲ သူတို့ကို ရန်ပြုရသူ့လို ပြောပါတယ်။
ချစ်ဇနီး....

မလှဝေ

ဟင်း...
စားနဲ့သောအခါ ကိုဘညာဏ်က ပြင်းထန်သောသက်ပြင်း
ဝစ်မျက်ကို မှုတ်ထုတ်ဆိုက်တော့သည်။

ပြီးမှ...
ဘယ်သူ့အတွက် ငါ့ဇနီးနဲ့ သားလေးကိုဖမ်းသွားကြတာ
လဲ၊ သူတို့က သာဖြစ်လို့ ဖမ်းသွားကြတာလဲ၊ ဟင်း... ခက်
တယ်။

ဟု ညည်းညူလိုက်မိလေ၏။
ထိုည ဆယ်နာရီအိုးအချိန်တွင် ဝေဝေ ရေးထားသကဲ့သို့
င် ကားတစ်စီး အချိန်ပြင်းစွာ ဝင်လာပြီးနောက် ကိုဘညာဏ်
ပိစောင့်နေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင် တရိတ်အုပ်၍ ရပ်ဟန့်လိုက်
လေ၏။

ဂူး... ဝူး
ကျွ... ကျွ... ကျွ...
ထိုနောက် ကားထဲမှ လက်ဝဲဘက်ထွက်လာကာ ဇဝေ
ဝါဖြစ်နေသည့် သူ့အား လှမ်းခေါ်လိုက်လေတော့သည်။
အကြောင်းကိုဘညာဏ်မှာ မီးဖိုဘဲသားသော ကား

သို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် အသင့်ဖွင့်ထားသည်။ ကားတံခါး ပေါက်မှ အတွင်းသို့ ငုံ့ ဝင်လိုက်လေ၏။

‘ငူး...ငူး’

ထိုကခါ ကားကလေးသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထွက်လာ သွားပေတော့၏။

သူက ကားထဲဆေးရာကိစ္စ အကဲခတ်ကြည့်မိရာ မိမိ တစ် ခါမျှ မမြင်ဖူးမိတွေ့ဖူးသော လူနှစ်ယောက်သည် လောကုတ္တိယံစီကိုမိကား မိမိ၏ ဘယ်ညာနံရိုးများကို မိထောက်ထား ကြောင်း တွေ့လိုက်လေ၏။

ကားမောင်းသူမှာ ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ကမာရွတ်တက်သို့ မောင်းနေလေ၏။

သို့တောက် ကိုဘဉ္ဇး၏မှာ မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့။ ထို အကာလညအခါ၏ ရန်ကုန်မြို့ရွာခင်းကို ကြည့်လျက်သာ လိုက်လာခဲ့လေတော့သည်။

‘ဗျားမကြာမီ ကားကလေးသည် မြေနှိကုန်းတက်သို့ရောက် လာပြီးနောက် ထိုမှတစ်ဆင့် ဗားကရာ ကမ်းနားလမ်းဘဝ သို့ ချိုး...ကူ...မောင်းလာပြန်ပြီးလျှင် ထဲကွင်းနှင့်မနီးမဝေး... လူသူပြတ်လတ်သော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက် လေသည်။’

‘ငူး...ငူး’

‘ကျွ...အိ...အိ’

‘ပုန်း...’

‘ကွဲ...ဆင်းပေတော့ မိတ်ဆွေ၊ ဒါပေမယ့် လှုပ်လှုပ်ရှား ရွား မလုပ်ဖို့တော့ သတိပေးပါရစေချင်’

သေနတ်ကိုင်ထားသူ တစ်ယောက်က ကားပေါ်မှ ဆင်း လိုက်စဉ် ကျန်သေနတ်သမား တစ်ယောက်က ကိုဘဉ္ဇး၏ အား ကားပေါ်မှဆင်းရန် သတိပေးရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် လေးသည်။

ကိုဘဉ္ဇးက အေးဆေးစွာပင်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး နောက်ထပ်မံဆင်းလာသည့် သေနတ်သမား ညွှန်ပြုရာ အိမ် ကြီးထဲသို့လှမ်းဝင်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း(၂၄)

မြိုင်ကွက်တစ်ကွက်နှင့် အရေးကြီးသောသို့ချက်ချက်

အိမ်ကြီး၏ အခွေပိုင်း၌ မေ့ကပ်မည်း နေသော်လည်း
အစောင့်နှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် လိုအိမ်
ကြီးမှာ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း၏နေရာဌာနဖြစ်ကြောင်း ကိုဘညာဏ်
ချွန်ချင်းရိပ်မိလိုက်သည်။

ထိုအမှောင်ရိပ်ကို ကျော်လွန်သောအခါ အတွင်းပိုင်း
၌ကား အံ့ဩစရာကောင်းသောကံအောင်ပင် လင်းချင်းနေ
သည်ကို ကိုဘညာဏ် တွေ့လိုက်ရပေတော့သည်။

'ဟင်...မ...မလှဝေ'

'ကို...ကိုဘညာဏ်'

ထိုအခိုက်မှာပင် ကုသားဆိုပြီး ဝတ်လုံးဝါး၍ သက်ဘောင့် သက်သာထိုင်နေသည့် ဇနီးသည် မလှဝေတို့ရုတ်တရက်တွေ့ လိုက်ရပေမူ ကိုကညာ၏မှာ ရုတ်ခြည်းပင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လျက် ပြေးဖက်လိုက်တော့သည်။

‘သား...သားလေးရော့မယ်’

ထို့နောက်နှုတ်မှလည်း သားဖြစ်သူအား တပုပ္ပမေးနေမိ လေ၏။

ယင်းအခိုက် ၎င်းတို့နှောက်သက်မှ ခြေသံများကိုကြား လိုက်ရပြီးလျှင် လူနှစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့ လင်မယားကို ပြီးကြည့်နေသကဲ့သို့ ကျန်သူ လေးယောက်ကလည်း ကိုက ညာ၏ကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝိုင်းပတ်ထားကြောင်းတွေ့လိုက် ရပေတော့သည်။

‘ခင်ဗျားကိုက ဘယ်သူတွေလဲ’

ကိုကညာ၏ ယောခင်းနဲ့ ဒေါ်သထွက်သွားကာ လူနှစ် ယောက်ကိုကြည့်၍ မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သျှောင်တစောင်း ထိုး၍ ထိုးကွင်း မင်ကြောင် များနှင့်လူကြီးက...

ကျုပ်က တိုင်းကျော်တဲ့ ကိုဘညာ၏ သူကကျုပ်ညီ ဝိုင်း မော်တဲ့ မှတ်ထားပေါ့’

ဟုဆိုကာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ ခိုဝေးမှ အထားဖြူဖြူ နှင့်လူကို လက်ညှိုးထဲ ပြု၍ခိုက်ဆက်လိုက်၏။

ကျုပ်သားလေးကို အခုခင်ဗျားတို့ သယ်မှာ တားသလို အဲဒါ ပြောဗျာ’

ဟု တိုဘညာ၏က အဲကို တင်းတင်း ကြိတ်ကာ မေးလိုက် သည်။

‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ’

‘ဒေါ်သကြီးမကိုး ဒီမှာကိုဘညာ၏ ကလေးအတွက် မပူ စမ်းပါနဲ့၊ ကလေး ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆို နော် ကလေးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့တူအရင်းမို့လို့ပဲ’

ဟု ခြေထောက်ဆေတော့ သတည်း။

‘ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ သားကလေးဟာခင်ဗျား တို့ရဲ့တူအရင်း မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ကကယ်ပြောတာလား’ ကိုဘညာ၏မှာ ဖေ့နိုင်စွာဖြင့် သျှောင်တစ်စောင်းနှင့်လူ ကြီးအား မေးလိုက်ပြီးလျှင် လှေဝေကိုလည်း လှမ်းကြည့် ကြည့်လိုက်မိရှာလေ၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် သျှောင်တစောင်းနှင့် လူကြီး၏အော် လှက် ပေါ်လာသေတော့၏။

‘ဒီမှာကိုဘညာ၏ ခင်ဗျား အေးအေး ဆေးကေး နား ထောင်ပါ၊ အလုံး ခိုခိရအောင် ကျွန်တော်ရှင်းပြပါပယ်’

ဟုဆိုကာ ဦးဆင်းကျော်ဆိုသူက အောက်ပါအတိုင်းပြော ပြရုံပဲထော့၏။

‘ခင်ဗျားခေါင်းဆောင်တဲ့ တောသားကြီးကလေးကလေးပဲဖြစ် ပြောရင် ကျုပ်ခေါင်းဆောင်တဲ့ ကျွန်းကလေးကလေးကလေးပဲ ခိုခိရဖို့ဟာ ပုလဲခိတွေ့တဲ့ ဘာမှမရှိပဲပဲပဲပဲပဲပဲပဲပဲပဲ ကို အကျပ်အတည်း ထွေခဲ့ရတယ်’

ဒီမှာတင် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကို ခုက္ခဒယထဲ ခဏာထားကြီး
ဂိုဏ်းကို လိုက်လံ စုံစမ်းရာက ကြီးစားအမျိုးသမီးလေးတစ်
ဦးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်ကိုကျုပ်တို့စုံစမ်းသိဖို့
ပြီးဖြစ်နေတယ်

ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဟာ ကိုးမိုင်အိမ်ကြီးကို သွားရောက်တဲ့
အခါ ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေနှစ်ဦးကိုတွေ့ပြီး သူ့သံသယလိုက်တော့
တယ်လေ

ထိုနေရာသို့အရောက်၌ ကိုဘဉာဏ်မှာ အံ့အားသင့်သွား
ကာ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသဖြစ်လျက်...

'ဟင်...ကျုပ်...ကျုပ်မိတ်ဆွေဆရာကိုသတ်တာ ခင်ဗျားတို့
ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ သိရောပေါ့'

ဆိုကာ လှုပ်ရှားရန်ကြိုးစားလိုက်၏။

ညိုသော် မလှဝေက ကမန်းကတမ်း မတ်ထတ်ရပ်ပြီး....

'ကိုကိုဘဉာဏ် သတ်ထားပါရှင်၊ -စားမှာ ရှင့်ကို သေ
နတ်နဲ့ ချိန်ထားတယ်နော်၊ အေးအေးဆေးဆေး သူတို့ပြော
တာ နားထောင်ပါရှင်'

ဟု မျက်ရည်များ စီးကျလျက် တောင်းပန်လိုက် ရှာ
သည်။

'ဟင်...'

ထို့ကြောင့် ကိုဘဉာဏ်မှာသင်ပြင်းတစ်မျက် မှတ်ထုတ်၍
စိတ်ကိုလျော့လို့က်ရတော့၏။

ထိုအခိုက် သျှောင်တစ်စောင်းနှင့် လူကြီးကတည်ငြိမ် အေး
ဆေးစွာဖြင့် ကိုဘဉာဏ်အား ပြုံး၍ကြည့်ကာ စကားပြော
ပြန်၏။

'ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ပထမဦးဆုံး လိုက်လံ စုံစမ်းပြီး
ပုလဲပိယက်တို့ဖို့ခင်ဗျား မပီရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သတ်ဖြတ်သုတ်
ဆင်မလို့ပဲ'

ဟု ပြောလေရာ ကိုဘဉာဏ်မှာရင်ထဲ၌ မိမိအေးသွားသည်
အထိ အစားရတော့၏။

'နောက်တော့ ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဆွေးနွေး
ပြီး ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းသားအဖြစ် ခံယူသွားနိုင်ရန် တစ်ကိုယ်လုံး
ဝေးထွက်လဲရ တနာပစ္စည်းတွေရမယ်၊ ပြီးတော့ အလုပ်တော်ပဲ
အလွယ်တကူ ချောမောအဆင်ပြေမယ်လို့ ကျုပ်တို့ယူဆလိုက်
တယ်'

ထိုသျှောင်တစ်စောင်းနှင့်လူကြီးက ပြောပြန်လေ၏။

ကိုဘညာဏ်မှာ ထိုသူ၏စကားအတွက် လွန်စွာ ထုံကြွေပေ
ခတာ၏။

ထိုနောက် သျှောင်သခစောင်းနှင့်လူကြီးကပင် ဆက်လက်
ရှ်....

‘အဲဒီအခါခင်ဗျားကိုအလှုပ်ကကုရရှိစေဖို့ စိမ့်ချက်တစ်ခု
ကိုဖန်တီးလိုက်တော့တယ်။ အဲဒီအခါအစဉ်ကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသောနှမလေး မလှဝေကို ခင်ဗျားနဲ့ ပေးစားဖို့
လုပ်ကြံဖန်တီးလိုက်တာပဲ’

ဟု ဆို၏။

‘ဟင်....ဟုတ်လား မလှဝေ’

ကိုဘညာဏ်ကအံ့တကြုတ်လျှက် မေးလိုက်ရာ မိ တစ်နီရဲနေ
သော မျက်လုံးများနှင့် မလှဝေကဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ် ပြု
လိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သားလေးကိုရော တာအတွက်ဖမ်းကြ
တာလဲဗျ’

ဟု ကိုဘညာဏ်က မကျေမနပ် ဖြစ်လျှက် မေးလိုက် ရှာ
သည်။

‘အခုပြောတဲ့စကားတွေကို ခင်ဗျား သဘော ပေါက်ပြီ
ဖြစ်နေရောပေါ့။ ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ ခင်ဗျားက ကျွန်း တစ်
ရာဂိုဏ်းမှာကျုပ်ညီ ဦးမော်နဲ့အတူပူးတွဲစုတိယခေါင်းဆောင်
အဖြစ်တာဝန်ယူပါ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ ညီမလေးမလှဝေ
နဲ့အတူတူပေါင်းသင်းရမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ’

ထိုကျောင်းတစ်ခေါင်းနှင့်ကျွန်းတစ်ရာဂိုဏ်း၏ခေါင်းဆောင်
ဖြစ်သော ဦးတိုင်းကျော်က ကိုဘညာဏ်အား မေးလိုက်လေ
သည်။

‘ကျုပ်ရဲ့သားကလေး အတွက်ရော’
ကိုဘညာဏ်က ဓုတိယအကြိမ်ထပ်မံမေးလိုက် ပြန်သည်တွင်
ကျွန်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဦးတိုင်းကျော်က....

‘ကလေးကိုတော့ ကျုပ်တို့ကျောင်းဖွဲ့ရုံကတော့ ကျေးဇူးပြီး
စောင့်ရှောက်ထားမယ်လေ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

‘ဒါသော့ခင်ဗျားတို့ မတရားဘူးဗျာ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား
တို့ ကျွန်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းမှာ ခင်ဗျားတို့ အကျိုးကျ ရိုက်သားတစ်
ယောက်အဖြစ်ဝင်ရောက်ခွင့်ရကျုပ်တို့ဦးနဲ့သားလေးကိုခတ်
ပြန်ရသင့်ပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရှာ၏။

မလှဝေမှာ ချစ်လင်၏သနားစဖွယ် အပြောကြောင့် လူန
စွာစိတ်ချမ်းမြေ့ဖြစ်ကာ တရွံ့ရွံ့ငိုနေရှာလေ၏။

ဟစ်အခိုက်မှာပင် ဦးတိုင်းကျော်က....

‘ဒီမှာ ကိုဘညာဏ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ စောဒကတက်ခွင့်ပမ့်
ပေဘူး။ ကျုပ်တို့တာဝန်များအရည်အချင်းကို ယုံကြည်လွန်း
လို့ကျုပ်တို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမ နဲ့တောင် လက်ထပ်
ပေါင်းသင်းစေပြီး စောင့်ရှောက်နေကြတာကိုကြည့်ရင် ဆီခိုင်
ပါတယ်’

ဟု ပြောသည်။

ပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက်ပြောဆို ပြန်လေသည်။

အခုဆိုရင် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲရောက် ခဲ့နေပြီ။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားကို ကျုပ်ညီ အရင်းနဲ့ တန်းတူ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ဒုတိယခေါင်းဆောင် အဖြစ် နေရာပေးပြီးပြီ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခင်ဗျား ဇနီးသည်နဲ့ အတူပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေနိုင်ပြီပေါ့။

ဟု ဆိုပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ကိုဘဉာဏ်က....

ခင်ဗျားပြောတာ မဆိုးပါဘူး ကိုတိုင်းကျော်၊ သို့သော် ယဲ ကျွန်တော် သားကလေးကိုဖြင့်....

ဟု စကားတစ်ပိုင်းတစ်စမှာပင် ပြောမထွက် နိုင်တော့ဘဲ ရုပ်တန်သွားရှာလေတော့သည်။

ဤတွင် သျှောင်စေတင်းနှင့်ဦးတိုင်းကျော်က....

ကျုပ်တို့က ကလေးကို ခေတ္တကြည့်ရှု ထိန်းသိမ်းထားရုံ တင်ပါ။ ဒါကလဲ ခင်ဗျားကျွန်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းပေါ်မှာ သစ္စာ ဖောက်သွားမလားလို့ စိုးရိမ်မိတာနဲ့အကဲအကွယ် လုပ်ထား ခြင်းပါ။ အဲ့...ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဂိုဏ်းကြီးအပေါ်မှာ သစ္စာ ရှိပြီးပေးအပ်တဲ့ တာဝန်တွေကို ကျေပွန်လာခဲ့ရင် ကျုပ်တို့က ကလေးကိုပြန်ပေးမှာပါဗျာ။ တယ်နဲ့လဲ။

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မလူးလွန်သာသော ပိုက်ကွန်အတွင်းတွင် မိနေရှာသည့် ငါးပမာ ထွက်ပေါက် မမြင်သည့်အဆုံး၌ ကိုဘဉာဏ်ကသူ၏ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက် ရှာလေတော့သည်။

(ဝိသုဒ္ဓိ)

အခန်း (၂၅)

တစ်နေ့သ၌ မော်လမြိုင်မြို့ အောက်လမ်းမကြီးနံဘေးရှိ
ပပ်ရပ်ခန့်ညားသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ ခြံဝင်းအတွင်းသို့
ပေးလေးကြီးကိုတမ်းကာ မုတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းမူးများ လူလ
ဖြစ်နှင့် လျှောက်တစ်စောင်းထိုးထားသည့် လူကြီးတစ်ဦးရောက်
လာခဲ့လေ၏။

ဟင်...မင်း...မင်းကိုတိုင်းကျော် မဟုတ်လား၊ ဒါဘယ်က
န ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဟင်

ဟု အိမ်ထွင်းမှထွက်လာသည့် လူတစ်ယောက်က မျက်နှာ
ပျက်နာ ပျက်ပျက်ဖြင့် အံ့ဩစွာမေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ချားလေးနှင့်လူကြီးက...
 'ဟဲ...ဟဲ... လောကကြီးမှာ တိုင်းကျော်မလိတာ ဘာများ
 ရှိလို့လဲ ဘာညာဏ်ရာ၊ ဆတ်ရိတ်နဲ့ မင်းဆီတို့ ရောက်အောင်
 လာခဲ့တာပါကွဲ့'
 ဟု အေးဆေးစွာပြောလေ၏။
 ထိုနောက် သျှောင်တစ်စောင်းနှင့် လူကြီးကပင်...
 'ငါ့ပြန်ရှင်တော့ မင်းငါ့အတွက် ခွဲရမယ်၊ ကျင့်နယ်လဲ
 ဟု ပေးလိုက်ရာ ဖိမိရှင်ဖြစ်သူ ကိုဘညာဏ်ဆီသွန် မှတ်ဒု
 မှာ စိုးရိမ်မှုနှင့်အတူ ညှိုးငယ်သွားရှာလေတော့၏။
 သို့သော် ချားလေးနှင့်လူကြီးက ကိုဘညာဏ်ဆီ နားနားသို့
 ကပ်ကာ တစ်ဖုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည့်အခါ ကိုဘညာဏ်ဆီ
 လုံးများမှာ ထူးခြားစွာ အဆောင်အတင်ပင်သက်...
 'နေပါ၊ မင်းကြိုက်သလိုနေပါ၊ ပြန်ရှင်တော့ ဝါ...ငါ
 လိုက်ခဲ့ပါမယ် ဒါပေမယ့် အခုငါ့မှာ ကျားဇာလေးရှိမှ
 လို့ သူတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှ ခဲထပ်မံပြန်နေရမယ်
 ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။
 ထိုအခိုက်မှာပင် ဝဝကမိတ်ခန့်နှင့် တစ်ဆယ့်တိုးနှစ်သား
 အရွယ် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲတွင်
 အပြေးအလွှား ဝင်လာကာ...
 'ဖေဖေ...ဖေဖေ၊ ဦးဖောင်းကလေး ဆင်းကို ကျွေးတယ်
 မုန်တော့အများကြီး ဝယ်ကျွေးတယ် ဖေဖေချ်'
 ဟု ပြောကာ ဖခင်၏ပေါင်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်ရန် ပြုစု
 မှ မုဆိုးကြီးကို တွေ့မြင်သွားတာ...

'ဟင်...လား... ဆားကြောက်တယ် ဖေဖေ၊ ကြောက်
 တယ်'
 ဟု ထွန်ထွန်ယင်ယင် ပြောလိုက်ရ၏။
 'ကား...ကား...ကား၊ မင်းရဲသားကတော့ သတ္တိအရာမှာ
 မင်းနဲ့တူခြားစီပါလား ဘာညာဏ်၊ ငါ့ကိုတောင် ကြောက်ရ
 တယ်လို့၊ ဘဲ...ဟဲ...ဟဲ'
 ဟု ပြောလျက် မုဆိုးကြီးက ဖက်ဖက်ပက်ပက် ရယ်နေ
 လေ၏။
 ဤမျှင် ကိုဘညာဏ်က...
 'ငါ့သားက သတ္တိအရာမှာ နေ့လယ်ပါသွား တိုင်းကျော်၊
 မင်းရင်ကိုလဲကြည့်ပြီး၊ မုဆိုးဆိတ်ပါးမျိုးပေးတော့ဆိုတာ
 မြန်းခနဲ ငါ့သားက ကြောက်သွားတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်
 မဟုတ်သေး သားလေး ကျွေးတယ်
 ဟု ကလေးငယ်ကို ချော့သလိုပေးလိုက်၏။
 ထိုအခါ ကလေးငယ်က မောင်းညှိတ်၍...
 'ဟင်...ဟင်...ဟင် ဖေဖေ'
 ဟု ပြောလိုက်တော့၏။
 ထိုညက ထမင်းချက်ဖြစ်သူ ဦးလေးဖောင်၏ တစ်ဖမ်းပြု
 ဆွန်ပြုဆွန်ပြုကြောင့် တောအောင်ထဲတွင် ထောင်စဉ် ကျပ်လည်
 နေခဲ့သော မုဆိုးကြီးမှာ ဟိတ်ပတ်စစ်ခုသို့ ရောက်ရှိရ
 သောအခါနေရသည့်အလား ဟင်းအမယ်များကို မြန်ယူစေကာ
 မားသောက်လေ၏။

သားအပနှစ်ဦးမှာ အသိုက်အခလျောက်သာ စားသောက်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မှာ ပင် သူဌေးဦးဘဉာဏ်က ထမင်းချက်လည်းဖြစ်ကာ အိမ်၏ဘဏ္ဍရိုးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့် ဦးလေးမောင်အားခေါ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

ဦးလေးမောင်...ကျွန်တော် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဟောစီသုဇယ်ချင်းနဲ့ ငလိုက်ချောင်းဘက်ကို အမဲပစ်လိုက်သွားဦးမယ်၊ အသွန်ဆုံးကြာရင် နှစ်ပတ်ပါ။ အဲဒီအခါအတွင်းမှာ ကားလေးကို ဦးလေးမောင်က စောင့်ရှောက်ကြည့်ရုံထားပါလို့ မှာခဲ့ပါရဲ့ခေ'

'စိတ်ချပါ သူဌေးမင်း၊ ကျွန်တော် သူဌေးကြီးသားကို အစစစောင့်ရှောက်မှာပါ'

ဟု ဦးလေးမောင်က ကတိပြု၏။ ဦးဘဉာဏ်မှာဘာလုပ်ငန်းဖြင့် သူဌေးအဖြစ် သို့ရောက်ခဲ့သော်လည်း ဝါသနာမအဖျောက်နိုင်ရှာဘဲ အမဲပစ်ရန် ဤကဲ့သို့ စီစဉ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကောင်းပြီ၊ စိတ်ချမယ်ဗျာ၊ သားလေးက လိမ္မာတာတော့မှန်ပါတယ်၊ ဝါပေမယ့် ကလေးဆိုတာ အသစ်မှာ ထွက်သွားမှာကို စိုးရိမ်တာ တစ်ခုပါပဲ'

ဟု ဆို၏။

'ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် အချိန်ရှိအမျှ ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်မှာပါ ခင်ဗျာ'

ဟု ဦးလေးမောင်က ထပ်မံကတိပြုရှာ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် လိုအပ်သောရိက္ခာနှင့် သေနတ်များကို ထိုနေ့က အပြီးအပိုင်ဝယ်ယူစုဆောင်း ပြီးဆေးဝါးများပင်ဝယ်ခြမ်းသေး၏။

ကိစ္စဝစ္စများ ပြီးသောအခါ နောက်တစ်နေ့မှာပင် သူဌေးကြီးဦးဘဉာဏ်သည် သားကလေးကိုထားခဲ့လျက် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ မုဆိုးကြီးနှင့်အတူ ခရီးထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကခန်း (၂၆)

ယုံနိုင်ရေးမရှိသည့် အဖြစ်အပျက်အကြောင်းအရာတစ်ခု။

သူ့ဈေးကြီးဦးတစ်ဦးကို ထွက်ခွာသွားသည့် ညမှာပင် လွန်စွာ ဖွံ့့လမ်းသော အပြစ်အယွက်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ ထိုအပြစ်အယွက်ကား ထိုညတွင် ခြံတံတိုင်းသို့ ဓားပြတစ်ခု ဖင်ချောင်းသွင်းကာ အိမ်အတွင်းဝင်နိုင်ရန်အတွက် ဆေးနတ်ပြု၍ ခြံစီးခြင်းလုပ်ကိစ္စကို သိမ်းခါးတို့ ဖွင့်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဦးလေးကောင်းက ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်း ပပြုတဲ့ မကျော်စသလေးကား နှိုးထုတ် သူဈေးကြီး အလွယ်တကူထားလေ့ရှိသည့် ရဲတနာထိတ်တိတ်အတိုင်း မလွယ်ပေါက်ကြောင်း သို့မဟုတ်ပေါက်မှ အသားလျှော်၍ ခြံအပြင်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ရသည်။

၂၅၂ သူရိန်ဆွေ

ထိုအခါ ခမ်းပြတစ်ဦး၏ အောက်ကန်ကြိမ်းဝါးသံကိုကြား
<လိုက်ရ၏။

ဟေ...ရိုးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်၊ ဂျာဇဝင်လူဆိုး
ကျွန်းပြန်ဖိုးဟိန်းဆိုတာ ဝါပဲ၊ မဖွင့်ရင် မင်းတို့ အသေပဲ၊
ကဲ...မီးနဲ့ချို့ကြဟေ့

မကြာမီမှာပင် အရှိန်ပြင်းစွာ ဟောက်လောင်သော မီး
လုံးကြီးနှင့်အတူ ထိုမီးများအတွင်းမှ မိမိတို့ အိမ်ကြီးအား
နှမြောတသစွာဖြင့် ဦးလေးခမောင်နှင့် ကျော်ဗလတို့ရပ်ကြည့်
နေမိကြတော့၏။

အိမ်ကြီးမှာ လူနေရပ်ကွက်နှင့် အဘန်လှမ်းရကာ ရုတ်
တရက်ဖြစ်သောကြောင့် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မီးကို
ကူညီ ငြိမ်းသတ်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ကျွန်တော်တို့အိမ်ကြီးတော့ သွားပါပြီဦးခမောင်၊ ဖေဖေ
သာရှိရင် သိပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာမှာပဲ၊ အဟ...ဟင့်
ဟင့်

ကလေးငယ် ကျော်ဗလက ဝမ်းနည်းစွာ ဝိုခံကြားသည့်တွင်
ဦးလေးမောင်က ချောမော့နှစ်သိင်္ဂါရွာ၏။

ထိုစဉ်ပါလူလေးရယ်၊ မင်းဖေဖေပြန်လာရင် ဒီအိမ်မျိုး
ထပ်ဆောက်နိုင်ပါတယ်၊ အသက်မအသကာဘဲ ကံကောင်း
တယ်လို့မှတ်ပါတော့

အခု ကျွန်တော်တို့ တယ်မှာ သွားနေမှာလဲ ဦးမောင်
ဟင်...

ထိုကလေးငယ်က စိုးရိမ်စွာ မေး၏။

‘မပူပါနဲ့၊ ဦးမောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်မှာသွား
နေကြတာပေါ့၊ ပြီးမှ မင်းရဲ့ဖေဖေ ပြန်လာတဲ့အခါ သွား
ဝွေ့ကြတာပေါ့ လူကလေးဟုတ်လား’

‘အဟင်...ဟင်...ဟင်’

ကလေးငယ် ကျော်ဗလမှာ လူနဲ့စွာ ဝမ်းနည်းနေရကား
ခေါင်းညိတ်လျက်သာ အဖြေပေးနိုင်ပြီးလျှင် မီးငြိမ်းသတ်
ရန် ရောက်ရှိလာသူများ၏ အသံနှင့်အတူ ဓားပြများ၏
သေနတ်သံနှစ်ချက်မျှ ထွက်ပေါ်လာသည်များကို သူတို့ရပ်
နေရာမှ ကြားရသေး၏။

ကဲ...လာ...လာ၊ သွားကြစို့လူလေး၊ ဓားပြတွေနဲ့
သွားတိုးနေရင် မလွယ်ဘူးကွ၊ သူတို့က တို့ကြောင့်အစီအစဉ်
ပျက်သွားရတဲ့အတွက် တွေတာနဲ့ပစ်ခတ်မှာ သေချာတယ်
ဟု ဦးလေးမောင်က ပြော၏။

ပြီးလျှင် ကျော်ဗလက ကိုဆွဲကာ မပွန်ဆက်သို့ထွက်လာ
ခဲ့လေတော့၏။

အခန်း (၂၇)

ဆန်းလှပေစု သူဌေးဘဝ

ထိုအမှုဖြစ်ပွားပြီးနောက် မော်လမြိုင် မြို့သူမြို့သားများမှာ သူဌေးဦးဘဉာဏ်ကို သားအဖနှင့် အိမ်စောင့်ဖြစ်သူ ဦးလေး မောင်တို့မှာ မီးထဲပါသွားပြီးလျှင် သေဆုံးသွားကြပြီဟူ၍ မှတ်တင်ကြလေ၏။

ထိုမှတစ်ဖန်အတွင်း အဝတ်အစား အစုတ်စုတ်ဖြင့် သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကြီးကို ဆောင်းထားတတ်သော လှူပေး ယောက်သည် မကြာခဏ တစ်နေ့သျှင် ငါးကြိမ်ထပ်မံလှူပေး ထိုအိမ်ကြီး၏ မီးလောင်ပြင်နား၌ ရစ်ဝဲနေတတ်ပေ၏။

ထိုသို့ကား ခြံစောင့်ကြီး ဦးလေးအောင်ဝင် ဖြစ်သေးသည်။

သို့သော် သူ့ဌေးကြီးဦးညောင်မှာ နှစ်ပတ် ကြာမည်မှ ပြောကြားသွားသော်လည်း ကပ်သောထိ အရိပ်အယောင်မျှ ပင် မမြင်တွေ့ရချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် စောင့်နေခြင်းကို လက်လျှော့၍ ကျော်ပလက်ခေါ်ကာ လှိုက်ချောင်းကြီးခိုင်းသို့ လိုက်သွားရန် ဦးလေးမောင်တစ်ယောက် စိတ်ကူးလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ မုပုန်မှိုက်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်ကာ ကျော်ပလက်နှင့်အတူ ဝတ်စုံချောင်းကြီးခိုင်းဆီသို့ အသက်အခဲ များအကြားမှ ခရီးအဆင့်ဆင့် သွက်နွာ လာခဲ့ကြလေ၏။ မှတ်ချက်။ ။ လမ်းခရီးအဖြစ် အပျက်များမှာ မည်သည့်စိတ် ဝင်စားစရာမျှမရှိသဖြင့် ချွန်လုပ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

စာရေးသူ။

တောမှာနက်လှ၍ သမင်၊ ခေရယ်၊ ခေ့စသည့် သားကောင် များ ပေါများသကဲ့သို့ ကျား၊ ကျားသစ်၊ လူ့ခံစသော သား ကောင်ကြီးများလည်းရှိလေရာ ဦးလေးမောင်နှင့် ကျော်ပလက် သို့မှာ တောနက်ကြီးထဲ၌ ဟိုမှသည်မှ ခြေဦးတည့်ရာ သွား ရမ်း မုဆိုးကြီး ဦးတိုင်းကျော်နှင့် ဦးညောင်ထိုအား ရွာပေး နေပေတော့၏။

ညှိမိုးချုပ်ချိန်ရောက်ကာနီးတွင် အနီးဆုံးရွာများသို့သွား ရောက်၍ ရွာသားများအား ခွင့်ပန်ကာအိပ်စက်ရ၏။

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ရွာပုံတော်ပွင့်ပြန်သည်မှာ ၎င်း တို့၏နေ့စဉ်အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေတော့သည်။

ငါ့ရက်မြောက် နံနက်ခင်းတွင် တေးလိုက်မုဆိုးတစ်ဦး နှင့် ဆွေဆုံငြိမ်းနေ့ကပ် လမ်းညွှန်ထပြင် မုဆိုးကြီးဦးတိုင်း ကျော်ရုံရာ တေးထိုး အိမ်ကြီးတစ်လုံးသို့ ရောက်ရှိခဲ့တော့ သည်။

ဤကွပ်မေမျှင်သင့်သေးအပြင်အပျက်တစ်ခုကိုရုတ်တရက် မြင်ရတော့လေတော့၏။

အကြောင်းသော်ကား ကြီးမားသော တဲကြီး၏ အတွင်း သက်၌ အချင်နေ့ဆယ့်ဖယ် အဆောင်တစ်ခုရှိရာ ထိုအဆောင် ခန်းထဲ၌ ကြွယ်လှူထည့်လှူဖန်ဦးအား တွေ့လိုက်ကြရသေး ကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။

ထိုသူကား ၎င်းထို့လိုက် ရွာနေသည့် သူ့ဌေးကြီးဦးည ချွန်လုပ်သောကြောင့်ဖြစ်ပေတော့၏။

ဟင်...ပေပေ

အိ...သူ့ဌေးကြီး

ဦးညောင်၏ မျက်လုံးများမှာရုတ်ခြည်းပင်းလက်တောက် နှင့် ဝတ်သွား၏။

သို့သော် ပါးစပ်၌ပင် တစ်ထည်တည်းကုန်စွာ ချည်နှောင် ထားရကား ဦးလေးမောင်က အချင်နေ့ဆယ့်ဝင်စံမိမှ သိကြီး ကို ရှားနီးဖို့ ပန်းပဲစားကြီးအစီအစဉ်ဖြင့် ရုတ်ဖြတ် ဝင်ရောက် တာ ထိုပင်ကိုဖြုတ်ပေးလိုက်တော့၏။

ဤမှ ပ...ခြေနှင့်လက်နှစ်ကြိုးများကိုပါ ဖြတ်တောက်ပေး လိုက်၏။

'သား...သားလေး၊ ဦးလေးဖေမာင်'
'သူဌေးကြီးကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး အားရှိမှပေမယ့် သူ့လို
ကြည့်ရတာ အစောမခကျွေးဘူးနဲ့ ဘူတယ်'
ဟု ဦးလေးဖေမာင်က ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်ရာ ဦးတဉာဏ်
က...

'ထမင်းပစားရသာ ငါးရက် ရှိသွားပြီ'
ဟုပြောကာ ယိုင်ထိုးသွားလေ၏။
'ရော့...ရော့...သူဌေးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ပါလာတဲ့ ဘီ
စကစ်မုန့်နဲ့ ထန်းလျက်ဖြူဆိုင်တွေ စားလိုက်၊ အားရှိသွားမှ
လမ်းလျှောက်လို့ကောင်းမယ်'

'အင်း...အင်း'
သူဌေးကြီးက ဘီစကစ်မုန့်များကို အားပါးတရ စား
လေဘက်နေရာ မျက်ရည်များခွဲနေသည့် ကျွန်တော်အနီးရှိ
ရေကကောင်းထဲမှ ရေအချို့ကို ဝါးဆွတ်ဘူးနဲ့ခပ်ချိုးခပ်ကြီး
အား ပေးရွာလေ၏။

ရေကို အင်းပရေသောက်နေသည့် ဖခင်ကြီးများအားလုံး
ရေငတ်ဖြစ်ကာ နှိပ်စက်လားဟန်ဖြင့် ညိုမည်းခဲသား ခက်ရာ
များကြောင့် ပိန်လိုကာ သူဌေးရှုပ်ပျော်ကဲ၍ ဘီခင်းစားခွင့်
ပေါက်နေသဖြင့် ကျော်ပပမှာ ရင်သူနှင့် ဖြစ်ရလေတော့
သည်။

'ကဲ...ကဲ...တစ်နေရာရောက်မှ အေးအေးခင်းခင်းပေးကြ
ကြတာပေါ့၊ သူတို့ပလာခင်လစ်ကြမှ၊ မကြာခင်သူ့လိုမျိုးပဲ
လော့မယ် ဦးလေးဖေမာင်'

ဟု ဘီစကစ်က အကြောက်ကြောက်သန့်လန့်နှင့် ပြော
လိုက်သည်။

'မုဆိုးကြီး ဦးထိုင်းကျော်လား၊ သူဌေး'
ဦးလေးဖေမာင်က စေး၏။
'အင်း...သူနဲ့ သူ့ညီဦးဖေဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့၊ ပြန်မိသွား
ရင်တော့ ဝီဘစ်ခါလက်ပစ်မှာ အကောအချာပဲ'

'ဒါဆို သွားကြည့်'
'လား...ပေးပေး'

'သွားပါလား၊ မြန်မြန်လေးသားသား၊ သူ့လိုက တော
ကျွမ်းတယ်ကွယ့်'

ထီးဦးသားသည် တဲကြီးထဲမှ အသင့်တွေရသည့် ရေဘူး
ဖတ်သွေးစိုကို ဆွဲယူကာ ဒေရာသောပါး ခြေတူက ခွဲကြလေ
သည်။

သူဌေးကြီး ဦးတဉာဏ်မှာ အားနည်း လှသောကြောင့်
ကောင်းမွာ လမ်းလျှောက်နိုင်ခြင်းမရှိသူ ခရီးမတင်သူပေး
သို့သော် ကံကောင်း သောက်မသည့်မှာ နောက်တက်မှ
မည်သူ ငတ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လိုက်ပါလာခြင်း မရှိသည့်
ကလေးပင် ပြုစင်ယ၏။

ဤညိုဖြင့် တစ်ခန့်လုံးပနားပနေ ခရီးဆက်ခွဲကြရာ မောင်
ချိန်ချောက်ယဉ်အခါ ဂုဏ်ထူးနှင့်ကျောက်စွယ်ကြီးတစ်ခု အနီး
သို့ ရောက်ကြလေ၏။

'မိညားဖို့ ဒီနေရာမှာပဲခနဲမျှကြရင် ကောင်းမယ် ဦး
လေးဖေမာင်၊ သားကောင်းတွေနဲ့ အန္တရာယ်အတွက် နေရာမှာ

လုံခြုံတဲ့ နေရာကောင်းတင်ခဲပဲ၊ မနက်ကျမှ အနီးဆုံးရွာတစ်
ရွာကိုသွားရမယ်

ဟု ဦးဘညာဏ်က ပြော၏။

‘သူဌေးကြီးသဘောပါဗျား၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ညဘက်
လိုက်လာကြရင် မခက်ပါလား။’

ဟု ဦးလေးမောင်က ပြောလိုက်၏။

ဦးလေးမောင်မှာ အထက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သော်
လည်း ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသည့် ကိုယ်ကာယပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ရာ
အားကိုးလောက်သူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သူဌေးကြီး ဦးဘ
ညာဏ် ခန့်မှန်းမိပေ၏။

‘သူတို့ဟာ ညဘက်တော့ လိုက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊
ကျုပ်တို့တစ်တွေ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အစာဖြစ်သွားပြီလို့
မှတ်တင်ကြမှာပါ။ အဲ့...ဒါပေမယ့်ပေါ့။’

‘ဒါပေမယ့် သားဖြစ်သလဲ သူဌေးမင်း’

‘သူတို့ဟာ မနက်မိုးလမ်းတာနဲ့ ခန့်မှန်းချက် ပြုပြီး ကျုပ်တို့
သွားနိုင်မယ့် အနီးဆုံးရွာတွေမှာ သွားစေခင့်ရင် စေခင့်ခန
လိမ့်မယ်’

‘ဒါ ဟုတ်တယ်’

ထို့နောက် ဦးလေးမောင်က မော်လမြိုင်ခရိုင်ကြီး မီး
လေခင်ရပ်ကို ခရေစေ တွင်းကျ ပြောပြလိုက်တော့၏။

‘ဟင်...ဒါကိုကျုပ် သိပြီးသားပါ’

‘ဟင်...သူဌေးကြီးက မိတော့ထဲက သိနေတယ်ဟုတ်
လား၊ ဘယ်လိုဘယ်လိုသိတာလဲဟင်’

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သွေးမျက်ရည်သံဒေသာခေါ် ၂၆၁

ဟု ဦးလေးမောင်က မေးလိုက်ရာ သူဌေးကြီးက...

‘မုဆိုးကြီးဦးတိုင်းကျော်က သူ့ရွာကပညာဖြစ်တဲ့ ကျွန်းမြန်
သူဆိုးမိုးဟိန်းကို အခိန်ပေးလိုက်တာပဲပေါ့၊ ဒါကို ကျုပ်တို့
လမ်းရောက်မှ သူကပြောပြတာ’

ဟု ချီ၏။

‘အို...ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်’

ကျော်ဗလမှာ လူကြီးနှစ်ဦး ပြောလိုသောညာဏ်ကို မျက်
တောင်မခတ်ခတမ်း နားထောင်သူက ရှိနေ၏။

‘အမှန်ကတော့ ကျုပ်တို့ကို အခိန်ကျင့်ကလေးစားချေတာပေါ့
ပါတော့ ဦးလေးမောင်’

‘ခင်ဗျာ’

‘ဒီလို ဦးလေးမောင်၊ သားနားဆည်အောင်နားတောင်
ပါဦးကွယ် နော်’

ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’

‘အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အခင်တစ်ချိန်က
ခေးပြုတစ်ဦးပါ၊ ဦးလေးမောင်’

‘အားနိုး...’

‘ဟင်...’

‘ဦးလေးမောင်နှင့် သားဖြစ်သူ ကျော်ဗလဆို ဆိုပြီလား
ဆိုမှာပင် ဦးဘညာဏ်က...

‘ဂိုဏ်းနာမည်က ကျွန်းတစ်ရာခေပြီအဖွဲ့ပဲ၊ ဂိုဏ်းခေါင်း
ဆောင်က မုဆိုးကြီးဦးတိုင်းကျော်’

‘အြော်...အြော်’

‘အဲဒီဝိဇ္ဇာမှာ ခုတိယကိုယ်ခေါင်းဆောင် နှစ်ယောက်ရှိ
တယ်။ တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက် ဦး
တိုင်းကျော်ရည်အထိ ကိုဝိုင်းမော်ဆိုတဲ့လူပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါဦးခင်ဗျာ’

ကျော်ဗလမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ၏စကားကို မယုံကြည်နိုင်ဟန်
ဖြင့် မျက်လုံးပြူးကာ နေတော့၏။

‘အဲ...အဲ...ပြောပါလို့ရတဲ့ ရှေ့ခေတ်နာတွေကို တခြား
တိုင်းပြည်က မောင်ဆိုလားတစ်ခုနဲ့ ပူးပေါင်း ဆက်သွယ်ပြီး
မြန်မာပြည်က မှီတုတ်ကြပြန်တယ်’

‘ကာ...တော်တော်ဘိုးပါလား’

ဟု ဦးလေးမောင်က ရေရှည်လိုက်၏။

တော်ကြီး၏ မည်းမောင်သောဒေသ၌ ရွေးဒဟာက်သံ၊
ငှက်မြည်သံ၊ ကျားဟိုင်းသံများနှင့်အတူ အခြား သတ္တဝါ
များ၏ ဘာသာဘာဝ အော်မြည် တစ်ကြွေးသံတို့ဖြင့် ဆူညံ
နေပေရာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကြက်သီးထယွယ် ကောင်းလှပေ
သည်။

ထို့နောက်ဦးဘညာဏ်က ဆက်လက်၍ပြောပြန်သည်မှာ...

‘ဒါပီပစ္စည်းတွေကို ချပ်လုံးသွင်း တိရစ္ဆာန်ရုပ်ပုံတွေထဲ ထည့်
ပြီးရန်ကန်မြို့မှာမနေဘဲတဲ့ ကိုဝိုင်းမော်ကတာဝန်ခံပြီးခိုးလုတ်
သေ ရှိတယ်’

‘ဒီလိုကိုး...’

‘ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကျုပ်ဟာဒီအလုပ်ကို စိတ်ကုန်
ပြီး ခါကြောင့် သူတို့အလစ်မှာ မော်လမြိုင်မြို့ကို ထွက်ပြေး

တိမ်းရှောင်သရင်း ဟောမိ သားရဲမေမေ ရာဘာခြံပိုင်ရှင်ရဲ့
သမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာပဲ’

ဟု ရှင်းပြ၏။

ဦးလေးမောင်မှာ မိမိအား သွေးသားရင်းကဲ့သို့ ကြည့်ရှု
စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ဦးဘညာဏ်၏ အပြစ်ဆိုးကြောင့် ရုပ်ထု
မနာဖြစ်သွားရတော့သည်။

ပြီးလျှင် ကျော်ဗလကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ...

‘သူတို့ရဲ့အစီအစဉ်က အိမ်ရှိပ်စွည်းတွေကို ခေးပြုတိုက်ရှင်း
ဟောမိသားလေးကို သတ်ပစ်ချင်လို့ပဲ ကိုလေးမောင်’

ဟု ဆို၏။

‘အလို...ခါက ဘာဆိုင်လို့လဲ သူဌေးမင်း’

‘ဆိုပဲပါလော့ကောဗျာ။ အဟုတ်...အဟုတ်...အကြောင်း
တစ်ခုက မုဆိုးကြီးဦးတိုင်းကျော်နဲ့ ကိုဝိုင်းမော်တို့ဟာ တစ်
ချိန်က သူတို့နဲ့ညီမလှေငှေခေတ်အမျိုးသမီးနဲ့ ကျွန်တော် ကို
ပေးစားခဲ့ဖူးတယ်’

ဟု သူဌေးကြီးက ဆိုပြန်၏။

‘အို...’

‘ဟင်...’

ကျော်ဗလက အံ့ဩစွာဖြစ်နေစဉ် ဦးဘညာဏ်ကအလုပ်
ပြောပြနေလေ၏။

‘ပေါင်းသင်းလို့ နှစ်နှစ်အကြာမှာ သားယောကျ်ားက
တစ်ယောက် ရတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီမှာတင် မလှေငှေတစ်စင်းပဲ
ရောဂါနဲ့ သေဆုံးသွားတော့တယ် ဦးလေးမောင်’

အင်း...အဖြစ်က ယူနိုင်စရာကောင်းမရှိပါလား သူငယ်မင်း
ရာ...

ဟ ဦးလေးမောင်ကခရုရွက်လို့ ခ်၏။

အိုခိုကလေးကရော အခု ရှိသေးလား။

ဟ မေးလိုက်သည်။ သူငွေကြီးက...

ရိုတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိုခိုကလေးကို သူတို့ကကျွန်တော်နဲ့
လုံးဝတွေ့ခွင့်မရဘူး။ အိုခိုကလေးက ကျွန်တော်ကို သူတို့
ဂိုဏ်းကထွက်သွားမှာ စိုးလို့ ချုပ်နှောင်ထားတာပဲလေ။

အို...ဒါဆို ကလေးက အခု ဘယ်မှာ ရောက်နေတာလဲ
ဟင်။

မသိဘူး။ ကလေးကို ခုနကခွင့်ပေးမယ်ဆိုပြီး လာခေါ်လို့
ကျွန်ုပ်လဲအပွယ်တကူ လိုက်လာခဲ့တာမှာ အခုလို့...

ဪ...ဒါလိုကိုး၊ ဒါနဲ့ကလေးက အသက် ဘယ်လောက်
ရှိပြီလဲ သူငွေမင်း။

သားလေးကျော်ဗဟထက် ငါ့နှစ်ကြီးလို့ အသက်နှစ်အယ်
ကျော်လောက်တော့ ရှိပြီလေ။

ဟ သူငွေကြီးက ပြောလိုက်သည်။

သူငွေကြီးဦးဆောင်သည့် စကားပြောခြင်းအား ခေတ္တ
ရပ်တန့်၍ သားဖြစ်သူကျော်ဗဟထက် ရင်ခွင်တွင်း၌ ပေ့ဖက်
ထားလိုက်၏။

ပြီးမှ...

သားလေး...သားလေး...မင်းဟာ ဖေဖေရဲ့ခိုက်ပြစ်တွေ
ကြောင့် ချမ်းသာပေမယ့် ချမ်းသာသလိုမခနရရွာဘူး။ အခု

တောင် မသေဘဲအသက်ဘေးကလွတ်ပြောက်လာရတာ ကံသိ
ပေလို့ပေါ့ကွယ်။ ဖေဖေ ကို ခွင့်လွှတ်ပါသားလေးရယ်။

အဟင်...အဟင်...အဟင်။

သားအဖနှစ်ယောက်မှာ မျက်ရည်များ တင်လှူထွေ ကျ
လျက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွတ်ထွက် ထူးပြေပျော်စရာကောင်း ထင်
ကျပ်စွာပေ့ဖက်ထားကြလေ၏။

ဦးလေးမောင်မှာ မိမိလွန်စွာ သိသောအချိန်က စတင် တား
အဖနှစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်စရာ အဖြစ်ကို ပြုစုပေး နိုင်ပေလှ
သဖြင့်တစ်ဖက်လို့ မျက်နှာလှူနေလိုက်ရုံပင်။

အိမှာ ဦးလေးမောင်။

ခင်ဗျာ...

ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စတုတ္ထတန်းတင် ခံယူပေး တား
ရမ့် ဘတော့မထားဘဲ ညီအစ်ကိုအရင်းကို မစေမယ်ဆိုတာ
ခင်ဗျားသိပါတယ်နော်။

အို...ဒါကိုအထူးပြောစရာမလိုပဲ သူ့ဘဝလို့ပဲ ကျွန်ုပ်တို့
သိပြီးသားပါ။

ဟဟိုပြီ...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကျွန်ုပ်တို့ကလေး ခင်
ကြောင့် ကျွန်တော်မရှိပေမယ့် မတော်ကလေးတွေက သူတို့
လုပ်ကိုင်လုံး သူတစ်လုံး ပြစ်အာမယ်ဆိုရင် အခုကလေးက
ပြောပါရစေနော်။

စိတ်ချသူငွေမင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ကလေးတွေကို အခုကလေး
ရွောက်မှာပါ။ မိမိကလေးလေးလေးလေးလေးလေးလေးလေး
မင်းလဲ မသိနိုင်သေးပါဘူး။

ဟု ဦးလေးမောင်က အားပေးစကားဖြင့် နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

'ကျေး...ကျေးဇူးပါပဲဗျာ'

သူဌေး ဦးဘဉာဏ်က ဦးလေးမောင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှု၏လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ဦးဘဉာဏ်သည် ခေတ္တမျှ အနားယူလိုက်ပြီး လျှင်....

'ခင်ဗျားယူသာခွဲတဲ့ ကတ္တီပီပီတိတ်ကလေးထဲမှာ ပတ္တမြား ဆယ်လုံး၊ စိန်တစ်ဆယ့်ငါးလုံးနဲ့ ရှေ့သည် အဘော်များပါ တယ် ဦးလေးမောင်၊ အဲ့ဒါကိုအရင်းအနှီးပြုပြီး ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ချမ်းချမ်းသာသာ ရှေ့ကြပေတော့'

ဟု ဆို၏။

'အလို...သူဌေးကြီးက ဘယ်သွားမှာဖို့ လို့သိဗျာ'

ဟု ဦးလေးမောင်ကရမ်းရာ ဦးဘဉာဏ်က မချီပြုံးပြုံး လျက်....

'အတုတု...အတုတု၊ မိဖုရားက ကျုပ်ကိုဘယ်လောက် နှိုက်စက်ထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တော့သာသိမိပါတယ် ဦးလေးမောင် ရယ်၊ မိဖုရားကြည့်'

'ခေ...'

'ဟင်...'

'ဟာ...ဒေသရာ အမြန်ဆုံးလှူချင်ချင်၊ ဒေသရာ အမြန်ကုမြင် ရတာ သားမချီပါကူး ဒေသရာရယ်၊ အဟင်...ဟင်...ဟင်'

ရွတ်တရက် ဦးဘဉာဏ်က သွေးများကိုပွက်ခနဲ ထိုးအန် လိုက်သောကြောင့် နှစ်ယောက်သား ကိတ်လန့်သွားကြသည်။

ဦးဘဉာဏ်၏အင်္ကျီကိုချွတ်၍ မီးခြင်ခြစ်၍ ကြည့်သည်၌ မြင်မကောင်းလောက်အောင်ပင် အစွန်းကွက် ညိုမည်းကွက် များကို တွေ့ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် လင်းအားကြီးအချိန်ခလောက်၌ ကျော်ပလဇ၏ဖခင် ဦးဘဉာဏ်မှာ မုဆိုးကြီးဦးတိုင်းကျော်ထို ညီအစ်ကိုနိမ့်စက် မှုများကြောင့် ထိုကျောက်စွယ်တွင်ပင် ဝေဆုံးသွားရှာတော့ သည်။

'ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေ ကိုနှိပ်စက်သူတွေကို သားကြီးလေးရင် တတ်နိုင်သမျှ လက်စားရေပစ်မယ်၊ သားလေး...သား...သား ရပ်ကွဲတဲ့အထိ ကျိန်ဆိုပါတယ်'

'ဘုန်း...ဘုန်း'

'ဘုန်း...'

ကျော်ပလဇေမျှ ဖခင်၏အလောင်းကိုကြည့်၍ယူကြီးမရဖြစ် ရှာလှန်းသောကြောင့် ရင်အုံကို တဖူးတဖူးထုကာ ကျိန်ဆို ရေနပါစတာသည်။

'တော်ပါလော့ သားရယ်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကိုဖြေခိုင် အောင် ပြေပါစတာနော်'

ဟု ဦးလေးမောင်က ကျော်ပလဇကို ဖမ်းချုပ်ကာ နှစ်သိမ့် ရရှာသည်။

ထို့နောက် အလောင်း၏ဝိတ်တလွင်းပျို့ စပ်ကုသလိုက် ရှာ ဓာတ်ပုံလေးပုံကို တွေ့ရ၏။

၂၆၈ သူရိန်ဆွေ

'အို...ခတ်ပုံလေးပုံပါလား၊ ဒါဟာ မင်းအဖေရဲ့အမှတ်
တရ လှေတုန်းတူတယ်၊ လူကလေးရဲ့ဘဝမှာ လိုအပ်မှာအမှန်
ပဲ၊ အဲဒါကို သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းလိုက်ပါ'

ဟု ဆိုကာ ဦးလေးမောင်က သူ၏အိတ်ဘင်းသို့ အထေ
အချာ သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

နံနက် မလင်းတလင်းမှာပင် ဦးလေးမောင်နှင့် ကျော်ဗလ
ထိုသည့် ဦးကညာ၏အလောင်းအား သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်
အောက်၌ ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်လိုက်ကြ၏။

'ကဲ...လူကလေး၊ ဟိုမူဆိုးတွေမလာခင် လစ်ကြစို့'
'ဟုတ်ကယ် ဦးမောင်၊ ကျွန်ခဘန်တို့ကိုခွေရန် သတ်မှာ
အမှန်ပဲ'

ဟု ကျော်ဗလကပြောရာ ဦးလေးမောင်က...
'သိမ်းသေချာတာပေါ့၊ ဟိုက ရွာပေ့ကို ကွင်းရှောင်ပြီး
ကားလမ်းဆီ သွားကြမယ်'

ဟု ဦးလေးမောင်က ပြောလိုက်၏။
လမ်းပေ့သို့ ခက်ခဲစွာရောက်လာသည့် အသင့်တွေခုသေ
ကားကြိုတစ်စီးဖြင့် တူဝရီးနှစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့သို့ လိုက်ခဲ့
ကြတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

သိုင်းဆရာနှင့် သူ၏ဟပည့်

အထက်ပါအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပွားပြီးနောက် လုံးနှစ်ခန့်
အကြာ၌ ဂူတွင်းခြံကျယ်ကြီးအတွင်းတွင် အထက်ဆလုံရှစ်
နှစ်ခန့် ရင်အုပ်ကားကား လှည့်တစ်ယောက်နှင့် ကြွတ်ကား
အဖုတစ်စုံများ သူ့နေရာနှင့်သူ ပြိုင်းရိုင်းပေလှည့် အထက်ငါး
ဆယ်ခန့် အတိုးအိုတစ်ဦးတို့သည် မြန်မာရိုးရာ သိုင်းဟပညာများ
ကို သင်ကြားလေ့ကျင့်နေကြလေ၏။

'ဟိုင်း...'

'ယား...'

'ဝှံ့...'

'ဟုတ်ပြီ၊ ညာဘက်လက်မောင်းကိုကွေး၊ နောက် ဟိုယို
အတိမ်းမှာ တစ်ပြိုင်နက်ဆန့်တက်၊ ပြန်လုပ်စမ်းကစားပါ'

'ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး'

'ဟိတ်...'

'ကျား...'

'ဝှံ့...'

‘ဝို...’

‘ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ’

ရမ်းတို့နှစ်ဦး၏ လေ့ကျင့်ခန်းအား ဘိတ်၏ဝရန်ကား နည်းကလေးလှိုင်ဖြင့်သိင်ကာ ကြည့်နေသည့် ဗုဒ္ဓိလုံကြီးကစဉ်းက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခတ်တီး၍ ဩဘာအပေးလိုက်လေ သည်။

‘အဖြောင်း...အဖြောင်း’

‘လူကလေး သိပ်ဟုတ်သာပြီပဲ။ ကဲ... အခုဆိုဝန် နားကြွပါ ဦးလား၊ ပြီးတော့ ခေမိုးချိုးပြီးရင် ဆင်းစားသောက်ပြော အောင်’

‘ခေ... အကောင်းပြီလေ လေးအောင်၊ နှင်တောင် ဝတ်တော် ဟုတ်သာပါပြီ၊ ဒီအသိုင်းဆိုရင် ပွဲတီးနိမ်းလောက်တဲ့ အဆင့် ရောက်တော့မှာပါ’

ဟု အရော်ဂန်ဆိုသူလူကြီးက ဝရန်တာသို့ လှမ်းအေးပြော လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အနည်းငယ်ဆက်လက်လေ့ကျင့်ပြီးတော် ခုတ် နားကာ ခေမိုးချိုးကြလေ၏။

ထမင်းပွဲ၌ ပျော်ရွှင်စွာစားသောက်ကြရမ်းမှ အလှူကြီး အခွန်ဂန်ဆိုသူ လူကြီးက...

‘ဝါပြောခဲ့ဖူးပေါင်းများစွာပါပြီ ကျော်ဗလေ၊ မင်းကိုမပြီး သင်ပေးဖို့ ဟောပီက ဝါသူငယ်ချင်းကမူကားထဲကမူ မှာမင်းဟာ ရန်သူအောက်ခံနေသူ တစ်ယောက်လို့ခံရတဲ့အတွက် ဝါအလုပ် တွေကိုထားပြီးလာခဲ့တာ မင်းသိပါတယ်’

ဟု ဆို၏။

‘ဟုတ်ပါဘယ် အချက်ကြီး’

‘အေးလေ... ဝါဆို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း မိမိကိုယ်ကို ခံဖို့ကလွဲပြီး ဘာညီဘဝ ချေထဲခနရမှာ အားမိဖို့ ပဲကွယ်’

ဟု ဆိုပြန်၏။

ထိုအခါ ကျော်ဗလေသည် ရုတ်တရက်ကတိပေးပေးတဲ့ ခေတုဝေ သျက်ရံခန္ဓာ။

သူ၏မျက်စိနှင့်ထဲတွင် လူကန်၏ မချီမခတ် တစ်စုံတစ်ရာ ကာသေဆုံးခဲ့ရသည့် အခါကြီးကို ပြန်လည်မြင်ပေးရင် မိလေ လည်း

လှိုဏ်များအား လက်စားနေရန်လည်း သူကတိပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ကိုသတိရမိသည်။

ထိုကြောင့် စိတ်အေးလေးနှင့်ပင် သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်ပြီမှ...

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့’

ဟု အပြောလိုက်သော အနီးမှ ဦးလေးအောင်က ကျော်ဗလေ ၏အကျင့်အထည်ကို ရိုင်းမိဟန်ဖြင့် အခါဝါးအသိတ်ထိတ် လှုပ် နေလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဟမ်းချိုသစ်ခွန်း ခမ်းသာလှလိုက်ပြီလျှင်...

‘ယောက်ျား ဆိုတာ အေးလေးတဲ့ ကလေးပေါ့ပဲ၊ ပျော်ရွှင် လှယ်လှယ်လားဟု၊ ဒါပေးတဲ့အားပေးပေးပါလို့ကလေး ယောက်ျား အေးသံသရာမှာပဲ၊ တူအောင် ကျေးဇူး လေးပေးပါလား’

ဟု ဆိုသည်။

'ကျွန်တော်နားမလည်လို့ ရှင်းပြပါလား၊ ဦးမောင်'
ဟု ကျော်ဗလကမေးလိုက်သည်တွင် ဦးလေးမောင်က....
'ဖီ...လို့လေ...လူကလေးရာ၊ မင်းအခန့် လက်စားမခချပေ
မယ်ပင်းလို့ပဲခံစားရတဲ့လူတွေရှိနေခဲ့ရင် မုဆိုးကြီးတိုင်းကောက်
ကိုခားပြုရဏ်းဟာ သူတို့ပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုအတိုင်း တန်ပြန်
ခံစားကြရမှာပဲ ဆိုတာပါ'

'ဪ...ဪ...'
ဟို့နောက် သူတို့သည် ထမင်းဟင်းများကို ဆက်လက်
စားသောက်နေကြရာမှ အဟန်ကြာသောအခါသိုင်းဆရာကြီး
ဖရော်ဂန်က

'ငါ နောက်ဆုံးရင် ကချင်ပြည်နယ်ကို ပြန်မတုမယ်၊
ဒီကြားထဲမှာဟေ့မင်းဟာ ကိုယ်ခံပညာပြည့်ဝတဲ့ ဘကယ်၊
သိုင်းပညာရှင် တစ်ဦးဖြစ်အောင် ငါသင်ပေးခဲ့ပါ့မယ် ကျော်
ဗလ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲ အထူးကြီးစား
မှာပါ'

'အရေးကြီးတာက သိုင်းသမားကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်စေဖို့
အရေးမှာ မပြတ်ဘူး ကျင့်ရမှာဖြစ်သလို ကိုယ်ခန္ဓာဖွံ့ဖြိုးစေနိုင်
ပြီးသက်လုံကောင်းစေမယ့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား အားကစား
ကိုလဲသေ ကျင့်ဖို့လိုလိမ့်မယ်'

ဟု ပြောပြန်သည်၊
'စိတ်ချပါဆရာ... ရေကူးမယ်၊ ပြေးမယ်၊ ဘားတန်း
လွှဲမယ်လို့ ကျွန်တော်စိတ်ကူးထားပါတယ်'

'အေး...အေး...' ကောင်းပါတယ်ကွယ်'
ထိုအခိုက် ဦးလေးမောင်က ထမင်းစားခြင်းကို လက်စ
သပ်လျက်....

'ဒီမှာ သူငယ်ချင်းဖရော်ဂန်၊ ဟိုမှာ မင်းအလုပ်တွေကလဲ
နို့နေလို့သာ တေးသင့်မှန်းသိလို့ မတေးတာတဲ့၊ ငါပေမယ့်
ပြန်သွားပြီးရင် ဇနီးကို မကြာကြာ လာလည်ပါကွာ'
'စိတ်ချပါ...လေးမောင်'

ဟုသိုင်းဆရာကြီး ဖရော်ဂန်က ပြန်ပြောလိုက်လေတော့
သည်၊ သိုင်းဆရာကြီးဖရော်ဂန်ပြန်သွားပြီးရင် စံလခန့်အကြာ
ဘဝကျော်ဗလသည် နံနက်တိုင်းမပွက်မကွက် လေ့ကျင့်နေပြီ
ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကန်ထော်ကြီးစောင်းပတ်လမ်းတစ်လျှောက်
အပြေးကျင့်နေ၏။

သိုင်းဆရာ နှင်းမွန်များမှာ အခြားသော နေ့များထက် ပိုမို
လှန်ကဲသယောင်ရှိကာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုတွင် နှင်းထူကြီး
ဖုံးလွှမ်းလျက် နှင်းတန်းလန့်ကာကြီး ကာထားသကဲ့သို့ မှီ
တော့သည်၊

ကျော်ဗလသည် ပြေးနေရင်းမှ ချွေးများရွဲနေသည့် သူ၏
မျက်နှာကိုသက်ကိုင်ပင် ဖြင့်ထုတ်လိုက်သည်၊

ပြေးကျွပ် ဘုတ်ကလင်သက်သို့ ဦးတည်၍ ပြေးလွှား လွှား
လာနေစေသည်။

အခန်း (၂၉)

မမျှော်လင့်ဘဲ ချစ်သူနှင့် မမြင်ရသော အန္တရာယ်

ဖင်းအိုဘိတ် အော်ဟစ်သံကဲ့သို့ ကြားလိုက်ရ လေတော့
သည်။

ကယ်...ကယ်ကြမိ၍ ဘောဓိမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ပိုင်းတစ်ခု
ကြပါသည်။

အထဲမှာ ခိန်းကလေးတစ်ဦး၏ လမ်းခြေထောင့် ပေါ်တွင်
ကျော်ဗလမှာ ငြှေးနေသည့် ခြေလှမ်းများကို ရှုတ်ထုတ်
တန်လိုက်၏။

ခွတ်ခြည်းပင် သွားဖောက်ရန် သင့်ပထမဆုံး စာ
လိုက်၏။

ဓုက္ခရောက်နေလှ တစ်ယောက်အား ကယ်တင်သင့်သည် ဟုသောအသိဝင်လာသည်နှင့် ကျော်ဗလသည် အသံကြားရာ ဆံသို့ ပြေးသွားသည်။

ထိုအခါ မိန်းကလေးတစ်ဦးကိုကားပေါ်တင်ရန်ကြိုးစား နေကြသည့် လူတစ်သိုက်ကို နှင်းမှုန်များ ကြား၌ တွားခနဲ ဧည့်လိုက်ရတော့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျော်ဗလသည် မည်သည့် စကားမျှ မဆို တော့ဘဲ သွက်လက်လှုပ်မြန်စွာ ခုန်လွှား တိုက်ခိုက်တော့ သည်။

‘ဝိုး...ဝှစ်’
‘ခွပ်...ခွပ်’
‘အင်...’
‘အ...’

‘ဟင်...ဒီကောင်တာကောင်လဲ၊ မဆိုင်ဘဲ ငင်ရှင်တဲ့ကောင် ကျွန်းပြန် မိုးဟိန်းအကြောင်းသိရမှာပေါ့ကွာ’
‘ခိုင်း...’

လှသုံးယောက်အနက်နှစ်ယောက်မှာမြက်ခင်းပြင်၌ လဲကျ သွားခိုက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်စန့်တူသူက ကြိမ်းဝါးကာ အေ နတ်ဖြင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

‘သို့သော် ယင်းအချိန်၌ ကျွင့်ဗမက လိုလု၏လက်ကိုပင် ရှိရှိကတင်လိုက်သောကြောင့် ကျင့်ဆန်မှာမိုးပေါ်သို့ထောင် တက်သွားအဖြင့်သာ သက်သေရာရသွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့ သည်။’

‘ပြောင်း...’
‘ကား...’
‘ဒေါက်...’
‘ခွပ်...’
‘အင်...’

ကျော်ဗလက သေနတ်ကို ကုန်းကောက်ရန် ကြိုးစား လိုက်သည့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူအား မျက်နှာကိုခူးပြင့် ပစ် တိုက်လိုက်တော့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ထိုသူမှာလည်း အခြားသူများ ကဲ့သို့ပင် ကားလမ်းစေး မြက်ခင်းပြင်၌ လဲကျသွားလေတော့၏။

‘ကျေး...ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုသာ မှ မဖြစ်ဘူးနော်’

နှင်းနှင်အပြိုင် ဖြူဖွေးလှသော ဒိန်းမပျိုက ကျော်ဗလ အနားယူလိုက်လာကာ ကျေးဇူးတင်စွာ ပြောကြားလာလေ သည်။

‘ကားမှပဖြစ်ပါဘူးညီမ၊ အစ်ကိုက သေနတ်ပစ်လေ့မရှိ ရှိက်ထည့်ပိုက်နိုင်ပေလိုသာပေါ့၊ နို့မို့ဖြင့်...’

ဟု စကားကစီခိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်ကာ ပိုမိုအေးမြစေရန် ဝေးဝေးနေမိ၏။

‘ဟို...ဟိုခင်း၊ မ...ပကော...’
အစ်ကိုရယ်၊ ပကော...
တပေါ့၊ ဒီနေ့ပွဲအစောင့်လေ့က...
www.burmeseclassic.com

တော့ နှင်းတေ့က ပိုပြီးထူထပ်နေခတ်တဲ့ လူချင်းကဲ့သို့အကြား
ချိန်မှာ အခုလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရတာပါပဲ အစ်ကို

ဟု မွန်ရည်စွာ ပြောပြ၏။
လူမ၏ပါးချိုင့်လေးမှာ လွန်စွာထူထပ်၍ မျက်လုံးကြီးကြီး
များများ သမင်မပျိုတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ မွန်းထဲ
မှတောက်ပနေသည်ဟု ကျော်ဗလ သင်္ဘောလိက်၏။

က...ညီမ လာ...လာ သူတို့သတိပြန်ခရခင်သွားကြစို့။
တော်ကြာ ဆက်ပြီးရန်မှာနေဦးမယ်
ဟု ဆို၏။

ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့
ကျော်ဗလက မိန်းမပျို၏လက်အိတ်ခွဲသျှက် လှည့်ထွက်မည်
အပြု ကျနေသည့်သေနတ်ကို သတိရကာ ဒကာကီလူလျက်
ကူညီဆန်များကို ထုတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ ပက်လက်လှန်ထဲကျနေသော လှဆိုးခေါင်းခေောင်
ဖြစ်သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ပစ်တပ်လိုက်လေ၏။

ဘုတ်...
ထိုစဉ် ထိုလူ၏မျက်နှာကို အမှတ်မတင်ကြည့်မိရာမှ ဆွဲ
၏ မှတ်ဉာဏ်တွင် ထိုသူ့ပုံမြင်ဖူးသလိုလို မြင်နေမိသည်။

အို...ဟီ...ဟီလူဟာ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့မှ ခေတ်ပျောက်ထဲက လူ
တစ်ယောက်ပဲ၊ ပြီးတော့ အခုနေသူပြောတဲ့ စကားအတိုင်း
ကျွန်းပြန်မိုးဟိန်းတဲ့၊ ဝါငယ်ငယ်က မော်ငါ့မြိုင်အိမ်ခြံပြီးမှာ
ခင်းပြတော့ တော်သံမှာလဲ ကျွန်းပြန်မိုးဟိန်းတဲ့၊ ဟုတ်ပါ
တယ်၊ ဝီလူပဲဖြစ်မှာပါ

ကျော်ဗလ၏အစွမ်းများ ဆက်စပ်သွားကာ ကလဲစား
အချလိုစိတ်ဖြင့် သွေးများပွက်ပွက်ဆူလာ၏။

သို့သော် သိမ်းဆရာကြီးဖရော်ဂန်၏ သတိပေးသံကို ပြန်
လည်ကြားယောင်လာမိသောအခါ လှုပ်ရှားရန်ငြင်နေသည့်
လက်များကို ဆွတ်ချင်းပင် ပြန်လည်ရပ်သိမ်းလိုက်မိ၏။

အစ်ကို... အစ်ကိုဘဲ ဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ လာပါအစ်ကို
ရယ်၊ ဆက်ပြီးရန်ပြောပါနဲ့တော့၊ လာပါအစ်ကို

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိန်းမပျိုက ကျော်ဗလ၏ လက်ကို
အဟင်းဆွဲခေါ်လိုက် သည်အတွက်ကျော်ဗလလည်း ဆုတ်ကန်
ဆုတ်ကန်ဖြင့် ပါသွားတော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ တန်တော်ကြီးစောင်းမှ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး
တွင် နေ့ထိုင်လော့ အတ္တုတွင်းသူဌေးဦး ဦးရာစာနှင့်ခေါ်
သိင်္ဂီထို၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပျော့လေး မကေသီနှင့်
ကျော်ဗလ တို့မှာ လွန်စွာခင်မင်ရင်နှီးသော အဖြစ်သို့ရောက်ရှိ
ခဲ့ကြတော့သည်။

အစ်ဖန် ထိုမှစ၍ ထွေဖန်မြင်ဖန် များလာသောအခါ-ချစ်
သူ ရည်စားများအဖြစ်သို့ တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့တော့သည်။
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးသည် လွန်စွာချစ်ခင် မြတ်နိုးကြ၏။

ထိုသို့ သမီးရည်းစားများအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသော
အခါ မကေသီက သူမအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်
ပါအတိုင်း ပြောပြ၏။

တစ်ခါက အဖေဖေနှင့်အဖေငဲ့ဆီကို လူကြီးနှစ်ယောက်
ပူးတယ်အင်ကို၊ သူတို့က မေးပုံစား သူဌေးကြီးတို့လူ

ဟု ကျော်စလင်က ချစ်သူကို ချီးကျူး၏။
 'ခစ်...ခစ်...ခစ်'
 'အလို...ဘာကိုရယ်တာလဲ ခေသီ'
 'ဒီကြားထဲမှာ ချစ်ရတဲ့အစ်ကို့ကိုတွေ့ပြီး ချစ်မိသလို အဲဒီ
 လူကတော့ ကျန်ရစ်ဖြစ်လွှားတာကို တွေးမိလို့ပါ'
 'ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါနဲ့လူ့နာမည်ကတယ်သွေတဲ့လဲ'
 'ကိုယ့်နားအောင်တဲ့ အစ်ကို'
 'အင်း...ကိုယ့်နားအောင်... ကိုယ့်နားအောင်၊ ဘာကယ်တော့
 သူ့မျှော သနားစရာတောင်းလုပ်ပါအောင်ကွယ်'
 'နေဦးအစ်ကို၊ ကေသီပြောနေကျနဲ့လေးတယ်'
 'ဟုတ်လား၊ ဘာမျှားပါသိဉ်'
 'ဒါပဲလူကြီးတွေဟာ နောက်အစ်မအိမ်မှာ သာပြန်ဆေး
 တယ်'
 'ဟင့်...ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့်လေးသီက အရှင်အတိုင်ပင်
 ပြန်ပြောလိုက်တော့ သျှောင်ကစောင်းနဲ့လူကြီးက ကေသီကို
 မျက်လုံးစိမ်းကြီးနဲ့စိုက်ကြည့်လိုက်တာမျှား ရုပ်ကံကို ဗိုသွား
 တာပဲ၊ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ အစ်ကို၊ ကေသီဖြင့်
 အခုထိ ပြန်ပြီး မြင်ယောင်နေမိသေးတယ်'
 'ဟုပြောလိုက်၏။ ပြီးမှပင်...
 'အဲဒီနောက်တော့ကေသီသွားခါသော့ကံထိစိုက်သစ်ယော့ကို
 လိုက်ပြီး ချောင်းခံမြောင်းနေသလို ခံစားရတယ်'
 'ကေသီစိတ်ထင်လို့မျှားလား'

'မဟုတ်ဘူးအစ်ကို၊ အဲဒီနောက် အစ်ကိုနဲ့ဆုံတွေ့ရတဲ့နေ့
 မှာ ကေသီမသိတဲ့လူတွေဖမ်းဆီးဖို့ကြိုးစားတာ အစ်ကို့အမြင်
 ပဲလေ...မဟုတ်ဘူးလား'
 'ဟု ကေသီက ပေးလိုက်၏။
 'သီအေဒါ ကျော်စလင်က ခေသီပီးညိတ်လျက်...
 'မုန့်ပါအယ် ကေသီ၊ ကေသီ ကိုဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတာဟာ
 အကြောင်းရှိရမယ်၊ ကိုယ့်နားအောင်ဆိုတဲ့လူနဲ့မျှား စပ်ဆိုင်နေ
 သလားမပြောတတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတ်ဝိရိယထားပြီး
 လွှားလာပါ ကေသီနယ်နေ့၊ နို့ဖို့ဖြင့် အစ်ကိုရင်ကျိုးရချည့်
 ခဲ့'
 'ဟုဆိုကာ ချစ်သူ၏ကိုယ်လုံးလေးကို ပေ့ဖက်လိုက်၏။
 'ပြီးလျှင် ကေသီအိမ်ပါးပြင်နစ်ဖက်အား တနှိုက်မက်မက်
 ဖြင့် မြင်းနိုးစွာနမ်းထွဲလိုက်သေ၏။

အခန်း (၃၁)

ဦးမ ရောက်ရှိလာခြင်း

တစ်နေ့တွင် ကျော်ဗလသည် သူ၏ ပန်းခြံတောင်း၍ ထို
ပညာ ဝေ ကျင့်သင်ကြားလျက် ရှိ၏။

ထိုစဉ် အခတ်အစား ခုတ်ပြတ်လျက် သူ့ပညာကို
ဆောင်းထားသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ပြုစုပေးလျက်
တစ်ကြိမ်ချွဲချွဲလျှင် ချော့ဗလကျော့ဝေးဝေးထွက်လျက်
၏သက်ကို လျှင်မြန်စွာလှည့်ရှုသလိုပင်။

၃၆...
၃၇...

'ယား....'

'ဖတ်....'

'ဖတ်....'

'ခေါက်....'

'ခေါက်....'

ထိုအခါ လက်ခနဲ အရောင်ဖြာသွားပြီးနောက် ခား နှစ်
ချောင်း ပြေးထွက်သွားသည်။

သို့သော် ကျော်ဗလက သေထဲမှအစိအစိများ ဖြတ်သန်းလာ
သံကို ကြားလိုက်လည်၌ ရုတ်တရက် ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ ညွှန်
လက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ခားနှစ်ချောင်းမှာ အနီးရှိသွယ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
၌ စူးနှစ်မြုပ်သွားတော့၏။

ကျော်ဗလက ဟိုလူကြီးနှိုချာ ခြံပြင်သို့ အပြန်ဆုံး ခုန်သွား
လိုက်၏။

'ဟိုင်း....'

သို့ရာတွင် ကျော်ဗလ ခြံအပြင်အရောက်၌ ထိုလူကြီးသည်
လမ်းဘေး၌ အသင့်ရပ်ထားသည့် ကားတစ်စီးပေါ်သို့ ထုတ်
ရောက်သွားကာ ကားထိုးအောင်းပေးခင်းနှစ်သွားတော့၏။

'ဝူး....ဝူး...'

'တောက်.... ဘယ်သူမှန်းကို မသိလျှင်တား၊ မမိလျှင်တား
နာတာပဲ'

ဝေးကွာသော ကားကြီးကို ဤည့်လျှင်ကျော်ဗလက မခေး
မချမ်းနိုင်ဖြစ်ကာ ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြင်းရထားတစ်စီး ကျော်ဗလနှင့် မနီး
မဝေး၌ ထိုးဆိုက်လိုက်၏။

မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသူကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ
ဝေါသဖြစ်နေသော ကျော်ဗလမှာ ပျော်ရွှင်သွားပေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသူ
မှာ သူ၏အဖေဖြစ်သူ သိုင်းဆရာကြီး ဖခင်ကန် ဖြစ်နေသော
ကြောင့်ပင်တည်း။

'ဟင်....ဆရာကြီးပါလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အလို....ခါ
ကကောင်သေးပါသိမ့်၊ လှူလိုက်တာ အရမ်းပဲ'

ကျော်ဗလက ဆရာကြီးဖခင်ကန် ချီးမြှင့်တောင်းသည့် မျက်
ရွင်းဖြူ လက်သစ်ညောင်လုံး များစွာနုနုနု ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ
တာ ကျန်ခဲ့ရာအားလုံး နှစ်ခန့်သည့် မျက်လုံးပိုင်း ချစ်ချစ်
ရာ သတ္တဝါ မလေးအားကြည့်ကာ ပေးလိုက်၏။

'ဒါ မင်းဆရာတို့လေး၊ ဆရာကြီးသက်ခဆာင်ဆီပါဟော့၊ မျောက်မလေးကွ၊ ဒီမျောက်မျိုးဟာ၊ ရှားပေးသယ်၊ ကျော်မလေး ရော့...ဟူသွားနှင့်၊ ဆရာကြီး ရှားပေးသွားလို့ကိစ္စမယ်' ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့

'ကွ...ကွ...
ကွ...ကွ...'

မျောက်မလေးက ကျော်မလေးကထဲအရောက် ကျော်မလေး၏ ဆံပင်မျှားတို့ ကိုင်ကြည့်ကာ တကွကွ အော်နေလေသည်။

ဟား...ဟား...ဟား၊ သူ့ကိုယ်ကအမွှေးနဲ့ ကျွန်တော် ဆံပင်မွှေး အထူထူပဲလို့ ပြောနေတာသား၊ မဆီဘူးဆရာကြီး

ဟု ကျော်မလေးက ဝမ်းခြောက်ဝမ်းသာပြောကာ မျောက်မလေးကို ဖိနှိပ်ထဲသို့ ချိပိုးယူဝင်သွားလေတော့၏။
ဆွေခန်းနဲ့ ယိုင်မိကြသောအခါ ရောဂါကြီး ဖရော်ဝန်က မျောက်မလေးအား လက်ညှိုးထိုးပြလျက်...

'ဆရာကြီးမိတ်ဆွေ မတိုတယ်ဆရာ၏ ရှားရှားပေးပါ၊ လောကကုသိုလ်၊ ဒီမျောက်မျိုးကိုခန့်ခဲသယ်၊ သူ့ယိုတာ ထွားကျိမ်းပြီး လက်က အခဲခူးပွားအဟူတာ တစ်တောင်ခိုးပါ၊ ရှည်လျားကယ်'

ဟု ပြော၏။

ပြီးမှပင် ဆရာကြီးက ဆက်လက်၍...

'ကချင်ပြည်နယ်ထဲက အမြင့်ဆုံးတောင် တစ်တောင်က၊ လာခဲ့တာလို့ မုဆိုးကြီးက ပြောတယ်၊ မျက်လုံးလေးတွေ

ပိုင်းပြီး မှတ်မတောင်ရှည်ကြီးတွေ ဆော့နေတာဟာ တကယ် မိန်းကလေးပစ်လောက်နဲ့ မေ့သွားလား၊ ဟား... ဟား... ဟား၊ ဒီဆရာတွေ ဆွေးပေးပေးမယ်ထင်၊ တယ်ဒွယ်လဲ တော့ လေး မေးခင်း ဟဲ...ဟဲ'

'ဟား...ဟား...ဟား'

'အဟတ်... ဟား...ဟား'

'ကွ...ကွ...ကွ...'

ထိုးလောက်သား ပိုင်းအားကြည့်၍ ရယ်မော နေကြလေရာ လူ့ကောင်းကောင်းလည်အညိုအလား မျောက်မလေးကလည်း ဘာသာဘာသာ ကောင်း ပြောလိုက်လေ၏။

'ဒီမျောက်မျိုးဟာ အလွန်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းပြီး၊ လူ့စကားကို ကြားရုံညင်ခပ်မေးရင် အလွန်အလျောက် ထုတ်ဖော်လို့ အကျင့်တင်အင်အင်မှာ ဝါဖတ်ပေးတတ်ကုသို'

'ဆို...ဒါဆိုနှင့် အထိုဝါတက်အလွန် ဆိုအလို ပိုကောင်း ဟာပေါ့ဆရာကြီး၊ ကျွန်းဆက်ဖြင့် မိမျောက်ကလေးကို တောထဲကတောင်အထဲ၊ ချုံနာဖြင့်ထိ ညှိမလို့ ပေးလိုက်မယ်'

ဟု ကျော်ဝလေးက မျောက်မလေးထံ ညှိမလို့ခွင့်မေး ပေးမက်မင်းပြောလိုက်၏။

'ကွ...ကွ...'

၂၉၀ သူရိန်ဆွေ

'အဲ...တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူ့ဟာ ထခြား အသီးအနှံတွေကို စားသောက်တာမှန်ပေမယ့် နှင်းထိန်းဆိုရင်တော့ အင်မတန်နှစ်သက်စွာ စားသောက်လေ့ ရှိတယ်ကွဲ့...။ ခါကြာပြီ သူ့ကိုနှင်းဆီပန်းတော့ ကျွေးရသိမ့်မယ်'

ဟု ဆရာကြီးက ပြောပြန်၏။

'အမယ်လေး...ညိုမစားလို့ ကျွန်တော် ခြံထဲက နှင်းဆီပန်းခင်းကြီး ကုန်သွားပါစေ၊ နောက် ညှို့လိုအပ်သ လောက် ကျွန်တော် ထပ်ဝယ်ပေးမှာပါ ဆရာကြီး'

ဟု ကျော်ဗသက ပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

'ကွဲ့...ကွဲ့...ကွဲ့...'

'အေးကွာ...ဒီဈေးကွက်မလေးက လူ့အကား တတ်ထလိုပဲ၊ မင်းပြောတာကို ထောက်ခံ နေတယ်၊ ဟဲ...ဟဲ... ကျွန်မကောင်း ကြားမကောင်းတော့ ဖြစ်နေပြီမခရင်ဂန်ဇေ'

ဟု ဦးလေးမောင်ကပြောသည်။

'ဟေး...ဘာဖြစ်လို့လဲကွဲ့ လေးမောင်'

'ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွဲ့၊ ကျော်ဗသ တစ်ယောက် မျှောက်မထားနေပြီ ဆိုတဲ့ သတင်း ထွက်လာတော့ မှာမို့ပါ၊ ဟား...ဟား...ဟား...'

'ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...'

'အဟဲ...ဟဲ...ကြဲကြဲဖန်ဖန် ပြောသလိုလိုတာ ဦးမောင်ရာ၊ ဟား...ဟား...ဟား...'

'ကွဲ့...ကွဲ့...ကွဲ့...'

ထိုင်ဖို့နန်းထိုင်နှင့် ဆွေးနွေးရည်သံယောဇဉ် ၂၉၀

သုံးယောက်သား ပတ်တုတ်၍မရဘဲအောင် ရယ်မောကြလေရာ မျှောက်မကောင်းကလည်း 'ကွဲ့...ကွဲ့...ကွဲ့...ဖြင့်အော်ဟစ်နေလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မျှောက်မလေး ညိုမသည် ကျော်ဗသနှင့် သံယောဇဉ်နှောင်ဖွဲ့ခဲ့ကြပေတော့သည်။

အခန်း (၃၁)

မလုံကြည်နိုင်ဖွယ်ကပ်ကြမ္မာဆိုးများကို ရင်ဆိုင်ရသူ

မြောက်မလေးညိုမ ရောက်ရှိပြီးဘဲ နှစ်ရက်ခန့် အကြာ၌ ကျက်ပေး၏ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ကားတစ်စီး ခင်ကြော်စီလာလေသည်။

ဟင်...ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လှိုပါသား၊ ကြာကြာပဲ ခင်ဗျား၊
မကြာမင်းထူးနား ချိုလို့ပေး၊
ကျေးဇူးတင်ပဲ ယ့်ကျွမ်း ခင်မင်ပြီး ဖြစ်နေသည့် ကော်ဖီ၏
တရားပိုင်သော ဦးရားနှင့် ဒေါ်ထိုက် ထိုက်အား ခင်ဗျား
ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါရာဇာက ပုပင်သောက ရောက်နေသည့် မျက်နှာဖြင့်...

ဥကတည်းက သမီးပျောက်နေတာကွယ်၊ မနက်မိုးလင်းတော့မှ သမီးမရှိမှန်း သိရတော့တယ်၊ အဲဒါ ကျော်ဗလနှင့် များလာသလားလို့ မေးမြန်းရအောင်လာတာပဲ

ဟု ဆိုသည်။

‘ဗျာ...ဥကပျောက်သွားတယ် ဟုတ်လား’

ကျော်ဗလမှာ ချစ်သူအဖွဲ့က သွန်စွာပုပင်သွားကာ အသံများပင် တိမ်ဝပ်သွားရသည်။

ဤတိုင် ဒေါ်သိင်္ဂီက မျက်ရည်လည်၍ဖြင့်...

ဥဦးက သားအပ သုံးယောက် နန္ဒရားတီးပြီး သီချင်းတောင်းဆိုနေကြဆေးတာကွယ်

ဟု ဆိုပြန်၏။

‘တယ်လိုကတယ်လို ပျောက်သွားတာလဲဟင်’

ဟု ကျော်ဗလက ပေးမြန်းလိက်၏။

သမီးဖြစ်သူနှင့် ရည်နေသူအဖြစ် သိရှိထားသော ကျော်ဗလအား ဒေါ်သိင်္ဂီက စိတ်မချမ်းမြေ့သည့် အသံနှင့်...

‘မနက်မိုးလင်းတော့ အိပ်ခန်းပြတစ်ခန်းပေါက် ပွင့်ချေပြီ၊ သမီးပျောက်ဆုံးနေတာပေါ့၊ ခေါင်ကျော်ဗလအဖွဲ့’

ဟု ပြောပြ၏။

ဦးလေးမောင်ကလည်း အကြံပေး၏။

‘မိအတိုင်းတော့ မနေနဲ့ဗျာ၊ စိုးရိမ်စရာရှိနေတယ်၊ ပုယိုးတိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ’

ဟု ဆို၏။

သို့နှင့် ဓောသီ၏ မိဘနှစ်ပါးသည် ကျော်ဗလနှင့်အတူ ငါ့ထံထို သွားကြလေ၏။

ထမ်းလေသိ၍ ကျော်ဗလက ဆွေးမြည့်စွာဖြင့် ပြောရှာသည်။

‘ဟစ်နှော့တင် သူ့က စိတ်ထဲမှာ ဘစ်ဖဲတစ်ဦးခွဲ ရန်ရှာခြင်းကို ခံမယ့် အခနအထားရှိနေလို့ စိတ်ထဲမှာ အလွန်ကြောက်လန့်နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ခုပြောတယ်၊ ဝါနဲ့ကျွန်တော်ထံ ကျွန်တော် ဆရာကြီးပေးတဲ့ ကံတောင်းမှုကို အကျိုးပြုတဲ့ မိုးကြိုးဝက်ငွေကလေးကို သူ့နာမည်ပါအောင် ပန်းထိမိဆိုရမှာ ကေထံခိုင်ရေးထိုးခိုင်းပြီး အဝတ်ခိုင်းခဲ့တယ် ခေါ်ခေါ်၊ အခုတော့...’

‘အေးကုမ်း၊ ခေါ်ခေါ် သမီးလေးအဖြစ်ဆိုးပါကယ်’

ဟု ပြောလျက် ဒေါ်သိင်္ဂီ မျက်ရည်များ သုတ်လေ၏။

ငါ့ထံရောက်သည့်အခါ ထားခန်းရှိ ရာဇဝတ်အုပ်က အထုတ်ခိုင်ဆုံး ရှိ ဗွေတော့စိုစေရန် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရာ၏။

သို့သော် ဟိုနေ့မှနေ၍ ဓောသီမှာ ပျောက်ခြင်းမဟုတ်ပျောက်သွားပေရာ ကျော်ဗလမှာ အချစ်ဆုံးချစ်သူအတွက် သွေးသော်တစ်ဆက်တော့ သူ့ကံကံခြင်းမရှိတော့ဘဲ ချေချင်နေလေတော့သည်။

ဆရာကြီး ဖခင်ဂင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ပြန်သွားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဦးလေးမောင်က ကျော်ဗလအားကြည့် ကာ....

လူကလေး...မင်းရင်ထဲမှာ တယ်စီ ခဲခေးရောင်ဆိုတဲ့ ဦးလေးလိပ်ပါကယ်၊ သို့သော်မရှိ တွေ့ရဘဲ ဦးမောင်က ကိုယ် အားပြုရတာမှာပေါ့နော်၊ ကျွန်ုပ်တို့အားကို ဝေဖန်စိတ် ဖို့တော့ ဦးလေးထက်ပေးချင်သလို ဟု ပြောရ၏။

‘ဟုတ်ပါကယ် ဦးလေးမောင်၊ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ တယ်စီ မရှိဘဲ ခဲခေးရောင်လို့ပဲ ခဲခေး’ ဟု သနားစဖွယ် ပြောရ၏။

လိုရက်များအတွင်း ကျော်ဗလ ယုံသောခွင့်တယ်နေသည့် မျောက်ကလေး ညိုမသည့် ဘာကို ကိုယ်ကတော့ နားထောင် တွယ်ကပ်နေရ၏။

ကျော်ဗလ အစားအထောက် အစားသောခေါ် ဘုမသည့် ဖခေးကော့ဆွေ။

ထို့ကြောင့်ပင် မျောက်ကလေး စိတ်ကောင်းရန် ကျော် ဗလ အစားအထောက် ပေးသတည်း။

‘အင်း...မင်းကလဲ ဝါအပေါ်မှာ အများကြီးမှာ သာနေ ပါပေါ့လား ညိုမရယ်’

‘ကူ...ကူ...ကူ’

ကျော်ဗလက မျောက်ကလေးအား ချစ်စနိုးပူဖက်ထား လိုက်သည်တွင် မျောက်ကလေးမှာ ပီသိ ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ထကူ ကူနှင့် သဘောကျနေသည့်။

ဦးလေးမောင်မှာ ကျော်ဗလနှင့် မျောက်ကလေး ညိုမထို စီ သံသရာဇာတ်အနှောက်အယှက်ကို သဘောကျစွာကြည့်ရင်း....

‘လူကလေးရေ...နောက်နေတာဦး အရင်အတိုင်း ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင်နေစမ်းကွာ၊ တာပြစ်တို့လဲဆိုသော မင်းမှာလဲ အန္တရာယ်တွေရှိတာ မေ့မထားနဲ့၊ ပြီးတော့ မင်းချစ်သူကို တွေ့အောင်ရှာဖွေဖို့ နှိတ်ဖယ်မဟုတ်လား၊ ဝါကြောင့် ကျန်းမာ ခရီး သေ့ကောင်ခန်းအဖွင့်ပြန်လှူပြီး ကုန်းမာအောင်နေစေချင် တယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

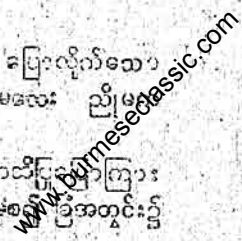
‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးမောင်၊ ကျွန်တော် ကျန်းမာအောင်နေပါ တော့မယ်၊ ကျန်းမာရင် ကျွန်တော်ချစ်သူကို မတွေ့တော့ အောင် လိုက်ချာမယ်၊ ဤခါ ဟုတ်ပါကယ်’

ဟု ခမ်းသာပေးစွာပြော၏။

‘ကူ...ကူ...ကူ’

ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့် တားကပ်သော မြေလိုက်သော ကျော်ဗလ၏အမူအရာကိုကြည့်ကာ မျောက်ကလေး ညိုမထို လည်း ဝမ်းမြောက်ပစ်သော ခိုနေရ၏။

ကျော်ဗလသည် ဦးလေးမောင်အား ကတိပြုစွာကြား ထားသည့် စကားအတိုင်း နောက်ကစီနေမထိုက်အတွင်း၌

ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ရန်များနှင့် လှိုင်းပညာများကို ယခင် အတိုင်း ပြန်လည် လေ့ကျင့်၏။

ထိုအခါများ၌ ဦးလေးမောင်သည် ဝန်ထုပ်ကုန်အဖွဲ့မှ ဘဏ္ဍာကျစွာကြည့်နေသကဲ့သို့ မျောက်မလေး နိဗ္ဗိကာလည်း နှင်းဆီပန်းပွင့်များကိုစားရင်း ကွဲကွဲကွဲကွဲဖြင့် အားပေး လေ၏။

မှောင်ချိန်နီးမှပင် လေ့ကျင့်ခန်းများကိုရှာတစ်ခုရှိ ရေမိုး ချိုးကာ ငစားအသောက် စား၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝါးရက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ကျော်ဗမာ ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယခင်အတိုင်း ပြုပြင်လာ၏။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ကန်ခံတော်ကြီးစောင်း ပတ် လမ်းအတိုင်း အပြေးလေ့ကျင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် နံနက်စိုးလင်းသည်နှင့် နှင်းပွန်များဖွဲ့နေသော ကန်ခံတော်ကြီးစောင်း၌ အပြေးလေ့ကျင့်လျက် ရှိလေ၏။

မှတ်ချက်။ ထိုသို့အလေ့ကျင့်ရာ ကားကိုက်ခံခံ၍ ဤတတ် လမ်း၏ အဖွင့်ခန်း၌ နှင်းပွန်ဖွဲ့စို့ သွေးခွဲခြား

ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ပေးနှင့်ရေးသားထားသည် ကို စာရှုသူများ ပြန်လည်သတိပြုကြပါရန်။

စာရေးသူ။

မိုးလင်း၍ ဝန်ပင်ထွက်နေသောအခါ ဦးလေးမောင်မှာ စိတ်မချနိုင်တော့ဘဲ ကားကိုဂိုဒေါင်မှထုတ်၍ ကိုယ်တိုင်မောင်း ကာ လိုက်ရှာသည်။

ကန်ခံတော်ကြီးစောင်း၌ တာဝန်ကျ ပုလိပ်အမှုထမ်းတစ် ဦးက ကားထိုက်ခံရသည့် လူငယ်တစ်ယောက်အား ၎င်းကိုယ် တိုင် အေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြောင်း ပြောကြားလေ သည်။

ယခုပေးပေးသူကိုလည်း သက်ဆိုင်ရာက မမ်းဆီးအရေးယူ ထားကြောင်း ပြောပြ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးမောင်တစ်ယောက် မှန်ကန်စေးရုံ ကြီးသို့ လိုက်ရပြန်လေ၏။

ထိုအခါ မာရာဝန်တစ်ဦး၏ ညွှန်ပြမှုအရ သမ္မတပေါ် တစ်ခန်း၌ သတိလပ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး အသွေးများခွဲနေသည့် ကျော်ဗမာအား တွေ့ရ၏။

ပြစ်ရပ်လေ့လူငယ်သည် ဟူသော ဦးလေးမောင်မှာ ကြေကွဲသိနှင့်စွာရေရွတ်လိုက် ရှာလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သုံးရက်ကြာသော အခါမှပင် ကျော်ဗမာမှာ ပြန်လည်သတိရလာ၏။

ဦးလေးမောင်က တာဝန်ယူကာပေးသောဆရာဝန်ကြီးက ဝေါက်တာလမ်းနှင့် တွေ့ဆုံခေးမြန်းရာ ဆရာဝန်ကြီးက

‘မစ္ဆာ...ခင်ဗျားရဲ့သားဟာအလွန်ကဲကောင်းကောင်းအသက် မသေထူးဖြစ်ပါဘယ်၊ သို့မဟုတ်သူဟာခန္ဓာကိုယ် အောက်

၃၀၀ သူရိန်ဆွေ

ပိုင်းက အကြာအောက်ဘက်ပြီး သေဆုံးသွားတာမျိုး ထူပိ ရှား
မရအောင်ဖြစ် လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်စိတ်မကောင်းခွာ နဲ့တဲ
ပြောပါရစေတော့ ဟုဆို၏။

သို့နှင့် တစ်လခန့်အကြာ၌ ကျော်ဗလတစ်ယောက် ဆေး
ရုံမှဆင်းရသည်အုပ် ဦးလေးမောင်ကားနှင့်ဘင်ရှီခေါ်လက်ခွဲ
ပြီးလျှင် အိမ်သို့ရောက်လောအခါ အင်္ဂလန်မှ တက္ကား တစ်
မှာယူထားသည့် ဘီ.တပ်ကုသားဆိုင်ဖြင့်ကျော်ဗလကို ထိုင်
စေလေသည်။

မျောက်မလေးမိညိုကား ကျော်ဗလ၏အခြေအနေကိုမြင်
တွေ့ရသည်နှင့် ခုန့်ပေါက်လျက်ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကာ
မျက်ရည်များသဘောတူစီးကျနေသည်။

ဦးလေးမောင်နှင့် ကျော်ဗလ တို့မှာလည်း ဆီးရွားလှ
သော ကြံ့မွှာကို တွေးမိကြကာ မျက်ရည်ရွံ့လျက် မှီကြ
လေသည်။

ဦးလေးမောင်ရာ၊ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်တွေ သဲသဲ
ရှေ့သွန်ဖြစ်နေပြီ၊ ဖေဖေ အတွက်လဲ တာဝန် မကျေနိုင်ဘဲ
အပြင် ချစ်သူကိုလဲ လိုက်မရှာနိုင်ကော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ကျွန်
တော်တစုဆုံးဖြတ်ဦးလေးမောင်ရယ် အဟင်...ဟင်...ဟင်

ကျော်ဗလက ယူကြီးမရဖြစ်လျက် မျောက်မလေး သီး
သည်လည်း ယူ၏လှပသော မျက်လုံးပိုင်းကြီးများထဲမှ မျက်
ရည်များ ထွက်ကျလာစေခဲ့လေ၏။

ဦးလေးမောင်မှာ အချိန်မရှိသရွေ့ ကျော်ဗလအားမည်သို့မျှ
အားပတ်စေရန်နှင့် ယခုတစ်ထက် စားမိကျန်နိုင်သော ငွေ
ကြေးများမျိုးနေပြန်သောကြောင့် ပုပင်သောက်ဖြစ်မနေရန်
အားပေးအောင်ပေးပျော်လေ၏။

သို့နှင့် တစ်လခန့်ကြာသောအခါ သိကြီးစာ တစ်စောင်
ရောက်ရှိလာခဲ့လေရာ ဖောင်ပိဏ်တိုင်း ရေးသားထား
ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

လေးမောင်၊ ကျော်ဗလ...

သိကြီးစာတစ်စောင်တစ်ခုက ချော်ကုသို ခဏ်ရာအကြီး
အကျယ်ရနေသည်။ အမြန်လာ၊ ဆက်ဆက်...

ဖရော်ဂန်...
ကချင်ပြည်နယ်။

ဟင်

အို...

သိကြီးစာကို ဖတ်ကြည့်ကြပြီးနောက်နှစ်ဦးသား လွန်စွာ
ထိတ်လန့်တို့ကြလွှားကြတော့သည်။

အင်း...အိုးခွားထုံ ကြံ့မွှားဟင် မိပျိုဂိုဝ် လူညံပတ်
တယ်တာမနေတော့တာပဲ လူကလေးတွေ၊ ဝေပလာပြန်ပြီလေ၊
ဟိုဒိုကျေးဇူးရှင်လဲဖြစ်၊ အင်းပတ်ကလေးဆွဲလဲဖြစ်တဲ့ ဆရာ
ကြီး ဖရော်ဂန်ဟာ ဆေးဝေးပင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

'ဟုတ်ပါရဲ့ ဦးမောင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဖယုကြည်နိုင်
အောင်ဖြစ်နေပြီ'

ဟု ကျော်ဗလက ပြောလိုက်သည်။

မျောက်မလေး မိညိုကမူ ကျော်ဗလကိုသာစူးစိုက်ကြည့်
ရှုရင်း လှပသော ခွင်းဆီပွင့်များကို စားသောက်လျက်ရှိနေ
သည်။

မာသွားလို့လဲမဖြစ်ဘူးလူကလေးရယ်၊ ဒီမှာကလဲသူလေး
က....

ဟုအခြေအနေကိုအားမိကာ စကား ဘစ်ပိုင်းဘစ်ခန့်
ဦးလေးမောင် ရပ်တန့်လိုက်စဉ်အခိုက် ကျော်ဗလက...

'အို...ကျွန်တော် အဘွက် ဖယုပါနဲ့ ဦးလေးမောင်၊ ရက်
ရှည်စားသောက်နေနိုင်တဲ့ စည်သွတ်ဘူးတွေလဲ အိမ်မှာကလို့
အလောက်မိသားပဲဟာ၊ ပြီးတော့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း လိုချင်
ရင် ဘီးလို့ခိုးပြီးသွားနိုင်တာတဲ့ဟာ၊ ဆရာကြီးဆီကိုသာရောက်
အောင်သွားပါ။ ကျွန်တော် အဘွက်ပူပင်မနေပါနဲ့'

ဟုပြောလိုက်၏။

ဦးလေးမောင်မှာ ကျော်ဗလအဘွက် မိတ်မဖျဲနိုင်အောင်
ဖြစ်မိသော်လည်း မသွားချိမဖြစ်သည့်ကိစ္စအဘွက် မည်သို့မျှ
မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဦးလေးမောင်က ကျော်ဗလ အဘွက်
စံစဉ်စရာများ စီစဉ်ပြီးလျှင် ကချင်ပြည်နယ်သို့ သွက်ခွာသွား
လေတော့သည်။

ထိုအခါ တိုက်ဆိမ်ကြီး အတွင်း၌ သံယောဇဉ် ကြီးရှာ
သော ဒုက္ခိတကျော်ဗလနှင့် လူစကားနားလည်သောမျောက်
မလေး ညိုမတို့သာ အားငယ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာတော့၏။

သနင်း (၃၂) *

ရင်တွင်းမှဆန္ဒတရားများကို နားလည်သူလေး

ထိုရက်များအတွင်းတွင် အထီးကျန်နိုင်လှသော ဘဝနှင့် ဆိုးရွားလှသည့် ကြံ့ခိုင်မှုမရှိဘဲ ငြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရာသက်ပန်ထောင်ဒူးသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လေတော့၏။

ထိုအလုပ်ကား အဆုံးမရှိဖြစ် အရေးဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဧည့်ခံ ညှိစေင်အည့်များ ရောက်ရှိခဲ့လျှင် ဧည့်ခံရန် လည်းကောင်း၊ ဦးထေးမောင်အောင်ဆောင်ထားသည့်အရက်မှတ်တိုင်ကို ကြားစေဖျော်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်ပေတည်း။

ဟား...ဟား...အေး...ဝေ့...လောကကြီးဟာ ငါ့အတွက်
 ဘာမှအသုံးမကျဘူး ညိုမခွဲ၊ အေး...မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊
 ငါ့အဖေဟာ အသေဆိုးနဲ့သေပြီး ငါ့နဲ့ ခွဲကွားတယ်၊ ပြီး
 တော့ ဂျေဗစ်သူဟာ ငါ့ကို ခွဲခွားပြီး ပျောက်ဆုံးသွားပြန်
 တယ်၊ ပြီးတော့အမည်မသိရတဲ့ လူတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကို နှိုး
 ကြောက်နေရပြန်တယ်၊ တစ်ခါငါ့ကိုယ်တိုင် ကားတိုက်ခံရ
 ပြီး ဒုက္ခိတတစ်ယောက် ဖြစ်ရပြန်တယ်၊ ကံတရားဟာ ငါ့
 အပေါ်မှာ မတရားဘူး၊ လုံးဝမတရားဘူး၊ ခါးတွေကို ညိုမ
 သိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းသီလား၊ သိချင်ရင် ငါ့ပြောပြမယ်၊
 ဟောစီခေတ်ပုံကိုကြည့်စမ်းညိုမ၊ အဲဒီသူဟာ ငါ့ကို အကြံပေး
 ဆိုးအောင် ဖန်တီးခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ငါ့သူ့ကို သတ်ချင်
 တယ်၊ သိပ်သတ်ချင်တယ်။ ဒါ...ခါးပေဖယ်...အေး...ဝေ့...
 ဒုက္ခိတပါ ညိုမရယ်၊ ကဲ...လဲ သူ့အကြောင်းကို ငါ့ပြောပြ
 တော့မယ်'

ကျော်ဗလမှာ အရက်အမှူးလွန်သည့်အခါများ၌ မျောက်
 မလေး ညိုမအား လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောဆိုကာ လူထံ
 တွင်ရှိသည့် ဓာတ်ပုံများမှ သူများအကြောင်း ခရေစေ့တွင်း
 ကျပြောပြလေ့ ရှိ၏။

ပြီးလျှင် သူ၏ထိုသူ့အပေါ်လှင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးသော ဆန္ဒ
 များကိုလည်း ပြောပြလေ့ ရှိ၏။

ထိုအခါများတွင် မျောက်မလေး ညိုမမှာ မျက်နှာတစ်
 လုံးဝခတ်ခြင်းမရှိဘဲ ကျော်ဗလစကားကိုသာ နားလည်သကဲ့
 သို့ ငြိမ်ဆက်စွာနားထောင်နေတတ်၏။

ညိုမနားထောင်ရင်းလည်း ဓာတ်ပုံများကို ဝေးစိုက်၍
 ကြည့်နေတတ်၏။

ညိုမ ညိုမ ငါ့အဖေလေးလိုသာဆိုရင် လျှောက်နိုင်သွား
 နိုင်ရင် အဲဒီလူတွေကို မသေမချင်းလိုက်သတ်ကယ်ကူ သိသား
 တင်း...

ကျော်ဗလ ဒေါသဖြင့် ရင်းတိုင်းမှ ဖြစ်ပေါ် နေသော
 ဆန္ဒများကို မျောက်မလေးညိုမအား ဖော်ထုတ်ပြောပြတတ်
 လေသည်။

ဤသို့ နေ့စဉ်အရက်မူးကာ ပြောသည့် အခါတိုင်း နား
 ထောင်လေ့ ရှိသော မျောက်မလေးမိညိုမမှာ တစ်လခန့်အကြာ
 ၌ နေထိမိမုပျောက်ပျောက်သွားတတ်လေ၏။

ကျော်ဗလမှာ မူးနေသည့်ကားများသောကြောင့် သတိပြုမိ
 ခြင်း မရှိပေ။

ထိုအချိန်အထိ ကချင်ပြည်နယ်သို့ သွားနေသည့် ဦးလေး
 ဖောင်မှာ ပြန်လည်အောက်ချိသာခြင်းမရှိပေ။

ဆံဘုခြုံအချက်နု၏အိမ်တွင်းသော အော်ရာ အခြေအနေ
 ကြောင့် သူ့အား အောက်ကြားက နှိုးနှိုးခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျော်ဗလ
 တာသတ်အတွေးမိပေ၏။

ကျော်ဗလ၏ရင်တွင်းမှ ဆန္ဒများမှာ ဒေါသအာသာတကရား
 များကို နားလည်သော မျောက်မလေးညိုမသည် မည်သည့်
 အတွက်ပျောက်ကွယ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုကား ကျော်ဗလ
 တစ်ယောက်အနည်းငယ်မျှပင်မတွေးမိတော့ပါချေ။

အခန်း (၃၃)

ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှမ်းသင်းချက်

‘ဝါပိပိအန်ဂို၊ အပြစ်အပျက်အယွှဲ တရားမတရ ကျွန်
တော်လှိုင်း ဖြတ်လှပါ။ ညီပညာ ကျွန်တော်ကို သံဃာတော်
ပြစ်ဒုက္ခလွန်းလို့ အင်အားတပ်ထဲကလွဲတော့မိသွားပြန်
လို့ကလွဲရှာပေးပြီး သူတစ်ဆင့် သတ်ဖြတ်ပစ်တော့လို့ ကျွန်တော်
ထင်မိတယ်’

‘သိပ်ပဲ’ စိတ်မပျပါနဲ့ ဦးခလေးလေး၊ လူသတ်တဲ့စိတ်ရုတ်ခွာနဲ့
အရေးယူမယ့် ပုဂံခေတ်ကဲ့သို့ မျတ်နှာမြို့တော်ဆိုမှာ မရှိခေး၊
သား နောက်တော့ ပုဂံခေတ်ကဲ့သို့ သူ့ကို လိုက်လံပြီး
ညှိမလွတ်ခြောက်ခင်းကြီး စားကြတာပဲပါဟုတ်လား။

ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်ကကျော်ဗလကားနှစ်ခပ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ဂျပန်အိုင်အိုနန်းထိုက်က လက်ထပ် ခတ်ထား
သော ကိုပန်းအောင်တက်သူကြည့်ကြည့်ရင်းက...

'ခင်ဗျားက ကျော်ဗလကိုသာကြောင့် ကားနဲ့တိုက်သယ်
တယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး ကိုပန်းအောင်'

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ကိုပန်းအောင်သည် တည်ငြိမ်စွာဖြင့်...

'ကျွန်တော်က ကာလကတည်းက ကျောင်းတက်နေပေမယ့်
မိက ကျွန်တော် ဦးလေးဖြစ်တဲ့မိမိကြီးဦးတိုင်းကျော်နဲ့ ဦး
ဝိုင်းမော်တို့က ရန်ကုန် - ကေသီရိဘုရားဖြစ်အောင် တွေ့ မပြုတ်
တမ်း စာရေးအကြောင်းကြားပါကယ်၊ အဲဒီထဲမှာ ဟောစီ
ကိုပဲလဲကြိုက်နေကြကြောင်းပါ မှီတယ်။ ပြီးသော အဲဒီအတွက်
ကျွန်တော်ရဲ့ စေ့စပ်မှုကိုလက်မခံတာလို့ခရားလိုက်တယ်။ ဒီမှာ
တင် ကျောင်းက ခေတ္တခွင့်ထူးပြီး ဦးလေး ဦးဝိုင်းမော်ရဲ့ရာ
ခြောက်ထပ်ကြီးနားကအိမ်မှာတည်းဘယ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်
ခြောင်းပြီး ကားနဲ့တိုက်သယ်တာပါ'

ဟု ရှင်းပြ၏။

'ဟင်...ဒါ...ဒါဆို ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော် အစ်ကိုပဲ
ကိုပန်းအောင်'

'ဟင်...မင်း ဘာပြောတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေဟာ ဦးတိုင်းကျော်နဲ့ ဦးဝိုင်းမော်
တို့ရဲ့ညီမနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ဒါ
ကြောင့် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော် အစ်ကိုပါပဲ'

ဟု ကျော်ဗလက ဆိုပြန်၏။

'ဟို...ဒါဆိုရင်တော့ ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဦးလေးနှစ်ယောက်
က ဝါကိုပြောတယ်၊ ငါ့အဖေ စားပြုတစ်ယောက်တဲ့နောက်
အိမ်ထောင်နဲ့ သားတစ်ယောက်လဲရှိတယ်၊ မင်းအဖေကို
ရာလက်ပန် တွေ့ခွင့်မရှိတူးလို့ ပြောတယ်ကွ'

ဟု ဆို၏။

ထို့နောက် မေဖျော်သက် ပြန်လည်ဆိုတော့ရသည့် အဖေ
ဟူအဖေကဲ့ သိအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ငမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်
လျက် ရှိနေကြတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မယုံကြည်နိုင်ပေမယ့် ဘယ်လေးအား နားထောင်
မူပြီးနောက် ဟုခက်တဲ့ ဖောင်မှတ်သည့်အဖြစ်နှင့် ပြန်လည်ဆို
စည်းကြပ်သည့် ညီတိုင်းနှစ်ယောက်၏အဖြစ်ကို ချက်ဖြတ်ဝိဇ္ဇာ
မြင်တွေ့မိလေရာ လူနဲ့တူပင် တရားကျခြင်း မြင်ရင်လေတော့
သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်အားဖြင့် သိလိုသည့်ထိခွာစိမ့် ကျန်စေ
စကား အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို မေးမြန်းလိုက်၏။

'အိုင်အေ...ဒီအမှုအတွက် အားလုံးကို စုံစုံလင်လင်ကြား
ရပြီးပါပြီ၊ ဒါနဲ့ အကယ်တော် တယ်လူထင်တာပဲ၊ ဒနောက်ပြီး
သာကြောင့် သတ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြရင် သိပ်ကောင်းမယ်
ဗျာ...'

ထိုအခါ ကတိကြေးစီးကချက်တစ်လိပ်က မီးညှိသောက်
နေသည့် ဂျမဒါ့မှားသကာ ဝမ်းထောင်းတီခိတ်ထဲမှ အသံ
မရင် စောထုပ်ထလေးတစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင်

'အင်းလေ...စာရေးဆရာကြီး ဘီချင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ အစကတည်းက အိုင်အိက ပြောပြထားပါတယ် ဒီလိုပဲ...ကျွန်တော့်နဲ့ အို...အိုက ခြောက်ထပ်ကြီးရွာကရရှိတဲ့ သလွန်စကဟောမိမတ်တမ်းကလေးပါပဲ။ ဒါဟာ အသက်ခါးရတဲ့ ဟိုပိုင်းမော်ရုံ မတ်တမ်းပါကိုပြုစုပေးဖို့ ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားမယ့်အောင် လျှို့ဝှက်ကမ်းတဲ့အထွက် ခွင့်လွှတ်ပါ'

ဟု ပြော၏။

ပြီးမှပင် အောက်ပါအတိုင်း ဂျမဒါမူးသကာ ဆက်လက်၍ ပြောဆိုပြန်တော့သည်။

'မတ်တမ်းမှာပါတာကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောပြရမယ်ဆိုရင် မြမြမဆိုတဲ့ ဘမျိုးသမီးဟာ အလှအပေးအနိုးပြုပြီး ကိုဝိုင်းမော်ကို ဝိအောင်ဖမ်းထားနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲ...ကိုင်းမော်နဲ့ညားပြီးတဲ့အချိန်မှာ မုဆိုးကြီး ကိုဝိုင်းကျော်နဲ့ ခဟက်ပြန်မိပြန်ပြီး ကိုဝိုင်းမော်ကို ကန်သားခဲ့တယ်။ ဒီအထွက် ကိုဝိုင်းမော်ဟာ အင်မတန်ပရိမဆံ ခံစားရဖို့ ဦးတိုင်းကျော် အဖြစ်ခွင့်ဆုံး စေခွင့်ဖြစ်တဲ့ တူဖြစ်သူကိုနန်းအောင်နဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ယူနိုင်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးမယ့် မမကယ်ကို တိတ်တက်တံ့...အောင်လာပြီး အကင်းအမမူ ပေါင်းသင်းမတူတယ်လော'

'အို...'

'တောက်...'

'လူယုတ်မာကြီး'

အိုင်တို့နန်းထိုက်နှင့် ဆွေးမျက်ရည်သံယောဇဉ် ၃၁၃

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျော်ဗလ ကိုပန်းအောင်တို့ သုံးယောက်သားလွန်စွာအံ့ဩသွားကြရတော့သည်။

'ဒီမှာတင် မကေသီဟာ မူးမတတ်ခံစားရဖို့ နှလုံးရောဂါနဲ့ 'ဆေဆုံးသွားတယ်'

လူအားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်နေစဉ် ဂျမဒါမူးသကာပင်...

'ဒီမှာတင် ကိုဝိုင်းမော်က အလေးပေးကို သယ်သွားပြီး ဦးတိုင်းကျော်က တိတ်တဆိတ် လာရောက် နေထိုင်ပတ်တဲ့ နှင်းဆီကုခင်းအိမ်ကြီးက ကားကိုခေါ်မိ ကျွန်ကရပ်ကြမ်းပြင်မှာ ပြင်ခဲ့လိုက်တာပဲ'

'ဟာ...ပြင်လို့ ဝှက်စင်လုပ်ရသလဲဆိုရင် တစ်နေ့မှာ ဦးတိုင်းကျော်ကို ဒီကွမ်းနီဝိအောင်ချီပြီး တယ်ချယ်ဆုတ် နှစ်ချက်ပြုတ် စီးဥိုထားလိုက်တာပဲ'

ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်က နားမလည်သဖြင့် မေးရန်ဖြစ်လိုက်စဉ် ဂျမဒါမူးသကာ လက်ကာရှုံ့...

'ဝီလိုလေ...ဦးတိုင်းကျော်ဟာ ဘေးပြုကြီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပေမယ့် မူလိပ်တင်လိုတဲ့ကြားရင် အထောက်အထားပြန်စီလို ဝိုင်းအရေးဖြစ်မယ်ဟေ့ဟေ့လား ဒါကြောင့် လူသကို အင်တော်ကြမ်းပြင်အောင်မှာ မြှုပ်ထားရင်း ဦးတိုင်းကျော်အသားကို စောင့်ဆိုင်းနေတာပဲပေါ့'

၃၁၄ သူရိန်ဆွေ

‘ဒီလိုကို’

ကျွန်ုပ်က ရေရွတ်ထိုက်စဉ် ဆက်လက်၍ ကျွမ်းကျင်စွာ ဆက်ပြောနေသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဦးတိုင်းကတော့ ပြုမူမေတ္တာ ရောက်အောင် မျောက်မလေးညိုမဟာ ကိုယ့်ပိုင်းပေးကို အခုလိုပေးတာနဲ့ အသတ်ခံလိုက်ရတာပဲ ကျွန်ုပ်တို့အဖေအဖေ၊ နောက်ဆက်တွေကျ ဦးတိုင်းကတော့ ပြုမူမေတ္တာ ရောက်လာကြတာပဲ’ ဟု ရှမ်းပြောပြ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က...

မျောက်မလေးညိုမဟာ ပြုမူမေတ္တာ သတ်မယ့် ဓားရင်း ထည့်မထားဘဲ သားကြောရဲ့သတ်လိုက်ရတာပဲဟာပဲ ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ဘုရား၊ အိပ်ထိုက်နေရင်...’

‘ဒါကတော့ ကျွန်တော် စိတ်ထပ် ပြောရရင် မျောက်မလေးညိုမဟာ သူ့သတ်မယ့်ထိပ်ကိုလက်ကတော့ခါမှာ သတ်မပေးပဲ ခါက လာလေ ချိတ်မယ် ကျွန်ုပ်တို့အဖေအဖေ၊ အဖေထံ လာအိပ်အပေါ် ထပ်ကို အားရောက်စွာ ပြုမူမေတ္တာ တွေထဲမှာ အကြံမအောင်မဝင်ဘဲ အတူခံစားရတာကို ရောပေးခင် သတ်လိုက်တာပဲဖြစ်မယ်’

ဟု ထပ်ပြောပြချက်ပေး၏။

ထို့နောက် အိပ်ထိုက်နေရင် ဆက်ပြောပါအောင်ပူပူ ပြန်သည်။

အိပ်ထိုက်နေရင် ဆက်ပြောပါအောင်ပူပူ

‘ခင်ကုန်း ရှမ်းမအောင် ကျွန်တော်က လိုက်လေ့ရှိပြီးအောင်၊ အမှုက သေချာဆုံးဟာ နန်းဆိပ်နန်းတံတိုင်းနန်းတယ်၊ ဒီမတူးတော့တာက စာသတ်သံများဟာ တည်းမဟုတ် နန်းဆိပ်နန်း ကြိုက်နက်သောခင်ကောင်လို့တွက်လိုက်မိတယ်’

‘ဆင်း...အင်း’

‘နောက်ဆုံး ရှမ်းမအောင် ဆိုတဲ့ ခင်ညွှန်းကဆင်းပြုလုပ်ရတာနဲ့ ခင်ရလို့ကတော့အခါ ကျွန်တော်တို့အဖေအဖေ ပင်ပြီးလူထုကောင်ဟာ သတ္တဝါတစ်ကေ... ပြုထိုက်တော့တယ်’

‘ဟုတ်ပြီ...ဆက်ပါဦး’

‘ဒီမှာတင် သရုပ်ပင်ပစ္စည်းပြုလုပ်တာ တိရစ္ဆာန် ပပေရင်ဖက်သာ မညွှတ်ကျိုးဆီမှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တိရစ္ဆာန်ပေါင်းစုံနဲ့ ရှားပါးသတ္တဝါများ အကြောင်း စာအုပ်များပြီးအကြံပေးနဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်အကြောင်း အခါလူနဲ့အတူဆုံး လင်ထုနဲ့ ခေး ကိုမျောက်တရားဆိုတဲ့ နှင်းခဲပန်းလှလှ စာအုပ်အစုအဝေးတော့တာပဲ’

ဟု စိတ်ရည်လက်ရှည်ရှည်ပြန်။

ထို့နောက် ဆက်လက် ပြောပြနေ

သွဂျိန်ဆွ
၁၁၆

ကျွန်တော်တို့ ကလေးစုံယောက်ဆရာတို့ရန်ကန်
ပင်... နှင်းထိုက်
ဒါန လိုက်၏။

မြောက်မလေ ကျွန်တော်တို့ ကလေး စုံယောက်ဆရာ
အသတ်ခံရ မကိုးညွှန်ပြော သတင်းပေးလာခဲ့
ဦးတိုင်းကျွန်ုပ်တို့ဆရာကြီးလေ
ဟု ခြင်း။

ကျွန်ုပ်တို့အား နီတိုင်းစိမ်းမှတစ်ဆင့် ဖထီးဝပ်
တစ်ဆောင်လုံးတို့ကြလေ ဟုတည်း။

ပြုံးပါပြီ။

သွဂျိန်ဆွ

၁၁၆
၁၁၇
၁၁၈
၁၁၉
၁၂၀
၁၂၁
၁၂၂
၁၂၃
၁၂၄
၁၂၅
၁၂၆
၁၂၇
၁၂၈
၁၂၉
၁၃၀
၁၃၁
၁၃၂
၁၃၃
၁၃၄
၁၃၅
၁၃၆
၁၃၇
၁၃၈
၁၃၉
၁၄၀
၁၄၁
၁၄၂
၁၄၃
၁၄၄
၁၄၅
၁၄၆
၁၄၇
၁၄၈
၁၄၉
၁၅၀
၁၅၁
၁၅၂
၁၅၃
၁၅၄
၁၅၅
၁၅၆
၁၅၇
၁၅၈
၁၅၉
၁၆၀
၁၆၁
၁၆၂
၁၆၃
၁၆၄
၁၆၅
၁၆၆
၁၆၇
၁၆၈
၁၆၉
၁၇၀
၁၇၁
၁၇၂
၁၇၃
၁၇၄
၁၇၅
၁၇၆
၁၇၇
၁၇၈
၁၇၉
၁၈၀
၁၈၁
၁၈၂
၁၈၃
၁၈၄
၁၈၅
၁၈၆
၁၈၇
၁၈၈
၁၈၉
၁၉၀
၁၉၁
၁၉၂
၁၉၃
၁၉၄
၁၉၅
၁၉၆
၁၉၇
၁၉၈
၁၉၉
၂၀၀

လှိုဝှက်ဆန်းကြယ်စာရေးဆရာကြီး

အုရိန်ဆွေ

ဆိုင်ဆိုးဆိုးဆိုင်

သွေးပျက်ရည်သံယောဇဉ်

BURMESE
CLASSIC
COM